

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRESENTS

PRINCESS BRIDE SWAP

Lorraine Hall

Harlequin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PRESENTS

PRINCESS BRIDE SWAP

Lorraine Hall

Harlequin

Ortada Lyon vardı. Koyu renk takım elbisesi içinde mükemmel bir duruşla duruyordu, sanki... İfade edemiyordu ama okumayı sevdiği romanları birdenbire anlamıştı.

Son derece şıktı, ısmarlama takım elbisesi ve keskin kenarlarıyla tam bir prens gibi görünüyordu ama gözlerindeki bir şey... vahşi hissettiriyordu. Bu çok saçmaydı ve muhtemelen onun hayal gücüydü.

Yaklaştı, onun bakışlarıyla buluştu ve... tam olarak ifade edemediği bir şey hissetti. Bunu beklemiyordu... bu her neyse. Çünkü bu her şeyin ötesindeydi. Gerginliğin ve yerinde olmamanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Bu daha büyük, daha derin bir şeydi. Onun hakkında daha az ve etrafındaki dünyadan çok içsel bir şey hakkında.

Belki de sadece ona baktığı içindi. Babasının baktığı gibi nefretle ya da annesinin baktığı gibi endişe ve hayal kırıklığının karmaşık itiş kakışlarıyla değil.

Hayır, ona sanki çözülmesi gereken bir bilmeceymiş gibi bakıyordu. Belki de sadece yeniydi. Uzun zamandır aynı eski yerde, aynı eski insan olarak sıkışıp kalmıştı. Belki de bu yeni bir başlangıçtı.

Bir yabancıyla evlenmek.

Asi Prensesler

Hayatları boyunca saklanmak zorunda kalan iki prenses...
Onlara gerçekte kim olduklarını gösterecek iki adam!

İkiz prensesler ve Lille Krallığı'nın varisleri olan Zia ve Beaugonia, her zaman sadece birbirlerine sahip olmuşlardır. Taçlarının ve kraliyet beklentilerinin gölgesinde büyüyen Zia, Beau'yu korumak için her zaman oradaydı; dünyaya ve güçlü ebeveynlerine karşı... Ama şimdi ortadan kayboldu!

Zia, özgür geçirdiği nadir bir gecenin hayatını değiştirecek bir sonuca yol açtığını fark ettiğinde tek seçeneği kaçmaktır kraliyet spot ışıkları. Ancak peşine düşen adamdan uzun süre saklanamaz - olağanüstü bulucu Kristiyan Sterling... ve ikiz varislerinin babası!

Her şeyi şuradan okuyun
Onun Gizli Kraliyet Varisleri

Kız kardeşi kayıp olan Beau, Zia'nın kraliyet düğününde gelin rolünü üstlenerek onun yerini almak zorundadır!
Kız kardeşi için yaratılmış olan adam, sonunda onu özgür bırakacak kişi olabilir miydi?

Öğrenmek için
Prenses Gelin Takası

İkisi de şimdi mevcut!

Prenses Gelin Takası

Lorraine Hall

 Harlequin
PRESENTS

Lorraine Hall yarı zamanlı bir münzevi ve tam zamanlı bir yazar. Yaşlı bir ruhla ve kafası bulutlarda doğmuştur, ki bu da günlerini gök gürültülü alfa kahramanlar ve vahşi yaratarak geçirmek için mükemmel bir kombinasyondur, kalplerini kazanan kararlı kahramanlar. Ruh eşi ve eğitimdeki münzevi grubuyla birlikte perili olma ihtimali olan bir evde yaşıyor. Aşk romanları yazmadığı zamanlarda, onları okuyor.

Lorraine Hall'un Kitapları

Harlequin Presents

Prensin Kraliyet Düğünü
Sicilyalılardan Saklanan Bir Oğul
İstiyor
Arzuladığı Yasak Prenses
Sicilyalı'nın İntikam Oyununu Oynamak
Meydan Okuyan Külkedisi İçin Bir
Elmas

Kalyva Tacı'nın Sırları

Kraliyet İntikamı İçin Kiralandı
Saray Sunağında Hamile

Elmas Kulübü

İtalyan'ın Çalınan Karısı

Asi Prensesler

Onun Gizli Kraliyet Varisleri

[Harlequin.com](https://www.harlequin.com)'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

Değerini bilmek için mücadele eden herkes için.

İçindekiler

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

SEKİZ BÖLÜM

DOKUZ BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ

BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

BÖLÜM ON ALTI

SONSÖZ

HEIDI RICE'İN "AFTER-PARTY CONSEQUENCES" ADLI
ESERİNDEN ALINTI

BİRİNCİ BÖLÜM

PRENSES BEAUGONIA FREJA CAJA ISABELLA RENDALL sandviç şeklinde oturdu Divio'nun kıvrımlı yollarında ilerleyen şık bir arabanın arkasında anne ve babasının arasında, küçük bir Güney Alpler'de yer alan bir prenslik.

Yeni evi.

Bir bakıma gergindi, ama aynı zamanda bir amaçla doluydu. İleriye doğru attığı her adımın -ne kadar boyunu aşarsa aşsın, ne kadar zorlayıcı olursa olsun- ikiz kardeşine yardım etmek için olduğunu biliyordu.

Bu noktaya kadar her şeyi Zia'ya borçluydu ve şimdi bu iyiliğin karşılığını verecekti.

Bir kez bile tanışmadığı bir veliaht prensle ömür boyu evli kalmanın, üzerine düşülecek bir kılıç olduğunu düşünüyordu ama

Beaugonia'nın başka seçeneği yoktu. Zia hamileydi ve çocuklarının babasına aşıkta -her ikisi de bunu kabul etmek istese de istemese de. Beaugonia aşk konusunda uzman olmayabilirdi ama bu konudaki kitaplardan payına düşeni okuduğu kesindi.

Ve Lyon Traverso bile olsa, kız kardeşinin kendi eyaletindeki Divio'nun veliaht prensiyle evlenmesi beklenemezdi.

başka bir adamın ikizlerine hamileyken onunla evlenirdi.

Pek olası değil.

Bu da Zia'nın Lille'in varisi olarak hayatına devam etmesinin beklenemeyeceği anlamına geliyordu.

Beau bu konuyu burada bırakabilirdi. Babası bir kraldı ve istediği varisi seçme yetkisine sahipti - Beau'nun üç dakika büyük olmasına rağmen Zia'nın varis olmasının nedeni de buydu. Ama Beau hiçbir zaman ideal bir prenses olmamıştı.

Belki de bu planı yapmasının nedeni kısmen buydu. Bu sadece Zia'nın üzerindeki baskıyı azaltmakla kalmadı, aynı zamanda babasının planlarını da mahvetti. Eğer Zia kendini bir varis olarak Saklayamayacağı bir şey.

Beau Lyon'a kendisi ulaşmıştı. Zia bebeklerinin babasıyla yeniden bir araya gelmeden önce bile. O an Zia'nın hamileliğini öğrendiğinde, Beau zemin hazırlamaya başlamıştı ve Zia'nın Cristhian Sterling ile yaklaşan düğünü planlarını daha da hızlandırdı.

Babasının burnunun dibinde, Beau anlaşmaları kendisi yapmıştı. Bu yüzden babasına veliaht prensle yapacağı evliliği ve bunu gerçekleştirmek için onun varisi olması gerektiğini söylediğinde, babasının başka seçeneği yoktu.

Hepsini utandırabilir ve Lyon'la olan anlaşmasını bozabilir, onu varis olarak göstermeyi reddedebilirdi. Ya da onun yaptığını kabul edebilirdi. Babasının hayatı boyunca ona nasıl davrandığına bakarak, onun asla utanmayı seçmeyeceğini biliyordu.

Kendisine haber verdiğinde başardığı şey için onu azarlamıştı. Kral Rendall'ın Lille'deki gücünün kapsamı dışında kalan Cristhian'ın malikanesinde değil de evde olsalardı ve onun ne yaptığını öğrenseydi, muhtemelen ona hakaret etmekten çok daha fazlasını yapardı.

Ama Beau, böyle şeyler için endişelenmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. olmamıştı. Şu anda bir sürü endişesi vardı.

E-postalar ve birkaç telefon görüşmesi dışında hiç tanışmadığı bir adamla evlenmek gibi.

Araba, uzakta yükselen görkemli dağların arasında, ağırbaşlı, antik görünümlü bir kaleye doğru ilerliyordu. Güneş yeni yeni batmaya başlamıştı ve kalenin arkasında Her sabah pencereden dışarı bakıp bunu görebilseydi, içine düştüğü durumla mücadelesini hafifletebilecek nefes kesici bir sahne.

Ne Cristhian'dan Divio'ya uçarken, ne de havaalanından eve gelirken ebeveynlerden hiçbirisi bir şey söylememişti.

Arabadan inmelerine yardım edilip kale girişine doğru götürüldüklerinde de bu durum değişmedi.

Ama kapılar açılıp, kemerli ve vitraylı, taş ve halılarla dolu, gölgeli köşelerinde tarihin neredeyse görülebildiği yüksek bir odaya girdiklerinde, babası nihayet konuştu.

"Bu maskaralığa devam edeceğiz Beaugonia," dedi çok iyi kullandığı o buz gibi, öfkeli ses tonuyla. Ne başkalarının duyabileceği kadar yüksek, ne de başkalarının görebileceği kadar sıcak bir öfkeyle.

etraflarındaki herkes. Sadece onun ve annesinin duyabileceği ya da hissedebileceği saf, keskin bir buz. "Ama kendi yarattığın bir felaket olduğunda bana ağlayarak gelmeyeceksin. Eğer beni utandırırırsan, seni bitiririm."

Beau gülmek istedi. Ona ağlamak mı? Ne zaman ağlamıştı ki? Önce kendi gözbebeklerini keserdi.

Bu yüzden ona hiçbir şey söylemedi. Sadece kendilerine söylendiği gibi bekledi.

Prens merdivenin kıvrımında belirdi. Lyon Traverso'yla hiç tanışmamıştı ama resimlerden onun bu olduğunu biliyordu. Arkasından yaşlı bir kadın onu takip ediyordu. Annesiydi, Kontes, Beaugonia inanıyordu.

Yakışıklıydı. Resimler bir yana, Zia bunu her zaman onaylamıştı. Bedendeyken, kabul edilip dosyalanacak bir gerçek olmaktan çok, gerçek bir... varlık gibi görünüyordu.

Koyu renk, ısmarlama takım elbisesi içinde merdivenden aşağı süzülürken çok uzun görünüyordu. Koyu renk saçları acımasızca şekillendirilmişti ve her anı çok keskin bir bıçak kadar keskindi. Adamın tüm bu hali ciğerlerindeki oksijeni yedekliyor gibiydi. Bir adama karşı bu kadar garip bir tepki.

Elbette, bu adamla ilgili pek çok şey geleceğinin nasıl olacağını belirliyordu, bu yüzden bu yerinde sayma hissini basitçe... endişe olduğunu varsaydı. Bu yüzden göğsünde karbonatlaşma gibi bir his vardı.

Onlara yaklaştı, ona dönmeden önce babası ve annesiyle selamlaştı. Koyu renk gözleri onu içine çekti ve genellikle insanların bakışlarını okumakta çok iyi olmasına rağmen

Sadece bir bakış, yüzündeki ifadenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da sakladığını.

Ve yine de, bu onun kaderiydi. Kendisi için uydurduğu bir kader. Belki birbirlerini sevmeyeceklerdi ama aralarında bir anlaşma vardı. Karşılıklı bir anlaşma.

kendi kendine pazarlık yaptı. Belki aşktan daha iyi değildi ama ailesinin sahip olduklarından kesinlikle daha iyiydi.

Lyon'a gülümsedi ve hiçbir zaman iyi oynayamadığı bir rolü oynamaya razı oldu. Tatlı, uzlaşmacı prenses. "Sizinle tanışmak bir zevk, Kraliyet

Ekselansları." Elinden gelen en iyi reverans taklidini yaptı.

O da karşılık olarak eğildi. "Ve siz. Annemi tanıştırmama izin verin. Kontes Ludovica Traverso." Hâlâ arkasında duran kadına eliyle işaret etti. Kadın hepsini muhteşem bir nezaketle selamladı.

İfadesini okumak yeterince kolaydı. Her yan bakışında güvensizlik yazılıydı.

"Düğün saat dokuzda şapelde yapılacak," diye teklif etti Lyon. "Ekibim elbette hizmetinizde, bu yüzden ihtiyacınız olan her şekilde kendinizi hazırlayabilirsiniz."

"İçinde bulunduğumuz bu özel kraliyet düğünü durumunu hâlâ anlayabilmiş değilim," diye gürledi kral, zamanın sonuna kadar gürleyecekmiş gibi.

Prens gözünü bile kırpmadı. Beau onun tam olarak hareket ettiğinden emin değildi ama çok uzun boylu olduğu izlenimini veriyordu, sanki babasına çok uzaktan bakıyordu.

Bu numarayı öğrenmeyi çok istiyordu.

"Gelinlerin değişmesiyle birlikte kendimizi hassas bir durumun içinde bulduk. Bunun açık olduğunu sanıyordum?" Lyon bunu bir soru olarak yöneltti.

Bir tür soru.

Kimsenin cevaplamaya cesaret edemediği türden bir soru.

Babam boğazını temizledi. Annesi başka tarafa baktı. Kontes, Beau'nun elbisesini sanki herhangi bir kırıklığı kataloglamak.

"O zaman yeniden toplanacağız. Marco?" Bir çalışana işaret etti.

Ve hepsi bu kadar. Beau, sadece birkaç saat sonra evleneceği adamla tek ve son buluşmasından uzaklaştırıldı.

Boğazının arkasında bir panik gıdıklanması hissetti ama nefes aldı. İkisi de kendilerini neyin içine soktuklarını biliyordu ve önemli olan da buydu.

* * *

"Güzel bir kız."

Veliaht Prens Lyon Traverso'nun annesi bunu sanki bir tür şokmuş gibi söyledi. Kontese bir bakış attı. "Ve?"

"Rendall'ların onu mümkün olduğunca gözlerden uzak tuttuklarını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Ben bekliyordum ki..." Anne

Muhtemelen ne yaptığını bildiği için düşünmenin, sadece ikisi arasında bile olsa, söylenmesi uygun değildi.

Ve gerçek şu ki, Prenses Beaugonia Rendall güzeldi. Kız kardeşi gibi değildi. Prenses Zia daha uzun boyluydu ve Lyon'a göre daha... zahmetsizce hüküm sürüyordu. Yine de onun görünüşünden çok amaçlarına nasıl uyduğunu düşünmüştü.

Ama Beaugonia, Zia'nın... şey, orada ne olduğu belli değildi ama Lyon söylentiler duymuştu.

Ve mirasçılara ihtiyacı olduğu kadar, onların meşru ve kendisine ait olması da gerekiyordu. Dolayısıyla bunu anlayan ve kabul eden bir eş, görünüşünden çok daha önemliydi. Yeter ki yerini anlasın, geri kalan her şey önemsizdi.

Beaugonia yerini biliyor gibiydi.

Ama itiraf edebilirdi çünkü annesi bu konuyu açmıştı, Beaugonia güzeldi. Daha yumuşak, kız kardeşinden daha küçüktü ve kendini garip bir şekilde tutuyordu... çekingenlik tek kelimeydi

Lyon'un bulabildiği. Gözlerindeki kesici niteliğe uymayan bir rezerv - bir tür ela sonucuna varan ilgi çekici bir dizi renk tonu.

Kendi zihninin mahremiyetinde, annesi gibi biraz şaşırdığını itiraf edebilirdi. Belki de tam olarak düşünmeden, annesinin tam olarak ne demek istediğini anlamıştı. Prensesin saklanması ve Zia'nın gerçek kraliyet mensubu olarak ortaya atılmasının bir nedeni vardı.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi annem odada dolaşırken, endişesi yüzünden okunuyordu.

Ne zaman değildi ki? Durumları tehlikeliydi. Çünkü o bir veliaht prensin oğlu değildi, hatta torunu bile değildi.

Bu da işin annelik kısmına denk geliyordu ve Divio Krallığı, bir dizi talihsiz olayın ardından Divio Prenslığı'ndeki en yüksek kraliyet basamağı olan prensliğe itilen genç liderleri için bunun ne anlama geleceği konusunda endişeler taşıyordu.

Ama Lyon hazırды. Nasıl lider olunacağını biliyordu ve fısıltılara aldırmadan ailesinin tahta ait olduğunu biliyordu. Büyükannesi onu bunun kendi kaderi olacağına inanarak yetiştirmişti; çünkü kardeşlerinin ve onların soyunun uzun ömürlü olmayacağını biliyordu.

Her zaman ilk günden beri tren enkazı olduklarını söylerdi. Bencil, dikkatsiz ve her türlü görevden çok istekleri tarafından yönetilen.

Haklıydı. Kuzeninin fiyaskosundan sonra, monarşiden tamamen kurtulmak için bir oylama yapılmıştı. Kazanamamıştı ama çok yaklaşmıştı. En ufak bir skandalda Lyon

Parlamento'nun başka bir toplantı düzenleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yani büyükannesinin ona verdiği tüm eğitimler şimdiye kadar işe yaramıştı. Neredeyse son bir yılını ülkesinin güvenini kazanmaya çalışarak geçirmiş ve bir oy daha talep etmemişti.

Beau bir sonraki adımdı. Bir eş. Bir sonraki liderin kim olacağına dair hiçbir soru ya da gelecek kaygısı olmayacak kadar çocuk. Gelenek. Saygınlık. Bir vatandaşın kraliyet ailesinden isteyebileceği her şey.

Diğer prenslerin bulaşmayı sevdiği skandallardan eser yoktu.

Lyon annesine, "Kendisinden ne beklendiğini biliyor," dedi. Onu rahatlatmak için. Kendini temin etmek için. Zia'nın uygunluğuna karar vermek için çok daha uzun zamanı olmuştu ama bir kardeş diğerine kıyasla neydi ki? Zia rolünü biliyordu ve Beaugonia da biliyordu. Son birkaç ayını bunu sağlamak için harcamıştı.

Belki onunla istediği gibi yüz yüze görüşememişti ama teklifinin iyi niyetli olduğundan ve kendisine zarar vermeyeceğinden emin olmak için her türlü çabayı göstermişti.

Az tanınan Rendall Beaugonia'da skandala dair en ufak bir ipucu bile bulamamıştı.

O mükemmeldi. Bundan emin olacaktı.

"Bunu hâlâ erteleyebiliriz Lyon. Onun doğru cevap olduğundan emin ol. Prens Zia'nın doğru seçim olduğuna karar vermemiz aylar sürdü. Birkaç gün içinde kız kardeşine geçtiniz."

Ki bu doğru değildi. Beaugonia ile aylardır yazışlıyordu. Ama bunu annesinden saklamıştı ve bunun onun korkularını yatıştıracağını sanmıyordu.

Şimdi ona haber vermek için.

Lyon ona döndü ve gülümsedi. "Her şey kontrolüm altında. Hayal kırıklığına uğratmayacağım anne."

Onu inceledi, koyu renk gözlerini okumak imkânsızdı. Ama karşılığında gülümsedi. "Büyükannen seninle çok gurur duyardı Lyon. Sen onun en büyük umuduydun."

Evet. Büyükannesi ona hep bunu söylerdi. Bu ağırlığı taşımaya çalışmış, ama bu ağırlık boğazına bir el gibi oturmuş... sıkmış. O kadar ki, ergenlik çağındayken annesi onu anksiyetesi için bir terapistle götürmüş ve ilaç tedavisine başlamıştı.

Kendi başarısızlığının farkındaydı ama büyükannesi bunu hiç bilmiyordu ve o zamandan beri bu şeyler sayesinde endişelerini kontrol altında tutuyordu.

Lyon şu anda umutsuzca kravatını gevşetmek istiyordu ama annesinin bu konuda ne diyeceğini biliyordu. Her şeyi kontrol edemediği için zaten endişelendiğinden daha da fazla endişelenirdi. Özellikle de kendi kaygılarını.

Bu yüzden nefes alış verişini ve gülümsemesini rahat tutmaya odaklandı.

rahatlamıştı. Annesini gururlandıracaktı, büyükannesini gururlandıracaktı - ailesindeki hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde. Bu onun yeminli göreviydi.

Büyükannesinin erkek kardeşleri kraliyet rolünü üstlenmişlerdi. gittikçe daha feci sonuçlar doğuruyordu. Çocuklarının durumu da pek iyi olmamıştı. Divio, bir nesil boyunca iki yıldan fazla dayanan bir kraliyet görmemişti.

Lyon bunu değiştirecek. Beaugonia da bunun önemli bir parçası olacaktı. Kabul edilebilir olacaktı, yerini bilecekti ve ona varisler sağlayacaktı, çünkü karar verdiği şey buydu.

Ve Veliaht Prens Lyon Traverso her zaman karar verdiği şeyi gerçekleştirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

BEAUGONIA boy aynasında sadece kendine bakabildi. Bu zarif beyaz elbisenin içinde bambaşka biri gibi görünüyordu. Hiç tanımadığı bir ekip gelip saçını ve makyajını yapmıştı. Boynuna kraliyet mücevherlerinden oluşan ışıltılı bir kolye yerleştirmişlerdi. Annesi bir Rendall tacı temin etmişti.

Beaugonia prenses olduğu için güzel şeylere alışkındı, ama Zia genellikle tam bir ihtişamla karşılanırdı. Beau partilere ya da etkinliklere gitmezdi. Akşam yemeklerinde oturtulmazdı. Babasının deyimiyle kusurları, hayatının büyük bir bölümünde saklandığı anlamına geliyordu.

Bu yüzden kendini biraz rol yapıyormuş gibi hissetti. Sanki her şey hayal ürünüymüş gibi.

Zia'nın burada olmasını diliyordu, gerçi Zia henüz Beau'nun ne yaptığını bilmiyordu, bu bir tasarımdı. Zia bunu durdurmaya çalışacaktı, Hiç şüphesiz. Ama endişelenmesi gereken Cristhian ve büyütmede olduğu ikiz bebekleri vardı.

Yine de yanında birinin olması iyi olurdu. Beau etrafının düşmanlarla çevrili olduğunu hissediyordu. Elbette bu biraz abartılıydı. Düşmanı olması için insanların onu önemsemesi gerekirdi. Lyon'un çalışanlarından hiçbiri onu işlerinin ötesinde pek düşünmüyordu. Onlar için bir oyuncak bebekten biraz daha fazlasıydı.

Annesi parlak gözleri ve kenetlenmiş elleriyle sanki tüm bunlar bir eğlenceymiş gibi onu izliyordu. Beau bunun içini ısıtmasını istiyordu ama bu garip durumda olmasının tek nedeninin annesinin onu hiç savunmamış olması olduğunu biliyordu. Ya da Zia için.

Annem hiçbir zaman aktif bir düşman olmamıştı ama her zaman pasif bir düşman olmuştu.

Babam bir yerlerdeydi, şüphesiz ona nasıl kazık attığı konusunda homurdanıyordu.

kendi krallıklarını kötü göstermeden hiçbir şey yapamazlar. Yani her zamanki gibi bir düşman olsa da, kısırlaştırılmış bir düşmandı.

Bu Beau'ya biraz neşe getirdi. Bu ve yarın gidecekleri ve artık onlarla fazla uğraşmak zorunda kalmayacağı gerçeği. Kendi hayatı olacaktı. Kendi krallığı.

Artık kilitli odalar yok. Artık saklanmak yok. Sonunda biri olacaktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi annesi gözyaşları içinde.

Beaugonia annesine gülümsemeyi başardı. İyi niyetli ama omurgasız bir kadın. Hayır... mücadele. Kızlarının hayatları boyunca zorbalığa uğramasına, tehdit edilmesine ve manipüle edilmesine izin vermişti.

Beaugonia annesini seviyordu ama ona saygı duyamıyor, ona yaslanamıyor ya da güvenemiyordu.

Beau yalnızdı.

Son birkaç aydır tek başınaydın ve çok iyi iş çıkardın, diye kendine güvence verdi.

Hatta aynadaki yansımasına küçük bir selam bile verdi. Zia'yı özlüyor olabilirdi ama tüm bunları kız kardeşi için yapıyordu.

Ve bu tek başına onu atlatabilirdi.

Beau panik hakkında endişelenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Panik atak gelir ya da gelmezdi ama gelip gelmeyeceği konusunda endişelenmek sadece sorunu daha da kötüleştirirdi.

İşler, kendisine zayıf, utanç verici, kusurlu ve benzeri yaftalar yapıştırılmasına neden olan saldırılarla rayından çıkarılamayacak kadar ilerlemişti. Bu yeni bir hayattı.

Panik ataklarını Lyon'dan saklayabileceğine inanıyordu. Özellikle de bu kadar büyük bir şatoda. Divio'nun bir prenesten haber almak istemediği biliniyordu, erkek varislerle ilgili tüm o çağdışı fikirleri falan. Ayrıca, varisler söz konusu olduğunda, Beau'nun Lyon'la fazla vakit geçirmesine gerek yoktu. Sadece anne olmaya odaklanabilirdi.

Onu umut ve neşeyle dolduran bir gelecek. Belki Zia hamile kalmadan önce bir anne olmayı pek düşünmemişti ama şimdi düşünüyordu... Annesinin asla olamadığı her şey olma şansını istiyordu. Kız kardeşini sevdiği kadar tam ve karşılıksız sevme şansı istiyordu.

Kocasını değil ama çocukları olabilirdi. "Şapele geçiyoruz, Majesteleri."

Beau personele gülümsedi ve bir grup insanın onu bulunduğu odadan çıkarmasına izin verdi.

Uzun, geniş koridorlarda hazırlanmak. Eski koridorlar. Kaç kadın hiç tanımadığı bir adamla evlenmek için süslü beyaz bir elbiseyle bu koridorlarda yürümüştü?

Muhtemelen birkaç tane. O eşsiz değildi. Kraliyet ailesinin zengin, tuhaf dokusunda yerini alıyordu. Bu bir kulübe katılmak gibiydi. Ve daha önce hiçbir şeye katılamadığı için, bu ona olumlu bir şeymiş gibi geliyordu.

Bir personel anneyi dışarı çıkarırken, devasa, koyu renkli ahşap kapıların önünde durdu. Böylece Beau'nun elinde sadece sert bir kadın kalmıştı.

Bu geceki etkinliği yönetiyor.

Beau kalbinin giderek daha hızlı attığını hissederken orada dakikalarca beklediler. Ne için bekliyorlardı?

O ne yapıyordu?

Ve tam da ağzından kaçıracağını düşündüğü anda Saçma bir bahaneyle arkasını dönüp kaçmak isteyen kadın bir adım öne çıktı ve şapelin kapısını açtı. Beau'ya içeri girmesini işaret etti.

Ve şapele doğru ilerlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Kocaman bir kaleydi. Yükselen tavanlar, renkli vitraylar. Evdeki şapelden çok daha süslü, rahat ve sağlam bir yapıya sahipti. Bu çok narindi. Zarif. O

Divio vatandaşlarının nesillerini ve onların böyle bir mimari ve sanat eseriyle duydukları gururu hayal edebiliyordum.

Neredeyse gülümsüyordu. Sağlam ve rahat olmayı tercih etse de, insanların tüm hataları ve zaaflarıyla bir şekilde böyle bir şeyi bir araya getirebilmesinde gerçekten moral verici bir şey vardı.

Bir dürtme ona kendini hatırlattı. Burada durup vitraylara hayranlıkla bakmaması gerekiyordu. İleriye doğru yürümesi gerekiyordu. Prensle evlenmesi gerekiyordu.

Her zamanki etkili yürüyüşü yerine zarif ve sakın olmayı kendine hatırlatmaya çalışarak uzun koridorda yürürken çok az izleyici vardı.

Kontes ön sıranın bir tarafına, babası da diğer tarafına oturdu. Şu anda annemi babamın yanındaki koltuğuna oturtmakta olan kişi dışında birkaç görevli gölgede duruyordu.

Ve sonra ortada Lyon vardı. Koyu renk takım elbisesi içinde mükemmel bir duruşla duruyordu, sanki... Bunu ifade edemiyordu ama birdenbire ıslah olmuş korsanlarla ilgili okumayı sevdiği romanları anladı.

Son derece şıktı, ısmarlama takım elbisesi ve keskin kenarlarıyla tam bir prens gibi görünüyordu ama gözlerindeki bir şey... vahşi hissettiriyordu. Bu çok saçmaydı ve muhtemelen onun hayal gücüydü. Zia'nın söylediği hiçbir şey ve prensin kendisiyle yaptığı hiçbir yazışma, çok kontrollü, dikkatli ve kararlı bir adamdan başka bir şeye işaret etmiyordu.

Yaklaştı, onun bakışlarıyla buluştu ve tam olarak tanımlayamadığı bir şey hissetti. Bunu beklemiyordu... bu her neyse. Çünkü bu şey Gerginliğin ve yerinde olmamanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Bu daha büyük, daha derin bir şeydi. Onun hakkında daha az ve etrafındaki dünyadan çok içsel bir şey hakkında.

Belki de sadece ona baktığı içindi. Babasının baktığı gibi nefretle değil, ya da karmaşık itme ve çekme Annesinin yaşadığı endişe ve hayal kırıklığı. Kesinlikle Zia'nın ateşli sadakati ve abartılı koruma içgüdüleriyle değil.

Hayır, ona sanki çözülmesi gereken bir bilmeceymiş gibi bakıyordu. Bu hiçbir şekilde romantik değildi ve o da romantizm beklemiyordu, sadece tüm bunların onun üzerindeki etkisinin neden bir beklenti olduğunu bilmiyordu.

Belki de sadece yeniydi. Çok uzun zamandır aynı eski yerde, aynı eski kişi olarak sıkışıp kalmıştı. Belki de bu yeni bir başlangıçtı.

Bir yabancıyla evlenmek.

Kendini bilinmezliğe mahkum ediyor.

Zia ve bebeklerini kurtarmak.

Hiçbir şey olmasa bile, hayatının geri kalanında bunun için kendisiyle gurur duyacaktı. Bu konuda dik duracaktı. Ayrıca, bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmek de neydi? Bu hapishanede anne olacaktı. Bir tür rolü olacaktı. saklanıyor.

Yani evet. Şüphe yok. Pişmanlık yok. Sadece ben varım.

* * *

Lyon Beaugonia'nın yaklaşmasını izledi. Beyazlar içinde çok güzel görünüyordu, siyah saçları geriye taranmıştı. Elbise biraz fazlaydı, ama onun ağırlığı altında her zaman gizli kalmış Rendall ikizinden beklemediği bir zarafetle yürüyordu.

Yaklaşırken omuzlarının duruşunda bir kararlılık vardı ama bakışlarının geniş odada gezinişinde, tüm o dış gücün altında hafif bir çekingenlik havası veren bir şey vardı.

Bu iyiydi, diye kendini temin etti. Bu onu halka sevdirecekti. Özgüven önemliydi, bir dereceye kadar cesurdu ama veliaht prenses olarak sahip olması gereken her şeyin altında daha yumuşak bir şeylerin olduğunu ima etmesi... merak uyandırıcıydı. İlgı çekici olacaktı, Kazanması gereken vatandaşlara.

Müziğin yumuşak tınıları eşliğinde koridorda uzun bir yürüyüşten sonra nihayet ona ulaştığında, dikkatli bir nefes alıp verdi ve yüzünü ona döndü.

Onda gerginlik görmeyi bekliyordu ama ela gözlerindeki acımasız savaş ışığı onu memnun etti. Bunun ne olduğunu biliyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

Papaz selamlayarak söze başladı. Lyon sadece yarım kulakla dinledi, müstakbel gelinini inceliyordu. O da onu inceledi.

Garip bir durumdu. İlk görücü usulü evliliğinden bile daha tuhaftı. Belki de kendi evliliğinin dışına çıktığı için Zia'yı seçmenin bir yolunu bulmuştu ve onun, ailesinin ve krallığının uygun olduğundan emin olmak için bolca zamanı vardı.

Önündeki kadın onu arayıp bulmuştu. Kralı tüm planlarının dışında bırakmıştı. Kararlıydı. Şimdi bile, bu işi sonuna kadar götürme konusundaki kararlılığı açıktı. Daha önce temkinli davranan kız kardeşinden oldukça farklıydı. isteksizce istekli.

Yine de kız kardeşin kimliği önemli değildi. O yapardı Zia'ya vermeye kararlı olduğu her şeyi Beaugonia'ya da vermeye kararlıydı. İyi bir hayat. Güçlü bir ortaklık. Çocuklar. Belki aşk ya da istediği her şeyi yapma özgürlüğü olmayacaktı ama Lyon istikrarın tüm bunlardan daha iyi olduğuna emindi.

Kendisine evlenmeyi kabul etmesi için işaret verildi ve ciddi bir "Evet" dedi. Birkaç kelime sonra Beaugonia da aynı şeyi yapıyordu.

Papaz, "Gelininizi öpebilirsiniz," diye seslendi.

Bunun üzerine bakışları bir an için titredi. Bu anlaşmanın kesinlikle konuşulması gereken bazı yönleri vardı ve son iki gün içinde anlaşmalarını sağlamlaştırmak için gerçekleşen e-postalara ve telefon görüşmelerine koymakta kendini rahat hissetmemişti.

Ama düşün törenini mühürlemek için bir öpücük gerekliydi. O ve annesi bunun bir iş anlaşması olduğunu bilse de, Beaugonia'nın kendisi de bilse de, Divio'nun tamamının bir aşk hikayesi potansiyeline inanmasını istiyordu.

Başka bir deyişle, fotoğraf çektirmek istedi. Bu yüzden başını eğdi. Bir an durakladı, kızın gözlerindeki o kapana kısılmış bakışın kaybolmasını bekledi. Ama öyle olmadı. Bu yüzden ağızları arasında sadece bir nefes kalana kadar yaklaştı.

"Nefes al, tesoruccia," diye mırıldandı. Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Bu sadece dudakların fırçası."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı ve bu... ona bir şey yaptı. Bunu nasıl tanımlayacağını bilmiyordu. Garip bir his. Coşkulu ve hafif. Kendini bildi bileli hayatı yapılması gerekenlerin ağırlığını taşımakla geçmişti.

Bundan hoşlandığından emin değildi ama aynı sorumluluk bunu daha fazla uzatmamasını gerektiriyordu. Böylece ağızını onunkine değdirdi. Ve söz verdiği gibi, sadece dudaklarının hafif bir fırçasıydı.

Daha fazlası değil.

Nasıl daha fazla hissettirdiği önemli değil. Nasıl açıldığı sonunda daha fazlasının neleri gerektireceğine dair ilginç olasılıklar.

İçindeki tedirginliğin yüzüne yansımaya izin vermemeye çalışarak doğruldu. Çünkü orada... bir şey vardı.

Cazibe, bu kadar basit, diye düşündü.

Gelini her kim olursa olsun onunla arasında bir elektriklenme olmasını beklemiyordu. Amaç bu değildi. Hoşuna gittiğinden emin değildi ama kontrolü altında olduğu sürece faydalı olabileceğini düşünüyordu.

"Yeni krallığınıza hoş geldiniz, prensim," diye teklif etti.

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Teşekkür ederim, mio marito," diye karşılık verdi, ana dilini yeterince iyi telaffuz ediyordu. Belli ki pratik yapmıştı, bu da hoş bir jestti. Takdir ettiği bir jestti.

Çünkü yeni Prenses Beaugonia Traverso ihtiyacı olan her şey olacaktı. Başka seçenek yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BEAU tören sonrası rahatsız edici de olsa lezzetli bir akşam yemeği yedi. Babası herkesin içinde alışılmadık bir şekilde sarhoş olmuştu ve annesi hasta numarası yapmak ve onu uzaklaştırmak için yardım istemek zorunda kalmıştı.

Öfkeli bakışları doğrudan ona odaklanmıştı ve Lyon bu törenin ve akşam yemeğinin küçük olmasını istediği için kendini şanslı sayması gerektiğini düşündü.

Yarın sabah halkına evliliklerini duyurmadan önce özel olarak.

Kral odadan çıktıktan sonra, tüm vücudu istemsizce gevşedi. Babam gitmişti. Bu akşamki davranışından sonra buralarda kalması pek olası değildi. Muhtemelen güneş doğana kadar tamamen gitmiş olacaktı.

Artık özgürdü. Kraldan ve onun yaptığı her şeyden. onu uzun zamandır tehdit ediyordu. Sarkmak ve rahatlayarak ağlamak istiyordu ama bu duygu bir endişe çekirdeği tarafından bastırıldı.

Çünkü özgürlük fikri kaçtığı soruyu akla getiriyordu. Lyon onun eksikliklerini biliyorsa, ona karşı kendi tehditleri olabilir miydi?

Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Düşünebileceği tek şey çocuk sahibi olmaktır. Lyon'un tek endişesi bu gibi görünüyordu ve bu onu koruyacaktı.

Öyle umuyordu. Öyle olduğundan emin olacaktı. Belki iyi anneliğin nasıl olması gerektiğine dair harika örnekleri yoktu ama daha birkaç gün önce Zia'ya söylediği gibi, nasıl olmaması gerektiğine dair bir örnekleri vardı, yani bu yeterli olmalıydı.

Ayrıca Zia'nın anne olmasına sadece haftalar kalmıştı. İşin inceliklerini öğrenecek ve sıra kendisine geldiğinde Beau'ya yardım edecekti. Bu yolculukta ortak olacaktı.

Büyürken her şeyde olduğu gibi annelikte de.

Zia, Lyon'la evlenip veliahtlığı devraldığı için onu affettiğinde.

Yemek sona erdi. Personel ve Lyon'un annesi tarafından tebrik edildiler. Kontes çok az şey söyledi ama Beau kadının onu şüpheyle incelediğini gözden kaçırmadı.

Sonra Lyon, Beau'yu balo salonundan çıkarıyordu, büyük eli Beau'nun sırtındaydı, bu sırada Beau'nun beyaz etekleri etrafta sallandı. Şu anda kendimi biraz pranga gibi hissediyorum. Bu fikir yüksek sesle gülmek istemesine neden oldu ama yutkundu.

Merdivenlerden yukarı, koridorlardan aşağı. Lyon hiçbir şey söylemedi, sadece onu yönlendirdi ve onun da eşlik etmekten başka seçeneği yoktu. Çünkü o artık kocasıydı. Çünkü ne yaptığını bildiğini sanıyordu.

Daha fazla histerik kahkaha kopmak istedi. Kim yaptı Zia'yı kurtarmaya gittiğini mi sanıyordu? Babasını alt etmek için mi? Bir odada kilitli kalmalı, bir köşeye büzülmeliydi. Belki de babasının onu her zaman tehdit ettiği akıl hastanelerinden birine aitti.

Sonunda Lyon büyük bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı. Ona içeri girmesini işaret etti. Kendi süiti olduğu belli olan bir odaya. Bu büyük oturma odasından bir yatak odası görebiliyordu.

Her şey çok zarif ve iyi döşenmiş. Ama çok...erkeksi. Görünürde çiçek ya da pastel yok.

Bu konuda çok fazla düşünmesine izin vermemişti. A dün gecesini. Belki de ona kendi odasını göstereceğini düşünecek kadar inkar ediyordu. Kendi yatağıyla. Bu elbiseyi çıkarmasına yardım edecek bir asayla. Mirasçı olma fikrinin daha sonra ortaya atılabileceğini...

Onun yerine, sadece ikisi vardı. Burada yalnızdılar ve onun kendisinden ne beklediğini bilmiyordu. Oturma odasının ortasında, oldukça hantal bir şekilde duruyordu.

ve ne yaptığını sandığını merak etti.

Lyon, "Bir odayı paylaşmanın en kolay ya da en rahat şey olmayabileceğinin hemen farkındayım," dedi. Son derece rahat görünüyordu. Tamamen... kontrol altındaydı. Sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibiydi. Kalbi göğsünde takırdarken, şapelde onu nasıl öptüğünü düşünüyordu.

Nefes al, tesoruccia.

Tesoruccia'nın ne anlama geldiğine bakması gerekiyordu. "Ne yazık ki, yapmaya çalıştığım her şeyin optiği için

...daha geleneksel bir evliliğimiz varmış gibi davranmak önemli," diye devam etti. "En iyisi, birlikteliğimizin kalenin içinde bile olabildiğince gerçek görünmesi, böylece hiçbir soru işareti kalmaması."

"Ülkeniz kız kardeşimle nişanlandığınızı düşünse bile mi?"

"Kız kardeşinle nişanlıydım."

"Babamla bir iş anlaşmanız vardı. Bu tam olarak aynı şey değil. Nişanın bozulduğunu biliyorlar mı?"

Bunun üzerine biraz kaşlarını çatı ve bunu kendine saklaması gerektiğini biliyordu, ama... şey, insanlar düpedüz yanlış yaptıklarında onları düzeltmemek zordu. Birçok kusurundan biri olduğunu biliyordu. Bunun işe yaradığından emin olmak için kendini geliştireceğine söz vermişti.

"Hayır, ama önceki nişanlılığın lehimize işleyeceğinden oldukça eminim. Hikâyeye göre ben siyasi bir evlilik peşindeydim ama sonra seninle tanıştım ve aşık oldum. Tüm tarafların tatmin olduğundan emin olana kadar gerçeği basından sakladık."

Bunun işe yarayabileceğini düşündü. Gizli Rendall olarak gizemli statüsünün olumlu yanı, gerçekten de herkesin onun hakkında her şeye inanabilmesiydi. Onunla ilgili herhangi bir şeyin yanlış olduğunu kanıtlamanın bir yolu yoktu.

Belki de Lyon gibi -güzel, güçlü ve açıkça çok kendine sahip- birinin neden

prenses nişanlısından, onun daha küçük prenses haline benzeyen biri tarafından uzaklaştırılabileceğini düşündü ama bunun saraydaki yardımcılarının basın için uyduracağı bir şey olduğunu tahmin ediyordu.

"Bu konuşmayı, siz şu anda Rahatsız edici," dedi ve ağır elbisesini işaret etti. "Eşyalarınız paketinden çıkarıldı, ayrıca önümüzdeki birkaç günün sorumlulukları için birkaç eşya eklendi. Lütfen bunu göz önünde bulundurun benimki kadar sizin de yeriniz var."

Etrafına bakındı ve bu alanı kendisininmiş gibi hayal etmeye çalıştı. Bunun mümkün olacağından emin değildi ama Bu elbiseden kurtulmanın mümkün olmayacağını da biliyordu. Etrafta ona yardım edecek bir personel de yoktu. Tabii birilerini çağırmadıysa... İçinden bir ses bunun da mümkün olmadığını söylüyordu.

Optik için.

Boğazını temizledi. "Elbisemin arkasındaki düğmeleri tek başıma açamıyorum."

Buna yüzünde hiçbir tepki vermedi ama bir an duraksadı. "Ah." Tekrar durakladı, sonra ilerledi ve onu takip etmesini işaret etti. "Gel."

Onu yatak odasına kadar takip etti ve sonra arkasında neredeyse yatak odasının kendisi kadar büyük bir dolap ve giyinme alanı bulunan başka bir kapıya açılan büyük bir ebeveyn banyosu. Odanın etrafına baktı. Bir tarafın açıkça ona, diğer tarafınsa... kendisine ait olduğunu görebiliyordu.

Bunun tüm zamanların en tuhaf gerçeklik kontrolü olabileceğini düşündü. Kendi giysileri onunkilerin tam karşısında düzgün sıralar halinde asılıydı.

Lyon ellerini uzatarak, "İzin verin," dedi.

Elbisesinin düğmelerini açabilmesi için arkasını dönmesi gerektiğini kastettiğini anlaması birkaç sessiz anını aldı. Ki bu iyiydi. Belki de elbisenin kolsuz olması, üstüne iç çamaşırı giymediği anlamına geliyordu, ama... ama... düğmelerini açtığı anda elbiseyi yukarı kaldıracaktı.

Bundan başka türlü kurtulamazdı. Ayrıca, bu her neyse sırtacak ve katlanacaktı. Yaptığı anlaşma buydu.

Zekice hareket ederek ona yaklaştı ve sırtını onun erişebileceği bir yere koydu. İlk başta pek bir şey hissetmedi, sadece elbisesinin hafifçe çekildiğini hissetti. Ama düğmeler çözüldükçe onu hissetmeye başladı.

Çok garip bir duyguydu. Ne kadar sık olursa olsun Giyinmesine ya da soyunmasına yardım edildiğinde, arkada hiçbir zaman bir erkek olmamıştı. Uzun, sıcak bir varlık duvarı. Hassas düğme sıralarında ilerlerken parmakları ara sıra sırtının açıkta kalan derisine dokunan biri.

Nefesini tuttu, eğer biraz serbest bırakırsa Ondan hiç şüphesiz bir şekilde utanç verici olacak garip sesler çıkacaktı.

"Her şey tamam," dedi, sesi biraz sert çıkıyordu. Ama kadın yüzünü ona döndüğünde, yüz ifadesi bir mülayim bir gülümseme. Koyu renk gözleri parlıyor gibi görünse de. "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

Başını salladı. "Bir şey değil."

Neredeyse kahkaha atacaktı. O onun kocasıydı. Bu adam. O da onun karısıydı. Dolabında duruyordu, elinde Düşmesin diye sarkan elbisesini göğsüne bastırdı. Her şey çok gerçeküstüydü. Panik bile hissetmedi. Nasıl hissedebilirdi ki? Gerçek bile olamazmış gibi hissediyordu.

"Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım." Bununla birlikte, dolaptan ve en-suite banyodan çıktı. Böylece kadın hâlâ ağır gelinliğini kavramış, ne yapacağını bilmez bir halde öylece duruyordu.

Ne giysin? Bir çeşit pijama mı?

Kocasıyla aynı odayı paylaşmak için uygun pijama ne olabilir? Optik için.

Yoksa farklı bir şey mi bekliyordu? Daha fazlasını mı? Bu evliliğin tüm amacının varisler olduğunu açıkça belirtmişti. Birden fazla. Beau masum olabilirdi ama mirasçılarının nasıl oluştuğunu biliyordu. Ve bunun inceliklerini bilecek kadar aşk romanı okumuştı.

Gerçekten buna hazırlıklı olduğunu düşünüyordu ama Lyon'un gerçekliği bir şekilde bunu çok daha...

Cümleyi nasıl bitireceğini bile bilmiyordu. Onun gerçekliği, hazırlıklarıyla bu kadar az örtüşüyordu.

Dolaptaki giysilere baktı. Bazılarını Lille şatosundaki personelinin eşyalarını topladığını fark etti. Bazı eşyaların ona ait olduğu belliydi ama kendisine ait değildi.

Optik olsun ya da olmasın, burası kendi özel yatak odaları olacaktı. Yatarken rahat bir şeyler giymeliydi. Ve eğer adam beğenmezse... şey...

Gözlerini kapadı ve nefes aldı, paniği uzak tutmak için tüm o iyi bilinen teknikleri kullandı. Bazen işe yarıyorlardı. Bazen de işe yaramıyordu. Ama yalnızdı, bu yüzden bir atak geliyor mu diye endişelenerek paniği artırmaya başlamayacaktı.

Bir karar verecek kadar güçlü olduğunu hissedene kadar saydı ve nefes aldı. Bu işe girmişti. Kendisi olamayacağını biliyordu. O olmak zorundaydı. Lyon'a uyacak uydurma bir versiyon. Oynamak Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde davranıyordu, çünkü Zia için kurşun yeme sırası ondaydı.

Zia hayatı boyunca Beau'yu korumuştı. Elinden geldiğince onunla babasının arasına girmişti. Zia, kralın Beau'ya karşı tehditler savurmasını engellemek için bir veliahtın yapması gereken şeyleri yapmaktan çekinmemişti. Beau, babasının onu akıl hastanesine kapatacak kadar alçalmamasının tek nedeninin Zia olduğunu biliyordu. Bu ve sevgili ülkesinin basınından ve vatandaşlarından bir sır saklamanın ne kadar zor olacağı.

Ama burada hemen mükemmel olmanın bir yolu yoktu. Lyon'u yeterince iyi tanı mıyordu. Bir öğrenme eğrisi olduğunu kabul etmesi ve Lyon'un yapmasını isteyebileceği değişikliklere açık ve hazır olması gerekiyordu.

Eğer seçtiği pijamayı beğenmezse, hemen içeri girer ve üzerini değiştirdi. Eğer ona bir şey yapmasını söylerse

farklı bir şekilde, yapardı. Ve eğer bu canını sıkmaya başlarsa. Lyon'la evlenirken Zia'nın yerini alacağını söylediğinde babasının yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırlıyordu.

Tüm evraklar hazırlandı.

Ve onu varis olarak ilan etmek zorunda kalacaktı.

Bu anı onu yıllarca ayakta tutacaktı.

Bu yüzden kendi kıyafetlerinden bir çift rahat tayt ve ipek bir gecelik seçti. Pek iç çamaşırı sayılmazdı ama zarif ve el değmeden ya da el değdirmeden her şeye uyum sağlayabilecek bir sofistike havası vardı.

Kararlılıkla dolup taşarak -ya da en azından bunu başarana kadar rol yaparak- yatak odasına döndü. Onu bulmak için

kendi gömleğinin düğmelerini açıyordu. Kravatı çoktan çıkarılmış, büyük pencerenin yanındaki köşede duran sandalyenin arkasına asılmıştı.

Gerçekten çok güzeldi. Hayatında çok fazla erkekle tanışmadığını biliyordu ama adam çok uzundu. Saçları Kısa tutmasına rağmen ilginç bir dalgası vardı. Damatlığının bembeyaz gömleğinin altında, kaslı ve etkileyici, geniş bir bronz ten vardı.

Egzersiz yaptı mı? Çalışmış olmalı. Yakışıklı bir prens bile olsa kimse öyle görünmez.

Adam başını kaldırdı ve kız, adamın tepkisini okuyamasa da kıyafetini hızlıca gözden geçirdiğini fark etmedi. Adam doğruldu ve birkaç dakika boyunca birbirlerine bakarak sessizce durdular.

"Artık biraz mahremiyetimiz olduğuna göre," diye başladı sonunda. "Daha hassas konularımızı tartışmalıyız.

ilişki." "Seks

demek

istiyorsun."

Boğuk bir ses çıkardı. İnsanların içinde sık sık çıkardığı türden bir sestir bu ama açık sözlü ve dürüst olmanın çoğu zaman endişesini bastırmaya yardımcı olduğunu fark etmişti. Sadece söyle. Sonuçlarının ne olabileceği konusunda endişelenmek yerine onlarla başa çıkmak.

Şimdi bu dürtüsünü dizginlemek için çalışması gerekebilirdi ama şu an için onu sabit tutmak için buna ihtiyacı vardı.

"Evet, sanırım öyle," diye kabul etti Lyon.

Ama sonra hiçbir şey söylemedi. Pencerenin yanında durdu, gömleğinin düğmeleri açıktı. Kadın pijamalarıyla süitin kapısında duruyordu.

Boğazını temizledi. Bu bir tür gerginlik hareketi gibi görünmeliydi, ama orada öyle... prens gibi, yakışıklı ve tamamen kendine hakim bir şekilde duruyordu ki, kız onun hayatında bir gün bile gergin olduğunu düşünmedi.

"Varisler benim öncelikli meselem olsa da," diye başladı, sanki bu iyi planlanmış bir konuşmaymış gibi. Belki de öyleydi. "Ve er ya da geç güvence altına alınmaları gerekecek.

Bu tür konulara hemen atlamamalıyız. Önce birbirimizi biraz tanıyabiliriz. İşleri kolaylaştırırız."

Beau dikkatlice nefes verdi. Aslında bu oldukça nazik bir davranıştı. Beau'nun zalim olduğunu düşünmemişti; anlaşmaları birkaç ay önce yapılmıştı. Onun Yazışmalar her zaman kibar, teklifleri her zaman adil olmuştu. Bu yüzden nezaketin sürpriz olması gerekmiyordu.

Basitçe, buna alışık değildi.

Sonra ona doğru birkaç adım atarak hareket etti. Yine nefesi ciğerlerine doldu. Adamda onda bu yeni, ezici fiziksel tepkileri ortaya çıkaran bir şey vardı.

"Çok dikkatli bir anlaşmamız olması, bunun karşılıklı olarak keyifli olamayacağı anlamına gelmez. Bu bir angarya olmak zorunda değil."

Bir kez göz kırptı. Bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Keyifli. Çok iyi davranmaya çalışmasına rağmen yanaklarının ısındığını hissetti.

her şey hakkında sofistike.

"Duyduğuma göre korkunç bir canavar değilmişim," dedi yumuşak, esprili bir sesle.

Tüm görevlerinin, tüm planlarının, tüm anlaşmalarının altında Lyon'un bir kişiliğe sahip olabileceğini ilk kez hissediyordu. Biraz mizah. Ve ego. Buna aldırmadı. O

kendinden emin bir erkeği tercih ederdi. Her türlü güce sahip olan erkekleri güvensizlikle dolu bulurdu. çirkin şekillerde kullanma eğilimindeydi.

"Peki ya ben?" diye sordu ona. Çünkü bu doğruydı, o muhteşemdi. Onunla bir şeyler yapmaktan hoşlanabilirdi. Ama o...

Ona öyle bir bakış attı ki, teninde garip bir sinir çatlağı dans etti. "Çirkin bir canavar olmadığını görebiliyorum, tesoruccia," dedi, sesi... daha karanlıktı, öyle görünüyordu.

Eğer yanaklarındaki sıcaklık bir şey ifade ediyorsa, vücudu onu kesinlikle ikna edici buluyordu. Ama akı... "Sence ben güzel miyim?"

"Evet."

"Zia'dan daha mı güzel?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir yarışma mı?"

Her zaman. Rekabet istediğı için değil. Zia da istemezdi. Bu sadece... nasıl görüldükleriydi. Bir bütünün iki yarısı, ama sürekli olarak hangi yarının daha iyi olduğunu belirliyorlardı. "Hayır, ama bu soruyu yeterince kolay yanıtlıyor."

"Kız kardeşinden bahsetmişken-"

Cevaplar istiyordu ve Beau'nun da bazı cevapları vardı ama bunları Lyon'a sunmak yanlış geliyordu. Zia kendi kaderine karar vermeden önce olmazdı. "Vermemeyi tercih ederim. Henüz değil."

Biraz kaşlarını çatı ama konuyu uzatmadı.

"Ben..." Çaresizce evlilik yatakları olacak yeri işaret etti.

"Belli ki. Ben... çok korunaklıydım."

"Her seferinde bir adım atacağız." "Adım mı?"

"Daha bu akşam bir öpücük paylaştık. Bunu birinci adım olarak kabul edin ve karı koca olarak ilk gecemiz için yeterli." Uzanıp onun elini tuttu. Başparmağını kızın parmak eklemlerine sürttü, sonra nazikçe, güven verici bir şekilde sıktı.

Eli büyük ve sıcaktı. Bu çok garip bir histi, çünkü kadının içinde gergin bir heyecan dalgası yaratmıştı. Hakkında okumayı çok sevdiği o beklenti.

Ama aynı zamanda bir nezaket de vardı. Hayatında ilk kez biri ona elini uzatmış ve fiziksel bir güvence vermişti.

"Bence anlaşmamız oldukça başarılı olacak, Beaugonia."

Bunun doğru olmasını çok istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu düzeltti. "Beau."

"Scusami?"

"Arkadaşlarım bana Beau der."

Gülümsemesi sıcaktı, neredeyse tatlıydı. Bu anlaşmadan daha fazlasını ummaması gerektiğini biliyordu.

Sonsuza dek mutlu sonların kurgulanmış versiyonları ona fikir veriyordu. O hâlâ her zaman olduğu kişiydi. Biraz fazla açık sözlü, kontrol edilemeyen ve öngörülemeyen panik ataklarla boğuşan, bencil, vesaire vesaire.

Hiçbir yakışıklı prens onun ayaklarını yerden kesemeyecekti.

Ama belki... başarılı bir görücü usulü evlilik umabilirdi.

Belki de nazik bir anlaşmanın hayalini kurmaya izin verirdi. Ve angarya olmaktan çok zevkli olabilecek fiziksel bir ilişki.

Gerçek benliğini gizli tuttuğu sürece, bunu yapabileceğinden emindi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYON karısını istemeyi hesaba katmamıştı. Olayların bu şekilde gelişmesi garip ve rahatsız ediciydi. Dikkatli bir planlamacıydı ve hayatı boyunca kendisinden beklenen belli bir esneklik düzeyi olsa da, genellikle her açıdan düşünerek hareket ederdi.

Bir şeyin içine atlamak.

Beau koridorda ona doğru yürürken, her açıdan düşünmediği ortaya çıkmıştı.

Çünkü o anda dünyasının yeniden başladığına dair garip bir duyguya kapılmıştı.

Son birkaç ayın stresinin yol açtığına şüphe olmayan bu anlamsız düşünceyi çabucak bir kenara itti. Önce Zia'nın onunla evlenmeyeceği bilgisi, sonra da Beaugonia'nın alternatif planı.

Kendisi için yaptığı bu aptallıktan bir çıkış yolu, bir planı olduğu için rahatlamıştı. Beaugonia'yla uğraştığı aylar boyunca Zia'nın gizli kız kardeşinin ilginç olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ya da güzel.

Söz konusu kadınlar olduğunda her zaman dikkatli olmak zorundaydı.

Prens olarak taç giymeden önce nihai hedefinin hükümdar olmak olduğunu biliyordu ve hakkında bu olasılığa zarar verebilecek hiçbir fısıltı olamazdı.

Annesinin ailesinin daha vahşi ve pervasız üyelerinin, orada burada biraz eğlenmek için neredeyse her şeyi yok edişlerini izlemişti. Onları hiç anlamamıştı.

Kadınlarla kısa ve saygın ilişkiler kurmayı her zaman kolay bulmuştu.

mükemmel prensesi arıyordu. Bulamadığında da bu tür durumları incelik ve nezaketle sonlandırdığından emin oldu.

İhtiyaçlar, istekler ya da arzularla ilgili serseri düşünceler görmezden gelinmeli, kesilmeli, kapatılmalıydı.

Ama Şimdi, kendisini anladığından tam olarak emin değildi. Ya da en azından Beaugonia'ya verdiği tepki. Sırayla ilkel ve doğrudan. Utangaç ama saklanmıyordu. Gözlerinin elası, ışığa, hislerine ya da giydiğı renge göre değıŐiyormuŐ gibi görünen gizemli bir renk karıŐımıydı.

Bu beklenmedik tepkiyle başa ıkamayacağından değıl, çünkü elbette başa çıkabilirdi. Sadece yeniydi ve bu yüzden biraz...endişe verici. Yeniden değıerlendirmesi gerekecekti. Belki de tüm bu olayı biraz daha farklı bir Şekilde ele almalıydı.

Çünkü onun hakkında ne hissettiğinden bağımsız olarak, bir varis yaratmanın fiziksel gerekliliklerini ele almaları gerekecekti. Bu beklenmedik durumdan kendisinin sorumlu olduğundan emin olmalıydı. Onunla olmak istediğinden daha fazla ilgilendi.

Neyse ki, ona karşı bağıŐıklığı da yoktu. O görmüştü Onu izleme Şekli, özellikle de odaya döndüğünde, boğucu gömleğinin düğmelerini açıp nefes almaya çalışırken... yeni belirsizlik, kendisinden beklenenleri asla tam olarak yerine getirememenin eski endiŐeleriyle birleŐmiŐti.

Karanlıkta onun yanında yatarken bunun olumlu bir Şey olduğuna kendini inandırdı. Çok geniş yatağında aralarında bolca yer vardı. Kadının nefes alışları odayı dolduruyordu.

Bu anlaşmanın hoŐa gideceğine dair umudu konusunda yalan söylemiyordu. Aralarında bir kimya varsa, anlaşmalarının gereklilikleri keyifli olabilirdi.

Karmaşık olmadığı sürece. Karmaşık olmadığı sürece... Bu düşünceyi bir kenara itti ama karmaŐıklık devam ediyordu,

onu bütün gece ayakta tuttu. Tavana baktı, güzel ve ilginç bir insanın artık yasal olarak onun eşi olmasına tam olarak hazır olmadığı için kendine kızgındı. evli gelin.

Yeni bir plana ihtiyacı vardı. Çok net bir anlaşma yapmıŐlardı ama içinde bulundukları durumun gerçeklerinin bu anlaŐmayı baltalamadığından emin olması gerekiyordu.

Onunla gitmenin yolunun temel kurallar olduğunu düşünmüyordu. İçinde küçük bir kıvılcım vardı - isyan değil, bu işe yaramazdı. Sadece kendinden çok emin bir benlik duygusu.

her hareketinden, her sözünden yayılıyordu.

Birkaç ay önce Zia'yla olan nişanının gerçekleşmeyeceği haberiyle e-posta yoluyla ona ulaşan kadın, hayatının nasıl devam edeceğine dair çok net bir kararlılığa sahipti.

Teklifiyle ilgili ilk ilgisini çeken şey de buydu. Zia'nın Kabul etmeyi bu kadar uzun süre ertelemesinin tek nedeni, kadının düğünden önce görüşmeyi reddetmesiydi.

Ama planını sistematik ve dikkatli bir şekilde özetlemişti ve Zia'nın planının kendi planıyla mükemmel bir şekilde örtüştüğü gerçeğini kabul etmekten başka çaresi yoktu. Ona Zia'nın sunduğundan daha fazlasını sunmuştu, çünkü ikisi de rol yapmak zorunda kalmayacaktı.

Ama şimdi rol yapmak zorunda kalacağına dair korkunç bir his vardı, çünkü o beklediği gibi buz gibi bir münzevi değildi.

Ama o artık evli bir adamdı. Tacın istikrarlı kalmasını sağlamak için yaptığı plan olması gerektiği gibi ilerliyordu. İçsel düşünceleri ve beklenmedik hisleri bunu değiştiremezdi.

Buna izin vermezdi.

Sadece yeni gelinini tanımaya çalışacaktı. Mirasçıların ihtiyaç duyduğu şeylerle meşgul olacaktı. Ve onu rahatsız eden tuhaf hisler ne olursa olsun, onları her zaman kontrol altında tuttuğundan emin olacaktı.

Güneş yükselip perdelerdeki aralıktan ışıldarken Lyon dikkatlice yataktan kalktı ve duş alıp zihnini boşaltmak için banyoya gitti.

Gerçekten de iyiydi. Onu daha keskin ve daha sağlam bir zihne sahip yapan bir meydan okumayla yüzleşmek. Eğer işler çok kolaylaşırsa, rehavete kapılabilirdi ve bu asla olmazdı. Tüm hükümdarlığı, büyük amcalarının, dayılarının ve kuzeninin son on yıllarda boşa harcadığı tüm kontrolü yeniden ele geçirmek için mücadele etmekten ibaret olacaktı.

Ta ki geriye kalan tek şey o olana kadar. Divio'nun tüm

geleceği onun omuzlarına yüklenene kadar. Giyindi.

kravatını bir süreliğine çözdü. Kendi kendine, o olaydan sonra titreyen kararlılığının tam olduğunu söyledi. tören.

Ta ki yatak odasına dönene kadar.

Yatakta doğrulup oturuyordu, yanakları uykudan biraz kızarmıştı ve siyah saçları dün gece tam da istediği gibi elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı.

Esnedi ve gerindi, mükemmel görünüyordu...

Şey, çok fazla bakmak iyi olmazdı.

"Günaydın," dedi ve sert adımlarla pencereye doğru ilerledi. Perdeleri çekerek aşağıdaki parlak, karlı günü gördü. Tüm o soğğun kendisini sardığını hayal etmeye çalıştı.

"Bugün size şatoyu gezdireceğim, sorularınızı yanıtlayacağım. Dün geceki duyuru ve fotoğraflar yakında yayınlanacak ve bu akşam bir akşam yemeği vereceğiz. Daha sonra da kısa bir video çekip haber kanallarına göndereceğiz."

"Kulağa harika geliyor. Ben gidip hazırlanayım."

Çarşafın hışırtısını ve ayak seslerinin yumuşak inişini duysa bile ona bakmaya cesaret edemedi. Bakışlarını pencereden, dağlardan ve tüm o buzdan ayırmadı.

Kadın geri döndüğünde, ona bakmak için kendine izin verdi. Çok fazla belli olmayacak kadar kabarık kumaşlı bir pantolon giymişti.

Bacaklarının şeklinden çok uzaktı. Giydiği koyu yeşil kazak biraz daha vücuda oturuyordu ama sadece biraz. Zarif ama rahat görünüyordu. Önümüzdeki sabah için mükemmeldi.

Çünkü o mükemmeldi. "Kahvaltıya inerken küçük bir tur atalım," dedi ve onu süitinden dışarı çıkarmaya başladı.

Gün ışığında daha iyi olduğuna karar verdi. Odaklanılacak başka şeyler. Hareket. Kesinlikle karanlık ve onun uykusunda nefes alıp verişini dinlemek değil. Önünde uzayıp giden ve nasıl olduğunu düşünmekten kendini alamadığı saatler değil.

Yeni uyandığında öyle görünüyordu.

Geçtikleri her kapının ne olduğunu ona anlattı. Bazılarına kafasını sokmasına izin verdi, bazılarının yanından geçip gittiler.

"Elbette odalarımızda istediğiniz değişiklikleri yapmayı talep edebilirsiniz. Bunun için Bay Filini'den, baş kale ustasından ve benden geçmeniz gerekecek, ancak makul olduğu sürece sorun çıkmayacaktır."

"Herhangi bir değişiklik olacağından çok şüpheliyim."

Bunun neden içinde bir sıkıntı olarak yerleştiğini bilmiyordu. Tüm amacı Divio'daki herkesin ona bakıp istikrarlı olduğunu düşünmesini sağlamakken, anlamsız değişiklikler isteyen bir eş istememeliydi. Güç. Kesinlik.

Merdivenden önceki son kapıya geldi ve kapıyı açarak ona içeri girmesini işaret etti.

Gözleri parladı. Kuşkusuz, beklediği tepki buydu. İlerledi ve uzanarak bir sıra kitabın sırtına dokundu. Bir an için raflardaki eski ve yeni kitaplara baktı. Bazıları çok eskiydi ve nesilden nesile aktarılmıştı, Bazılarını da kendi eklemiş.

"Hayatımda gördüğüm en güzel oda," dedi sonunda ve sessizliği bozdu. Kız ona gülümsedi ve adamın göğsüne bir memnuniyet sıcaklığı yerleşti.

Belki de beklemediği bazı karmaşık tepkiler vardı, ama bir kütüphanenin büyümesine kapılan bir kadın kesinlikle kötü bir seçim değildi.

"Elbette istediğiniz eklemeleri yapabilirsiniz. Kişisel asistanınız sizin için her türlü kitabı sipariş edecektir."

"Ama zaten çok fazla var."

"Hiç kimse çok fazla kitaba sahip olamaz. Ve hiçbir koleksiyon, birçok kullanıcının hoşuna gidebilecek eğlencelere izin vermeyecek kadar katı olmamalıdır."

"Babam aynı fikirde değildi," dedi kitapları incelerken. "Okumak istediğim kitapları çoğu zaman gizlice okumak zorunda kalırdım.

telefonum aracılığıyla dijital olarak. Bu da yeterince iyiydi ama ben hep bir şeyler istedim..." Sözlerini yarıda kesti, sonra omuz silkti ve etraflarındaki odayı işaret etti.

Lyon, Kral Rendall'ın hayranı değildi. Adam, akıldan çok güç kullanan kibirli bir palavracıydı.

kendi iradesini başkalarına dayatıyordu. Lyon, Beau'nun teklifinin bir kısmının Divio ile Lille'i birleştiren kralın etrafından dolaşmak için ilgi çekici olduğunu kendi kendine itiraf edebilirdi.

Ve yine o memnuniyeti hissetti, çünkü okumaya sınır koyan bir adam lider olamazdı.

"Babanın etrafından hiç ayrılmadın mı?"

"Her zaman değil," dedi, bir tür dikkatle.

Onun bakışlarıyla karşılaşmadı. Kitaplara odaklandı. "Ama yapabildiğim zaman. Zia ve ben yapabildiğimizde. Ama bu her şeyi kötü gösteriyor, öyle değil. O sadece kendi işine daha çok önem veriyordu.

çocuklarına yaptığından daha fazla."

Lyon kaşlarını çattı. Bunu kınayıcı bir şekilde söylememişti ama yine de kendini biraz... yargılanmış hissetti. Ne de olsa onun babasına büyük saygı duymadığını biliyordu, kendisi de öyle.

Ama Lyon'un önceliği krallığıydı ve bunu açıkça belirtmişti. Ülkesine bir kez olsun istikrar sunmalıydı ve bu önceliğin beraberinde mirasçı rolünü üstlenecek çocuklar geliyordu. Onları hiçbir zaman bundan daha fazlası olarak düşünmemişti.

Ama onlar da insan olacaktı. Onun gibi. Beau gibi.

Geleceğin bu kadar karmaşık hissettirmesinden hoşlanmamıştı. Çünkü gelecek basitti. Onlar taç olacaktı Divio prensi ve prensesi ve onların yerine geçecek çocuklar yetiştirmek ve mevcut kralın ölümü üzerine Lille'i çiftliğe getirmek.

Ama mirasçıları düşünmek onu annesinden alamadığı tek net cevaba geri götürdü. Annesinin anlaşmaları konusunda hâlâ kuşku duymasına neden olan cevaba.

Varis olmamasının nedeni her ne olursa olsun önemli değildi. Anlaşma yapılmıştı. Evlenmişlerdi. Evleneceklerdi.

önemli değil.

Ama onu Divio Krallığı'na prensesleri olarak tanıtmadan önce bilmesi en iyisiydi.

"Sen büyük ikizsin. Senin varis olman gerekirdi. Bu doğru değil mi?"

Konunun değişmesine hiç şaşırmamış gibi başını salladı. "Lille bir süredir bu şekilde alışmıyor. Babamın çocuklarından hangisini varis olarak istediği her zaman babamın kararı olacaktı. Zia... daha uygundu. Genç yaştan itibaren."

"Neden?" Bunu ona açıkça sormamıştı, ancak Her ikisi de yazışmalarında anlaşmalarının detaylarını belirlerken bu konunun etrafında dans etmişlerdi. Sonunda Lyon onun teklif ettiği şeyin sakladığı şeyden daha önemli olduğunu kabul etmişti.

Sadece içgüdülerinin onu yoldan çıkarmamış olmasını umabilirdi. "ok küçükken, daha tam olarak hatırlamıyorken kalabalıkları çok korkutucu bulurdum. Zia'nın arkasına saklanabilseydim ya da biriyle teke tek konuşsaydım sorun olmazdı ama kalabalıklar beni korkuturdu. Bence anlaşılabilir bir şey ama bir prenses için en iyi tepki değil. Öte yandan Zia, küçük bir çocukken bile ne söyleyeceğini, nasıl glmseyeceğini ve nasıl davranacağını her zaman bilirdi. Ben çok daha büyüyene kadar bununla mücadele ettim. Ama o zamana kadar zaten bir ocuk olarak davranışlarımınla tanımlanmıştım." Bu bilgileri aktarırken ona hiç bakmadı. Kitaplara odaklandı. Sonra raftan bir tane çekti.

"Bunu odamıza götürebilir miyim?" diye sordu, açıkça konuyu değiştirmek istiyordu.

Konuyu değiştirmesine izin vermemeliydi, çünkü atladığı ayrıntılar varmış gibi hissediyordu, ama yine de karısı olarak ilk günüydü. Nazik ve sabırlı olabilirdi. "Onlar benim olduğu kadar senin de kitapların Beau. Ne istersen yapabilirsin."

Gülümsemesi güzeldi, biraz da utangaç. Ama adam elindeki kitaba uzandığında gülümsemesi biraz soldu. Belirgin bir isteksizlikle kitabı ona bıraktı.

Kapağı inceledi, sonra arkasına çevirdi. "Romantik bir kitap mı?"

"En sevdiğim. Merak etmeyin. Bu benim geleceğe dair umutlarıma ya da romantik yapıma dair bir itham değil."

Kendisini şaşkın buldu, hem ifadesini endişelenme ile önceleme ihtiyacı hissetti hem de... "Madem işin içinde romantik bir doğa yok, o zaman neden onlardan hoşlanıyorsun?"

Elindeki kitaba baktı. "İyi bir aşk hikayesinden ne kadar hoşlansam da, bu tür kitaplarda beni her zaman etkileyen şey, ana karakterin her zaman onları anlayan ve görüldüklerini hissettiren insanlar bulmasıdır. Sadece romantik bir partner değil. Ama arkadaşlar ya da aile. Bu... güzel. Beni iyi hissettiren şeyler hakkında okumayı seviyorum."

Görüldü. İlginç bir bakış açısı olduğunu düşünüyordu. Öte yandan o, görülmeyi hiç istemiyordu. Ama eğer isterse... Pekala, o da bir noktaya değinecekti.

"Neden bana okumam için bir kitap seçmiyorsun? Sohbet etmemizi sağlayacak bir şey. Bir kitap ki seni tanımama yardımcı olur."

Bir an için ona sanki tüm kıyafetlerini çıkarıp şatoda çıplak koşmasını önermiş gibi baktı. Sonra etrafına bakındı. "Sanırım bir süre sonra Bunun hangi kitap olması gerektiğine karar verin ve elinizde olup olmadığını belirleyin."

Lyon başını salladı. "Eğer yapamazsak, sipariş vereceğiz." Saatine bir göz attı. "Yolumuza devam etmeliyiz Kahvaltı." Adam onu kütüphaneden çıkarmak için hamle yaptı ama kadın elini koluna koyarak onu durdurdu.

"Ama bekle. Seni anlamak için hangi kitabı okumalıyım?"

Kızın görmek yerine anlamak demesi daha çok hoşuna gitmişti. Anlayabiliyordu. Kütüphanede bir tur attı.

Seçenekler sonsuzdu. O her zaman bir Okurdu ve pek çok farklı kitap onu olduğu kişi haline getirmeye yardımcı olmuştu. Ama okumaya duyduğu ilginin bile merkezinde olmak istediği adam olduğunu düşünüyordu. Eski bir kitabı raftan indirdi ve ona uzattı.

Kitabı aldı, kapağını inceledi, sonra burnunu kırıştırdı. "Bir aile biyografisi."

"Belki biraz kuru, kabul ediyorum, ama ben buyum. Olmayı umduğum kişi. Bu sayfalarda inşa edilen mirasın bir uzantısı.

Artık sizin de bir parçası olduğunuz bir miras."

Uzun, dikkatli bir nefes aldı. "Sanırım bu şekilde düşünmemiştim."

"Geleceğin veliaht prens ya da prensesinin annesi olacaksınız."

Kitaptan başını kaldırmadı, bu yüzden tam olarak ama sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığında gülümsedi. "Sanırım bir şeye ait olmak hoşuma gidecek."

Ve göğsünün neden garip bir şekilde daraldığını hissettiğinden tam olarak emin değildi. Ama yine de gülümsedi ve onu kahvaltıya götürdü, içinde gizlenen bilinmeyen duyguyu görmezden geldi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birlikte kahvaltı ettiler ve ardından Lyon, Beau'ya arazide kapsamlı bir tur attı. Beau'nun kendisini çalışanların üzerine atmasını bekliyordu. Dün gece ilk geldiğinde yaptığı gibi bir yerlerde kaybolmasını. Ama o hep yanında kaldı. Yan. Bunun, herkesin evliliklerinin rahatsız edici bir iş anlaşmasından daha fazlası olduğuna inanması için olduğunu düşündü. Rol yapabiliirdi.

Ne mutlu ki, her şey biraz bunaltıcı olsa da en ufak bir panik hissetmedi. Ama onun çok Şatodayken sakinleştirici bir varlığı vardı. O her şeyi açıkladı. Yepyeni bir yere yerleşmekle ilgili tüm endişelerini, onun sormasına bile gerek kalmadan giderdi.

Akşam yemeği için hazırlanma zamanı geldiğinde, o hazırlanmasına yardımcı olacak ekiple tanıştırdı. İsmiyle ve pozisyonuyla, böylece herhangi bir şey için kime soracağını tam olarak biliyordu.

Üzerinde söz hakkı olmayan tek şey giyeceği elbiseydi. Elbisenin straplez olmasıyla ilgili bazı endişelerini dile getirdiğinde, kendisine her şeyin oldukça iyi bir şekilde güvence altına alınacaktır.

Kimse ona söz hakkı olmadığını söylemedi ama reddetmesine izin verilmediği de açıktı. Buna sinirlenebilirdi ama dürtülüyor, dürtülüyor ve neredeyse güzel elbisenin içine dikiliyordu ve tüm bunlar olurken öfkesine nasıl erişeceğini bilmiyordu.

Yorgun ve biraz ağrılıydı ve Zia'nın bunu yıllarca nasıl yaptığını merak ediyordu. Bütün bu... fiziksel karmaşa Bir grup yabancı için belli bir şekilde görünmek. Gülümsemesi, iltifat etmesi ve mükemmel prenses gibi davranması gereken etkinlikler üzerine etkinlikler.

Hepsi Beau'yu korumak içindi. Çünkü Zia varis olma konusunda daha iyi olsa da bunu istememişti. İki aptal, Duygusuz bir kukla olmaktan çok insan olmak isteyen şımarık prensesler olduğunu düşünüyordu.

Ama aslında Zia'ya şantaj yapılmıştı. Her zaman Beau'yu babalarının tehditlerinden korumak için çalışıyordu. ona doğrultulmuştu. Ve Beau, Zia'nın tekrar tekrar düşmesine izin vermişti.

Bu yüzden buradaydı. Son düşüşünü yaşıyordu. Ve o kadar da kötü değildi. Seçimlerini yapmıştı ve Lyon... Onun babasına hiç benzemediğini söyleyemezdi, çünkü krallığının onun için her şeyden daha önemli olduğunu biliyordu.

-Eğer bunu yazışmalarından anlamamış olsaydı, ona aile biyografisini verdiğiinde tam olarak anlayacaktı. Aile. Miras. Gelenek.

Evet, yöneticilerin tüm bu şeyleri nasıl en önemli şey olarak gördüklerini çok iyi biliyordu.

Ama en azından Lyon yol boyunca biraz nezaket gösterdi. Babası bunu kendisi ya da kız kardeşi için hiç yapmamıştı.

Kapı açıldı ve Lyon içeri girdi, smokinini şık bir şekilde giymişti, saçları mükemmel bir şekilde yerindeydi. Her santiminde yakışıklı prens olması gerekiyordu.

Makyajını yapan kadınlardan biri Beau'nun sandalyeden kalkmasına yardım etti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Lyon.

Bu ezbere bir iltifattı ama Lyon bir şekilde bunu gerçekmiş gibi hissettiren bir ciddiyetle söylemişti. Daha önce kendini hiç güzel hissetmemişti. Bunu hissetmeye hiç çalışmamıştı. Bunun her zaman Zia'nın alanı olduğunu düşünmüştü.

Lyon'un gözleri ona hiç yapmadığı bir iltifat yaptı. birdenbire harika hissetti. Ve onun yatak odasını paylaşacağı başka bir geceyi düşünmesine neden oldu. Onun yatağını paylaşmayı. Orada onu hangi adımlar bekliyordu.

Düşünmesi gereken şey hiç de bu değildi. "Sanki taç onun için yapılmış gibi, sençe de öyle değil mi?"

Majesteleri?"

Lyon'un bakışları Beau'dan ayrılmadı ama kuaföre başıyla onay verdi. "Gerçekten de öyle."

Hiç de öyle hissetmiyordu ama Lyon'un bakışlarının bu kadar yoğun bir şekilde üzerinde kalması, öyle olmasını istemesine neden oldu.

Doğru. Bu onda biraz daha dik durma ve tüm iltifatlarına inanılmasını sağlama isteği uyandırdı.

Birini etkilemek istemek çok garip bir duyguydu. Çok küçük yaşlardan beri ailesini asla etkileyemeyeceğini biliyordu, bu yüzden denemeyi bırakmıştı. Kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğü konusunda fazla endişelenmemişti. Çünkü rolünü biliyordu. Hiçbir rolü yoktu.

Şimdi bir tane vardı.

Lyon onun elini tuttu, ağzına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Kendisini tamamen dengesiz hissettirmeyecek bir şekilde buna nasıl tepki vereceğini bilip bilemeyeceğini merak etti. Başka biri gibi. İstenmeyen ve saklanmayan biri gibi.

Lyon, "Duyuru iyi geçti ve bu akşamki yemekte epeyce katılımcımız olmasını sağlayacak," dedi, onu kapıya doğru yönlendirdi. "Bazı parlamento üyeleriyle tanıştıracaksınız. Geniş ailemin bazı üyeleri Aile. Daha sonra oturup sizi ve geleceğe yönelik planlarımızı tanıtan kısa videomuzu çekeceğiz."

"Peki gelecek için planlarımız neler?"

"Parlamentoya karşı değil parlamentoyla birlikte çalışacak ve Divio'yu uzun zamandır görmediği bir istikrar çağına taşıyacak sorumlu, güvenilir ve hayırsever bir monarşi onlarca yıl. Lille ile, tahtı devraldığınızda ülkelerimizin birleşmesine yol açacak bir ortaklık."

Bunların hiçbirinde ona danışılmamıştı ama yine de Divio'da, eninde sonunda monarşinin varisinin annesi olacak olması dışında gerçek bir çıkarı yoktu.

Artık bir parçası olduğunuz bir miras.

Lyon bunu söylemişti. Seyirciler için değil, sanki gerçekten bunu kastetmiş gibi. "Konuşmam beklenecek mi?"

"Yardımcılarım sizin için birkaç açıklama hazırladı, evet. Akşam yemeğinden sonra, filme başlamadan önce hazırlık yapmak için biraz zaman harcayacağız.

Canlı değil, bu yüzden doğru yapmak için bolca denemeniz olacak."

Beau bunun kendisini endişelendirmesine izin vermemeye çalıştı. Eğer konuşmayı başka biri hazırladıysa, hiç şüphesiz o da konuşabilirdi. Aslında bu, akşam yemeğinde insanlarla bir araya gelmekten daha tercih edilebilir görünüyordu.

Kalabalıkta konuşmak zorunda kalmak. Bu daha çok panik için bir reçete gibi görünüyordu.

Ama artık kaleyi biliyordu ve eğer belirtilerini hissetmeye başlarsa -uzuvlarında uyuşma, tünel görüşü, nefes darlığı- izin isteyip tuvalete gideceğinden emin oldu. Sonra da saklanacaktı.

En kötü ihtimalle gıda zehirlenmesi olduğunu iddia eder.

"Bu akşam pek çok kişiyle tanıştırlacaksınız, bu yüzden hepsini bir arada tutamazsanız kendinizi kötü hissetmeyin. Tanımanız gereken kişilerle vakit geçirmenizi sağlamak için çalışacağız."

"İsimler ve yüzler konusunda mükemmel bir hafızam var. Hatırlamam için genellikle sadece bir toplantı yeterli oluyor. insanlar." Hafızası her zaman mükemmeldi. Bir şeyleri kolayca öğrenir ve sonra da aklına kazınırdı.

istese de istemese de. Babası onun unutmasını tercih ettiği şeyleri hatırlama yeteneğini pek önemsememişti. Ya da belki de onun ısrarını ve yanlış bir şeyin peşini bırakamamasını önemsememişti.

Bunun üzerinde çalışması gerekecekti.

Lyon onun kolunu okşayarak, "Oldukça değerli," dedi.

Kız ona baktığında, adam gülümsüyordu. Sanki ciddi gibiydi. İçinden garip bir gurur dalgasının geçtiğini hissetti. Sanki ondan bir iltifat almak heyecan vericiydi.

Tüm bunlar çok garipti. Böyle olacağını biliyordu ama şu ana kadar beklediği şekilde garip olmamıştı.

Ama Lyon onu alt kata ve onları anons edilecekleri balo salonunun girişine götürecek olan arka koridora götürdü. Lyon'un annesi ve birkaç personel orada bekliyordu.

İçlerinden biri aceleyle yaklaştı ve Lyon'a alçak sesle bir şeyler söyledi. O da başını salladı ama Beau'nun kolunu bıraktı.

"Hemen döneceğim." Onu kontesle birlikte orada bıraktı. Yüz ifadesi en iyi ihtimalle soğuktu.

Bakışları Beau'nun elbisesinin üzerinde gezindi. "Oldukça güzel temizlenmişsiniz, Majesteleri."

Dün gece gelinliğiyle "temizlendiği" düşünülürse, bu pek de iltifat gibi gelmedi. Ama Beau yine de gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Lyon'un personeli mükemmeldir. Ben olsam

...beni temizlemek için çalışmasalardı kesinlikle kaybolurdum."

"Sanırım, ama küçük bir öneride bulunabilir miyim?" O Sanki vermek istediği şey büyük bir sırmış gibi öne doğru eğildi.

Beau eğilip uzaklaşma dürtüsüyle savaştı. Gülümsemesini yerinde kalmaya zorladı. "Elbette."

Kontes fısıltıyla, "Belki bir dahaki sefere kraliyet ailesine daha uygun bir renk giyebilirsiniz," dedi.

Beau laciverte baktı. Daha mı uygun? Kontesin ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama Lyon geri döndü ve onun koluna girerek balo salonunun girişine doğru götürmeye başladı.

Beau, belki de kontesin söylediklerini yanlış anladığını düşünerek kontese baktı. Ne demek istediğini.

Ama kadının yüzündeki ifade çok netti. Beau'ya Sindirella'daki kötü üvey anneyi hatırlattı. Bu o kadar abartılıydı ki, kendi kendine başını salladı. Orada Kontes hakkında kötü bir şey yoktu. Belki zor bir kayınvalide, yargılayıcı bir kayınvalide olabilirdi ama Beau buna dayanabilirdi.

Babasından daha kötü olamazdı.

O öğrenmediği sürece sorun yok.

Beau bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı ve önündeki odaya odaklandı. İnsanlar etrafta dolaşıyor, sonra ses sisteminden anons gelince duruluyorlardı.

"Veliaht Prens Lyon Traverso ve yeni veliaht prensesiniz Beaugonia Traverso'yu takdim edebilir miyiz?"

Lyon onu ileriye doğru götürdü, oysa o yerinde kalabilirdi. Çünkü kalabalık çok büyük olmasa da tüm gözler onlara çevrilmişti. Ve kontesin elbisesinin rengiyle ilgili yorumu, hiçbir anlam ifade etmese de beyninde çalkalanıyordu.

Boğazının arkasında küçük bir gıdıklanma hissetti. Endişe, ama panik değil. Endişeyle başa çıkabilirdi. O yapardı

Sosyal durumların bunaltıcılığıyla başa çıkmak için her türlü yolu araştırdım. Panik ataklar aniden ortaya çıkıyordu. Çok az uyarı vardı ya da hiç yoktu ve genellikle doğrudan bir nedeni yoktu.

Lyon onu odada gezdirdi ve insanlarla tanıştırdı. Her insanın gözlerinin içine baktığından, gülümsediğinden ve her ismi ve yüzü hatırladığından emin oldu.

Çünkü bununla başa çıkabilirdi. Bu konuda iyiydi.

Elbisesi ne renk olursa olsun.

* * *

Bu tür akşam yemekleri her zaman bitmek bilmez gibi gelirdi ama Lyon Beau'yu izlerken kendini o kadar büyülenmiş buldu ki zaman hızla geçti.

İyi bir hafızası olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Herkesi ismiyle ve yüzüyle hatırlıyor gibiydi. Gülümsüyordu. Büyüleyiciydi.

Ya da en azından onu büyüledi.

Yine de onunla her şeyin yolunda gideceğini biliyordu, yoksa bu evliliğe razı olmazdı. Tam olarak istediği şey dışında bir şeyi kabul etmeyi reddediyordu, ama kadının... tamamen mükemmel görünmesi onu şaşırtmıştı. Bir meydan okuma bekliyordu. Zor bir iş. Başarı, evet, ama yolda tümsekler olmadan değil.

Henüz erken olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı ama tüm yemek kesinlikle mükemmel geçti. Hala

Onunla aşağılayıcı bir şekilde konuşan birçok parlamento üyesi

Zayıf bir nokta bulma umuduyla küçük siyasi dürtüklemelerini yaparken, her birinin yüzünde Beau'nun ilgisini çektiklerini görebiliyordu.

Halkın bu kraliyet evliliğinden hoşlanacağından hiç şüphesi yoktu. Bazıları bir süre daha onun değerine şüpheyle yaklaşacaktı ve bu anlaşılabilir bir durumdu ama çocuklar gelmeye başladığında, her yıl burada kalıcı olduğunu kanıtlayacaktı.

Kalan konuklarla vedalaştılar ve Beau herkese isimleriyle veda etti, her birini etkilediğini söyleyebilirdi. Genelde bu tür yemeklerin sonunda kendini yorgun hisseder, baş ağrısı şakaklarına vurur ve yakası onu boğacak gibi olurken, bu gece kendini... enerjik hissediyordu.

Annesi yanlarına geldiğinde ona gülümsedi. "Sanırım bunu büyük bir başarı olarak saymalıyız."

Annem gülümseyerek de olsa, "Henüz tavuklarınızı saymaya başlamayın," diye uyardı. "Bu sadece ilk adım."

"Ama çok iyi bir ilk adım. Şimdi Beau ve ben ülkeye vereceğimiz mesajı kaydetmeye gitmeliyiz."

"Beau. Ne kadar şirin."

Ama Lyon annesine pek dikkat etmiyordu. Sonraki adımlara odaklanmıştı. Mesaj iyi alınırsa, Beau ile birlikte kısa bir hafta sonu "balayına" çıkacaklardı. En azından halk böyle düşünecekti.

Aksi takdirde, halkla ilişkiler ekibiyle bir toplantı daha yapması gerekecekti. Yeniden değerlendirir ve yeni bir plan yapar.

Bu gece iyi geçerse her şey daha iyi ve kolay olacaktı. Elbette bu, balayında Beau'yla tamamen yalnız kalmak anlamına geliyordu. Bu da... şey, bu konudaki duyguları karmaşıktı. En iyisi bunu henüz düşünmemektir.

Lyon, "İyi geceler anne," dedi ve annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Beau'ya yol gösterdi. Filmlerini çekeceklerdi

mesajını kütüphanede yayınlayacak, ardından da ekibi her şeyi mükemmel bir şekilde düzenledikten sonra internete koyacak ve yayınlayacaktı.

Merdivenleri çıktıklarında Beau konuştu. "Annenin benden hoşlandığını sanmıyorum," dedi sadece onun duyabileceği alçak bir sesle.

Kaşlarını çattı ve ona baktı. Kızın ifadesi Tam olarak kızgın ya da kırgın değil. Daha çok düşünüyordu. "Sana bu fikri veren nedir?"

Başını salladı ve ona gülümsedi. "Eminim sadece onu tanımaya ihtiyacım var."

"Bir süredir evlenmemi ve lider olarak yerimi sağlamlaştırmamı istiyordu. Eminim o oldukça durumdan memnunum."

"Seninle evlenmek istemesi benden hoşlandığı anlamına gelmez. Özellikle de Zia'dan hoşlanıyorsa."

Lyon merdivenlerin tepesine vardıklarında durakladı. Bütün geceyi büyük bir ustalıkla idare eden kadına baktı. Çok güzel görünüyordu. Elbisenin koyu mavisi Taçla birlikte taktığı ışıltılı mücevherler onu tam da bir prensesin görünmesi gerektiği gibi gösteriyordu. Zarif ve sofistike.

"Bu akşam bütün bir odayı büyüledin, Beau. Sadece insanları değil. Politikacıları. Başarısız olmamı isteyenler. Hepsini aynı şekilde büyüledin. Ve hiç şüphesiz ülkenin çoğunu etkilemek üzeresin. Çok etkilendim."

Yüzündeki endişe ifadesi yavaşça değişti. Ağzı kıvrıldı ve yanaklarında hoş bir pembelik belirdi.

Gerçekten de biraz kızardı. Yanakları bu renkle ısındı mı? Sırf bunu öğrenmek için dokunmak istedi.

Ama uymaları gereken randevuları vardı ve dürtülerine mümkün olduğunca direnmesi en iyisiydi. Kontrol, her zaman. "Bay Filini, Alice -halkla ilişkiler ekibimin başı- ve kameraman bizi kütüphanede bekliyor."

Başıyla onayladı ve onu o odaya götürmesine izin verdi. Bay Filini eğildi. "Ekselansları. Ne zaman isterseniz biz sizin için hazırız. Sizi buraya oturtacağız," dedi Bay Filini,

Şöminenin önüne yerleştirilmiş iki büyük sandalyeyi işaret etti. Orada çıtırdayan ateş odaya sıcak bir parlaklık veriyordu.

Ev gibi, geleneksel ve eski tarihle iç içe görünecekti - büyükannesinin kardeşlerinin ailelerinden oluşan bir döner kapının daha modern tarihi değil.

Alice hem Lyon'a hem de Beau'ya birer dosya uzatarak, "Burada daha önce incelediğimiz duyurunun kopyaları var efendim," dedi. "İncelemek için acele etmeyin ve çekime hazır olduğunuzda Aldo'ya haber verin. Siz bunu yaparken o da ışıklandırmayı ve diğer şeyleri hazırlayacaktır."

Klasörlerini açtıklarında Lyon, Beau'ya "Sözleri ezberlemek zorunda değilsin," dedi. "Bu daha çok bir rehber ve ekibim videoyu gerektiği gibi düzenleyecek. Siz sadece beni takip edeceksiniz."

Aldo etraflarında dolaşp ışıkları yakıp, onları hareket ettirirken Beau kâğıda bakıyor ve açıkça konsantre oluyordu

Bir o tarafa bir bu tarafa, ekrana bakarken Alice ile görüşüyorlardı. Artık rahat hissetmiyordu ama Lyon ekranda hâlâ öyle görünmesini sağlayacaklarını biliyordu.

Beau bir süre sonra, "Bu çok iyi yazılmış," dedi.

"İşin büyük kısmını ben yaptım, ancak Alice pürüzlerimi düzeltti ve sorun olabilecek her şeyi tartıştık. Eşit konuşma süresine sahip olduğunuzdan emin olmak istedi, böylece izleyiciler bunun bir ortaklık olduğu izlenimini edinecek. Sen ve ben. Divio ve Lille'in."

Beau başını salladı. "Evet, bu kesinlikle anlaşılıyor." "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Hiç de değil. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Bu Lille'den onun varisi olarak bahsetmek garip. Babam bunu gerçeğe dönüştürmüş olsa da ben hâlâ öyle hissetmiyorum." Sanki büyük bir sorunu düşünüyormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı. "Veda etmeden gittiler."

Ailesinin hızlı ayrılışından bahsetmemişti ve ailesini gerçekten önemseydiğini düşünmüyordu. Kesinlikle

Annesine baktığı ya da büyükannesine baktığı gibi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Tam olarak öyle değil." Bir nefes verdi ve sahte olduğunu anlayabileceği bir gülümsemeyle onu düzeltti. "Önemli değil. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

O küçük kırılma titreyişini daha fazla dürtmek istedi ama bunun bir önemi yoktu. İlgilenmeleri gereken acil şeyler vardı. Ailesi hakkında ne hissettiği gerçekten kendisi ve hayatı için önemsizdi. Bu yüzden onu daha iyi tanıma arzusunu bir kenara itti ve kendisinden istenen şeye odaklandı.

Aldo ve Alice'e hazır olduklarını işaret etti ve sonra başladılar. Alice mesajın üzerinden birkaç kez geçti ve hem Lyon'a hem de Beau'ya mesajı iletebileceğine dair güvence verdi.

en iyi çekimleri zahmetsizce düzenlemek için.

Ama kaç kez üzerinden geçtikleri önemli değildi, Beau kusursuzdu. Alice tatmin olduğunda ve Aldo toparlandığında Lyon yeni gelinine döndü.

"Mükemmeldin. Bu neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı."

Gülümsemesi çiçek açtı. "Sana söyledim, mükemmel bir hafıza. Ve sizi temin ederim ki olumlu özelliklerim konusunda abartıya meyilli değilim."

"Belki de abartmalısın," dedi ve bu onu güldürdü.

Düşüncelerinin başka yerlere gitmesine neden olan alçak, gırtlaktan gelen bir ses... Alice yaklaşıp kadar.

"Bu mükemmeldi. Hemen çalışmaya başlayacağız ve gece bitmeden yayınlayacağız. Sabah ilk iş olarak yerel haber programında yayınlanacak."

"Grazie, Alice."

Kadın reverans yaptıktan sonra kütüphaneden çıktı ve Lyon ile Beau'yu odada yalnız bıraktı. Yine rahat ve şömineli,

video ekipmanından eser yoktu. Garip bir şekilde burada kalmak istediğini hissetti. Rahat ve sıcak.

Ama geç oluyordu ve haberlere verilecek yanıtla ilgilenmek için erken kalkması gerekiyordu. Kendini ayağa kaldırdı, sonra bir elini uzattı ve Beau'nun elini tutmasına

yardım etti.

Bu da onları yakınlaştırdı, gerçekten de burun buruna. Kız o kadar kısaydı ki adamın bakışlarıyla buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

Kadının elini kendi koluna aktarmalıydı. Dönmeli ve onu kapıya kadar götürmeliydi.

Onun yerine gözlerindeki altın benekleri saydı. Onun yerine bu garip, çekici hissin ciğerlerini doldurmasına izin verdi. Hayır,

Pervasız dürtülerinin kazanmasına asla izin vermemişti ama ilk kez gerçekten sınıandığını hissediyordu. Onun evinde yalnızdılar.

Şatodaki en sevdiği odaydı ve ateşin ışığı omuzlarının derisini altın bir hazine gibi parlatıyordu.

Avuçlarının altında nasıl hissedeceklerini bilmek istiyordu. Bir fırça dudaktan daha fazlası nasıl hissettirirdi. İstiyordu ve bu kadar güçlü istekleri her zaman reddederdi. İyi bir yere götürmezdi.

Ama hareket etmedi. O doğrudan, değışken gözleriyle onu izledi. Elini onun elinin içinde tuttu. Eğer o olmasaydı hayal ederek daha da yaklaştı. Nefesi kesinlikle daha hızlı geliyordu.

Bunu farklı bir şekilde ele almalıydı. Ağzı onunkine dokunurken bile bunu biliyordu. Buna biraz mesafeli yaklaşmaları gerekiyordu. Bazı kurallar. Fiziksel bir ilişki keyifli olsa bile, sınırları olmalıydı.

Sadece ocaktaki ateşin ıtırıdacağı karanlık bir kütüphanede çalınan öpücükler değil. Çok daha kötü yollar varken

itibarını zedeleyebilirdi, herhangi biri gibi olmak istemedi. Daha önce gelen veliaht prenslerin.

Beau, o geri çekilmeden önce onun içinde eridi. Yavaş yavaş. Santim santim. Kollarında küçük ve yumuşak. Gerekli sınırları düşünmeye çalıştı ama bunun yerine yapabildiği tek şey onun tadına bakmaktı. Keskin, tatlı ve bağımlılık yapıcıydı; öyle ki birçok an boyunca ne olduğuna bakmaksızın aldı, aldı ve aldı. başka bir şey.

Çünkü kollarındaki bu kadın ona bir sır gibi geliyordu. Dibine inmesi gereken bir sır. Olması gereken bir gizem

      .

Altında karanlık ve heyecan verici bir Şey vardı. y  zeyde tuttuĒu her Şey. Onu kendine çekiyor, onunla konuşuyor, ŐımartamadıĒı arzularını fısıldıyordu.

Yapamadım.

Adam geri  ekildiĒinde kız g  zlerini kırpıŐtırarak açtı. Bulutluydu ve bu loş ıŐıkta tamamen yeşil g  r  n  yordu. Yanakları pembeydi ve dudakları ıslaktı. Nefes alışları kısa pantolonlarla geliyordu.

İçinde karanlık ve tehlikeli bir Şeyler d  n  yordu. Başını belaya sokmayacak bir yerde, derinlerde tutmaya çok dikkat ettiĒi bir arzu.

O senin karın.

Ama burası k  t  phaneydi. Burası kesinlikle onu kavrayan her Şey. Ve onu kavrayan her Şey... dikenliydi. Karmaşıktı. Olması gerektiĒi kadar kontroll   deĒildi. Daha  nce Őehveti deneyimlemiŐ, onu tanımlamıŐ ve bir kenara bırakmıştı.

Kolayca.

Bu hiç de kolay olmadı.

Sesinin sert ve kontroll   çıkması için boĒazını temizledi. "Korkarım saçlarınız biraz daĒınık g  r  n  yor. Ve rujunuz. D  zeltmek istersen Őurada bir ayna var."

Dakikalarca hiçbir Şey s  ylemedi. OkuyamadıĒı g  zleriyle ona baktı. "Belki de personelin beni daĒınık sa lar ve rujla g  rmesi iyi olur. EĒer amacımız bir doktor gibi g  r  nmekse yeni evli çift, yani."

Kendini başını sallarken buldu. Kız haklıydı. Akıllıcaydı.

Ama kendini içinde bulduĒu durumla ilgili hiçbir Şey akıllıca gelmiyordu. İçindeki sarsıntılarla ilgili hiçbir Şey kendi kontrol  nde deĒildi. Ondan etkilendiĒini, onu istediĒini ink  r edemezdi.

Bu y  zden ink  r etmek yerine kontrol altına alması gerekiyordu. Ona sinsice yaklaŐamazdı. Onu ele ge iremezdi, b  ylece

olduğu her Şeyi, yapması gereken her Şeyi unuttu. Asla daha önce gelen adamlar gibi olamayacaktı.

Dün gece ona adım adım ilerleyeceğini söylemişti. Ve bu Şaşırtıcı arzuyu bu Şekilde kontrol edecekti.

Kontrollü adım adım.

ALTINCI BÖLÜM

BEAU, bu olayda ne olduğunu nasıl çözümleyeceğini bilmiyordu. kütüphane. Onu öpmüştü. Hiçbir sebep yokken. Belki de öpmek istemesi dışında?

İtiraf etmeliydi ki, görücü usulü evlendiği kocasının gerçekten de onu çekici buluyordu. Kendisine izin verdiği en büyük umut, karşılıklı saygıya dayalı bir ortaklık kurabilmeleri idi.

Başka bir şey düşünmek düpedüz tehlikeli geliyordu ama onu öpmüştü.

Ve şimdi onu koridordan yatak odalarına götürdü. Onlarınkini. Çünkü bu gece bir kez daha aynı yatağı paylaşacaklardı. İkinci gecenin daha az sinir bozucu olacağını düşünmüştü ama o öpücük her şeyi değiştirdi.

Her şeyi.

Bu bir dudak fırçası değildi. Bir öpücüktü. Ömrü boyunca dizleri hakkında bir sahne okumayı sevmiştir.

Bunun fizyolojik olarak gerçek bir şey olduğuna hiç inanmadan zayıflatıcı öpücükler. Ama ayakta kalabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kalmıştı. Nefes alamıyordu.

Öpmek mi? Hayır. Yutmak mı? Belki. Belki de sonunda bunun bir öpücüğün tanımı olduğunu anlamıştır. Çünkü...

Vay canına.

Odalarının kapısını açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. Bunların çoğu dün geceki gibiydi. Yardıma ihtiyacı olan hantal bir elbise. Sinirler dans ediyordu ama korku ya da panik yaratacak türden değil. Hayır, daha çok beklentinin sinirlerle birlikte kıpırdanmasına benzeyen bir şey vardı.

Bastırılmış enerjiyle dolu hissediyordu. Sanki sadece Koşmak, bağırarak ya da başka bir şey. Böylece yürümeye devam etti, oturma odasından geçip yatak odasına girdi.

Yürümeye devam etti.

Karanlık bir geceye bakan büyük pencereye giden yol. Ay, uzaktaki doruklardan birinin kenarında, tüm o dağ tarafından kısmen örtülmüş bir şekilde geziniyordu.

Dışarıdaki göksel sahnede biraz sakinlik, biraz benlik duygusu bulmaya çalıştı. Demek öpüşmüşlerdi. Planlanmamıştı ve harikaydı. Yani varisler üretmek için çok daha fazlasını yapmaları gerekecekti. Kabul ettiği şey buydu.

Bu konuda aptalca davranmayı bırakması gerekiyordu. Romantikleştirmeyi. Ona söz verdiğinde romantik düşünceleri yoktu.

Çünkü bu romantizm değildi. Bu sadece birbirlerine verdikleri fiziksel bir tepkiydi. Ayrıca, kimya ve cazibe iyiydi. Her şeyi daha az garip hale getirirdi. Ve bu aşık olacağını ya da ayaklarının yerden kesileceğini düşündüğü anlamına gelmiyordu. Çok pratikti, kendini çok iyi anlıyordu ve bunların hiçbirine inanmayacak kadar saklayacak çok şeyi vardı.

Yani, bu iyiydi.

Neden bu kadar korkutucu hissettirdi?

"Her şey yolunda giderse, tatil için dağ evine gideceğiz. Hafta sonu. Balayı, basında. Yukarıda," dedi, ayakta durana kadar her kelimeyle biraz daha yaklaşıyor ve uzaktaki dağları işaret etti. "Burası kadar güzel mi?"

"Daha fazla."

"O zaman umarım her şey yolunda gider." Ona mutlu bir gülümseme sunmaya çalıştı ama başını kaldırdığında adam dikkatle ona bakıyordu.

"Ben de öyle."

Sonra hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durdu. Yakın ve yoğun. Kocaman bir erkek duvarı. Ve nedense elbisesi çok ağır, çok hantal, çok fazla geldi. Ya da belki de tüm bunlar çok fazlaydı.

Az önce kütüphanede olanları ve adamın ona bakışını göz önünde bulundurarak bu konuyu nasıl açacağından emin değildi ama ne kadar dengesiz olsa da yine de kendisiydi. Sonuçları ne olursa olsun, sadede gelmeliydi. "Elbisem için yine yardıma ihtiyacım olacak."

Bakışları yavaşça kızın yüzünden aşağıya, sonra da milim milim elbisesinin üzerinden aşağıya indi ve tekrar gözlerine yöneldi.

Yavaşça, bakışları onun üzerinde, kravatının düğümünü çözdü.

Bunun neden nefesinin boğazında düğümlenmesine ve orada kalmasına neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle de adam onu çıkarmadığında. Orada öylece bıraktı.

"Size burada mı yoksa soyunma odasında mı yardım etmemi istersiniz?"

"Kıyafetlerim dolapta, o yüzden..." Çaresizce kapıya doğru işaret etti ama Lyon kıpırdamadı. O da hareket etmedi.

"Belki de üçüncü adıma geçmeliyiz."

Bir an için onun ne dediğini anlamadı. Sonra bir anda kafasında dün gecenin anısı canlandı ve adam onu rahatlatacak adımlar atılacağı konusunda temin etti yapmaları gereken şeye. "Üç mü?" Aniden kuruyan boğazını yutmak zorunda kaldı. "İki neydi?"

Ağız yavaşça kıvrıldı. Şehvetli bir şekilde. Böylece karşılık olarak içinde bir şeyler kıvrılıyor gibiydi. Derin, sıcak bir özlem.

"Birinci adım basitçe ağızların fırçalanmasıydı. Bu kadar basit. Arkadaşların bile paylaşabileceği bir şey. İkinci adım senin tadına bakmaktı."

Tadına bak. Tanrım.

"Üçüncü adım ne olabilir?"

Hemen cevap vermedi ama bir şekilde düşündüğü izlenimini de vermedi. Hayır. Biliyordu. O sadece... anı uzatıyordu.

Sonunda konuştuğunda, her kelime alçak ve kontrollü bir sesle dikkatlice söylenmişti. Ama gözleri... Orada Ona şapeldeki o anı hatırlatan bir şey. Tüm kontrolüne, tüm katı kesinliğine rağmen, vahşi bir şeyin parıltısını görmüştü.

"Seni görmek istiyorum."

Cahil numarası yapabilirdi ama ne demek istediğini biliyordu. Çıplak. Onu çıplak görmek istiyordu.

İstiyordu. Uzlaşmanın en zor kısmının bu olduğunu düşünüyordu. Bu şeyler -öpücük, adımlar- onun istediği şeylerdi. Her şeyin onun istediği gibi olacağını çok garip bir iş. Bir angarya. Bir sorumluluk.

Bu daha iyiydi. Öyle olmalıydı. Ayrıca, o da aynısını istemiyor muydu? "Seni görebilecek miyim?"

Bir omzunu kaldırdı. "Nasıl istersen."

"Eh, bu adil görünüyor," demeyi başardı, sesi çok boğuk çıkmıyordu.

Yüzündeki gülümseme haksız bir avantajdı. Kravatını yakasından dikkatlice çekip köşedeki büyük, lüks sandalyenin arkasına yerleştirmesi. Sonra ona döndü, düşünüyordu.

Nefesi ciğerlerinde tamamen birikmişti ve yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu.

İçinin derinliklerinde. Bacaklarının arasında yoğunlaşan bir sıcaklık. Yine de rahatsız edici ya da korkutucu bir durumla karşılaştığında alışık olduğu endişe ya da panik değildi.

Lyon parmağını daire şeklinde hareket ettirerek onu arkasını dönmeye teşvik etti, böylece bir kez daha elbisesinin arkasındaki düğmelerle uğraşabilecekti.

Ayaklarının hareket etme emrini almasını sağlayamadan önce, içinden akan çok fazla hissi yutmak zorunda kaldı. Dönmek için.

Parmakları kızın ensesinde hafifçe gezindi. "Çok güzel bir prenses oldun, Beaugonia. Beau."

Görünüşü hakkında hiç iltifat almamıştı. Aslında çok nadiren iltifat alırdı. Sadece Zia onun olumlu özelliklerini görüyor gibiydi. Beau onun her şeyin üstünde olduğunu düşünmüştü. Başka kimsenin onayına ya da güvencesine ihtiyacı yoktu.

Ne ve kim olduğunu biliyordu. Kararlarında neredeyse her zaman kesindi. Ama bu iltifat harika hissettirdi. Başkasının kararlarına güvenmek istemiyordu.

onun hakkındaki düşüncelerini. Annesinin üzgün bir versiyonu olmak istemiyordu, her şeyi kolaylaştırmak için kendini çarpıtıyordu. Sadece onaylanmak için.

Ama onun güzel olduğunu düşünmesi ya da en azından bunu söylemesi, içinden yeni bir tatmin dalgası geçirmesine neden oldu.

"Böyle düşünmene kesinlikle sevindim," diye karşılık vermeyi başardı, adamın elinin boynuna, sonra arkasına, sonra da üst düğmeye teması karşısında sıçramadan. Adamın nefesini hissedebiliyordu. teninde dans ediyordu. Elbise hafifçe çekilip sonra da sarkmaya başladığında dakikalar bitmek bilmez gibi görünüyordu.

Bu sefer ellerini kaldırmadı. Kendini ona gösterme fikri içini titretse de ellerini sıkıca yanında tuttu. Elbise aşağı doğru kayarken bile kalçalarında durdu. Adamın elbiseyi aşağı doğru çektiğini hissedebiliyordu.

Yani giydiği tek şey iç çamaşırı ve bir çift çoraptı. Elbisesi ayaklarının dibinde bir yığın halindeydi. Kadın tıpkı panik atağın yaklaştığını hissettiğinde yapmaya çalıştığı gibi eşit nefes almaya odaklandı. Dikkatli, numaralı nefesler. Yavaş, kontrollü nefes verişler.

Sadece bedenlerdi. Sadece... kaçınılmazlıklar. Bitirmek daha iyiydi, her zamanki sloganı bu değil miydi?

"Dışarı çık," dedi Lyon. Sesinin neye benzediğini tam olarak kestiremiyordu. Gergindi belki de. Yine de talimatlara uydu.

Yine de onunla yüzleşmek için dönmedi. Kendini buna pek ikna edemedi.

"Arkanı dön, Beau."

Onunla ilgili bir espri yapmak istedi. Lütfen ya da emir almaktan hoşlanmamakla ilgili bir şey. Ama bu tuhaf, hiç de kendisi olmayan anda, itaatkâr olmanın tam da istediği şey olduğunu fark etti. Bir güvenlik battaniyesi gibi hissetti. Yanlış yapamayacağı bir şey. Böylece döndü.

Adam İtalyanca bir şeyler mırıldandı ama gözlerindeki niyet parıltısına bakarak bunun iyi bir şey olduğundan emindi. Bu parıltı ona kendi gücüyle, bir alev gibi çarpmıştı.

Cildi

Kendini gergin hissetti ve titremek istedi ama buna izin vermedi. Onun bakışlarını üzerinde tuttu. Dik ve gururlu durdu.

Hava teninde serinlik hissetse bile. İçten dışa doğru sıcak hissetse bile. Bacaklarını birbirine kenetleme ihtiyacı hissettiğinde bile, sadece içinde kendini sıkıca diken vahşi gerginliğin bir kısmını hafifletmek için.

Kendini bundan nasıl korudu? Tüm bu fiziksel tepkilerden. Kimya. Cazibe. Arzu. Hangi kelime olursa olsun, gerçekten önemli değildi. Bir yolunu bulmalıydı. hayatta kalmak.

"Sanırım sıra sende," diyebilirdi. Çünkü bu sadece o değildi. İkisinin de sorunuydu. Dünyanın ve kendi inatçılıklarının onları getirdiği bu tuhaf yerde sıkışıp kalmışlardı.

Tadını çıkarmalıydı. Ne kadar parçası varsa.

Başını eğdi, sonra kol düğmelerini çözdü ve titiz bir şekilde sehpanın üzerindeki küçük tabağa yerleştirdi. Sonra hızlı ve etkili hareketlerle gömleğinin düğmelerini çözdü. Gömleği omuz silkerek çıkardı ve sandalyenin üzerindeki kravatın üzerine koydu. Tüm bu süre boyunca bakışları onun bedeninden hiç ayrılmadı. Sanki içiyor gibiydi. Her ayrıntıyı ezberliyordu ve bakışlarının düştüğü her yerde damgalanmış hissediyordu. Sanki teninin her santimi özellikle onun görmesi için.

Dokunmak için.

Ama dokunmadı. Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirirken ulaşamayacağı bir yerde durdu. Böylece orada öylece durdular, neredeyse hiçbir şey olmadan, sadece birbirlerini izlediler.

Yabancılar.

Karı koca.

Daha önce hiç iç çamaşırılı bir adamla aynı odada bulunmamıştı. Kendisi orada belden yukarısı çıplak bir şekilde dururken. Ve eğer böyle bir senaryoyu hayal ettiyse biraz dokunmayı da içerirdi. Öpüşme. Belki bir yatak, tüm bu ayakta durma yerine. Bakmak. Maraton koşar gibi nefes alıp vermek.

Ama bu konuda heyecan verici bir şey vardı. Bekleyiş. Bekleyiş. Her şeyi iliklerine kadar hissetmek.

"Taç mükemmel bir dokunuş olmuş," dedi sonunda ve bir tür soğuk hava dalgası gibi biriken sessizliği bozdu. Bir senfonideki kreşendo.

Bir elini kaldırdı. Elinin hâlâ saçında olduğunu tamamen unutmuştu.

"Bırak onu," diye sertçe emretti kadın bir pimi çıkarmak için hareket ettiğinde.

Onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı - biraz...keskin bir imayla. Bir kadeh alkol gibi kan dolaşımını ısıttı. Eğer ona dokunmazsa... "Lyon."

Ama bir şey değişti. Geri adım attı. O yoğun bakışları sustu. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter, tesoruccia."

Sadece ona bakabildi. Yeterli miydi? Ama o... o zonkluyordu. Çoğunlukla çıplaktı. Ve adam yeterince yakındı. Ona dokunmamıştı bile.

"Git ve uyumak için giyin. Dördüncü adım yakında gelecek."

Dördüncü adım mı? Ya dördüncü adımı şimdi istiyorsa? Ya dokunulmak istiyorsa?

Ama ona sırtını dönmüştü ve tüm o yükselen duygular, tüm o umutlar sönmüştü. Biliyordu ki yanlış bir şey yapmıştı. Başlangıçta gördükleri hoşuna gitmişti, o halde ne değişebilirdi ki? Onunla hiçbir ilgisi yoktu.

İçinden gelen her neyse.

Yeni umutları arasında Lyon'la ilginç ve keyifli bir fiziksel ilişki yaşarken bir yandan da varisler üretmeye çalışmak olsa da, kesinlikle duygusal bir ilişki yaşayacağını düşünecek kadar aptal değildi.

O da gidip yatmak için giyindi. Tıpkı ona söylediği gibi. Ve biraz ağlayacak gibi hissetse de bunun son kez olacağından şüpheliydi.

Lyon hatalara izin vermezdi. Eğer bir hata yaparsa, onu hemen düzeltirdi.

Bu yüzden işleri bitirdiği yerde bitirmişti. Yapabileceğini kanıtlamak için. İçindeki bu şeyi bir şekilde kullanabileceğini düşünme hatasını düzeltmek için. verimli bir yol.

Karısıyla yatakta rahatsız, uykusuz bir gece daha geçirdiyse, bu kendisine izin verdiği için bir cezaydı. o sınıra çok yaklaştı. Daha çok istemeye odaklandığı yerde Sağdan daha fazla.

Ve, oh, nasıl da istemişti. Çok güzeldi. Yumuşak ve altın sarısı. Bir tür melek gibiydi. Göksel olarak sadece onun için yaratılmıştı. İstemesi için. Sahip olması için.

Ama hayır. Hayattaki kaderi bu değildi. Onun tek ve yegane görevi Divio'yu korumaktı. Onu stabilize etmek. Düzeltmektir. Ondan önce gelenler Divio'ya defalarca zarar vermişlerdi - maddi olarak, dünyevi itibar olarak ve en önemlisi monarşi ile vatandaşlar arasındaki güveni kırarak.

Daha önce gelen prensler kendi bencil arzularını ön planda tutmuş ve vatandaşlarını en sona bırakmışlardı. Büyükannesi her zaman bunu anlamasını sağlamıştı ve bu onun

onların zıttı olmak. Güvenlerini kazanmak ve korumak. Ailesinin derinlere kazıdığı borcu ödemek.

Bu yüzden Beau'ya dokunmadan her şeyi bitirmişti, gerçi o anda biraz kendi uzuvlarını kesmek gibi gelmişti. Ama yapmıştı. Kontrol ondaydı. Arzu değil, içindeki alev ne kadar büyük, sıcak ve kontrol edilemez görünürse görünsün, onu durdurmuştu.

Kuzenleri, amcaları, büyük amcaları gibi değildi, İsteklerinin günü yönetmesine izin veriyor ve monarşinin itibarını ve iyi konumunu mahvediyordu. O, büyükannesi ve annesinin onu olması için yarattığı her şeydi. Bir veliaht prens. Ailesinin ve ülkesinin son umudu.

Sonunda Beau'yu yatağa götürdüğünde, kontrol onda olacaktı, çaresiz değil. İğrenç hikayeler, resimler, fısıltılar olmayacaktı.

Kraliyet dağ evinde belli bir mahremiyeti ve özgürlüğü vardı. Özellikle de yanında hiç personel getirmediyse. Herhangi bir kontrol sorununu orada çözebilirdi. Şatoya döndüklerinde, çekici geliniyle nasıl başa çıkacağını bilecekti. Büyükannesinin en yaşlısı kardeşinin hiç olmadı. Karısı prensesle yaşadığı vahşi hayata dair iğrenç hikâyelerle ülkeyi ayağa kaldırmıştı.

Bu, sopanın her geçişinde daha kötü ve daha bencilce davranan uzun bir erkek çizgisinin başlangıcıydı.

Beau onun yanında dönüp duruyor, bazen uyuyor, bazen uyumuyordu. Onun ne hissediyor, ne istiyor olabileceğini düşünmeye cesaret edemiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Karanlık aydınlanana ve kalkıp önündeki güne hazırlanabilecek duruma gelene kadar orada yattı ve perdelerdeki boşluğu izledi.

Duş aldı, giyindi ve ardından ofisine giderek çeşitli personelinin çağırıldı.

sonraki adımları belirleyecekti. Alice, videonun iyi karşılandığını ve dağ evine bir hafta sonu gezisi için düzenlemeler yapmasını sağladı.

Onsuz her şeyin yolunda gideceğinden emin olduktan sonra, acil bir durumda yanına almak isteyeceği şeyleri toplamaya başladı. Beau'nun dün sabah seçtiği aşk romanı da buna dahildi.

O sırada annesi içeri girdi. Habersizce.

Bunun için onu azarlamaya zahmet etmedi. "Ben çıkıyorum anne. Beau ve ben dağ evine gitmeden önce benden bir şey ister misin?"

"Ben de sizinle bunu konuşmaya geldim. Balayına çıkmanın en iyisi olduğundan emin değilim."

"Neredeyse uçup gidiyorum anne. Sadece dağ evine gidiyoruz. Arabayı bile ben kullanacağım." Dizüstü bilgisayarını

Beau'nun kitabının yanındaki çanta. "Kısa, rahat bir balayı. İnsanların mutlu bir evli çiftten beklediği şey budur."

"İnsanlar onun hakkında türlü türlü hikayeler uydururken uzakta zaman geçirmek istediğinden emin misin?"

Lyon yaptığı işi bıraktı ve başını kaldırıp annesine baktı. İfadesi alışılmadık bir şekilde sıkışmıştı ve onu küçümseyici bir şekilde söylediği gözden kaçmıyordu.

Beau'nun dün gece söylediklerini düşündü. Annesinin ondan hoşlanmadığını. Yanılmamıştı. Sevilmediğini bilmek ve buna fazla tepki vermemek bir prenses için ne kadar iyi bir özellikti.

Ama annesiyle ne yapacağını bilmiyordu. Neredeyse her zaman iyi geçinmişlerdi. Hedefleri her zaman aynı olmuştu. Büyükanne bu hedefi onlara aktarmıştı. Bu her zaman bir aile bağı olmuştu ve her zaman uyum içinde tutulmuştu.

Belki de biraz düşünürse, çocukken büyükannesi ve annesinin onun için öngördüklerine zincirlenmiş gibi hissettiği zamanlar olmuştu ama o zamanlar daha çocuktuk. O zamanları pek hatırlayamıyordu. Hatırlamak istemiyordu. Annesi burada Beau ve hikayeleriyle ilgilenmiyor olsaydı hatırlamazdı.

Gerçek bir endişe olsaydı, personeli onu bilgilendirirdi, annesini değil.

"Eğer birisi benim bulmadığım bir şey bulursa, o zaman sanırım elimizden geldiğince bununla ilgileneceğiz. Ama ben bu olasılığı

Rendall'ları araştırırken çok titiz davrandığım için neredeyse imkansızdı."

"Rendall'lar. Özellikle o değil." "Anne."

"Ona güvenmiyorum."

Annesinin insanlar hakkındaki görüşlerini sık sık dinlese de, bu seferkini kabullenemediğini fark etti. Annesi motivasyonları anlamakta iyiydi, özellikle de politikacıların. Tehditlerle nasıl başa çıkılacağını biliyordu ama Beau bir tehdit değildi. O bir...

O bir tehdit değildi.

"Buna ihtiyacın yok anne. Ama bana güvenmelisin. Ve veliaht prensesinize saygılı davranın."

Annemin ifadesi soğuklaştı. "Pekâlâ, Majesteleri." Sonra hızla odadan çıktı.

Lyon iç çekti. Annesiyle arasını düzeltmek için zamanı yoktu. Ayrıca, sıra dışı davranan da oydu.

Hiç şüphesiz, değişim için çok heyecanlıydı. Sadece ikisinin de üzerinde anlaştığı gerekli bir değişiklik olması, artık onun ortağı olarak kendisine ihtiyaç duyulmadığını anlamamanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Beau bu rolü üstlenecekti.

Beau. Muhtemelen hâlâ uyuyor. Yanakları yatağın sıcaklığından kızarmış, saçları dönüp durmaktan dağılmıştı. Dün gece yatarken pek de çekici olmayan pijamalar giymişti ama bu, Beau'nun karşısında dikildiği anın hatırasını silememişti.

hiçbir şey ama-

Son eşyalarını da çantasına tıktırdı. Zorla. Ofisinden çıkmadan önce. Aklına bile getirmezdi. Gördüğü bir rüyaymış gibi davranacaktı. Kadın konuyu açmaya çalışsa bile reddedecekti.

Bu kesinliğin onu üst kata ve odalarına kadar götürmesine izin verdi. Onu hâlâ yatakta bulmayı bekliyordu ama giyinmiş, oturma odasında bir sandalyeye oturmuştu. Kadın Bir elinde kahve, kitap okuyor.

Yukarı baktı. Kısaca. "Günaydın," dedi hoş bir şekilde.

"Günaydın," diye karşılık verdi. Sonra bekledi. Ama beklediği şey gerçekleşmedi. Hemen kitabına geri döndü ve kahvesini yudumlamaya başladı. İpek gibi görünen koyu renk, bol bir pantolon ve daha biçimli bir kazakla mükemmel bir şekilde giyinmişti. Bugün olgun meyvelerin rengindeydi.

Bu da ona şunu hatırlattı.

"Videomuz iyi karşılandı," dedi sert bir şekilde ve Birdenbire kendi kulaklarına bile. "Hatta birkaç Avrupa haber kuruluşu tarafından bile haber yapıldı. İnsanlar hikayeye hayran kaldı. O yüzden bu sabah yola çıkacağız. Yapacak çok işim var,

Ben de uzun süre uzakta kalmayı sevmiyorum ama bu hafta sonunu bir tür balayı olarak değerlendireceğiz."

Bir süre sonra kitabı bir kenara bıraktı - ailesi
Ona verdiği biyografiyi fark etti, sonra ona baktı. Ela gözlerinde adını koyamadığı bir fırtına vardı. Fincanından bir yudum aldı, sonra başını salladı. "Toplanmam gerekiyor mu?"

"Ekibim ihtiyacınız olan her şeyle ilgilenecek."

"Doğal olarak." Ayağa kalktı. "Şimdi mi gidiyoruz?"

"Yaklaşık on beş dakika içinde."

Başını salladı. "Sakıncası yoksa kütüphaneden birkaç kitap almak istiyorum."

"Elbette." Ama kendini olduğu yere çakılmış buldu, odadan çıkışını engelliyor. "Bu gezi için neredeyse hiç personel talep etmedim. Biraz güvenlik olacak ama dağ evi bize ait olacak. Tamamen mahremiyet."

Bakışları duraksamadı ama başını bir yana eğdi. Onu inceliyordum. "Dördüncü adım için mi?"

Hâlâ onun açık sözlülüğünden memnun olup olmadığından ya da bundan tamamen hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Ondan bunu hiç beklemezdi, çünkü pek çok konuda çekingendi. başka şekillerde. Sürprizlerden hoşlanmayan biri olmasına rağmen bu durum onu sürekli şaşırtıyordu.

Yine de kendini her zaman gülümserken bulurdu. "İstediğin kadar adım atabilirsin, tesoruccia."

"Bu ne anlama geliyor? Tesoruccia. Araştırıp duruyorum."

Neden tereddüt ettiğinden emin değildi. Utanmamıştı. Yoksa ona öyle demezdi. "Hazine," diye teklif etti.

Güldü. "Bu komik mi?"

"Benim bir tür ödül olduğum fikri mi? Evet. Hiçbir zaman Hayatta kimse..." Sözüünü yarıda kesti ve başını salladı. Tüm zarif umursamazlık çabalarına rağmen, ne zaman ailesinden bahsetse sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi bir tür kabuk küçük bir kırılma ipucu sızdı.

Ve bir diken gibi içine uzandı, onu yumuşatmak için bir şey yapana kadar oraya saplandı.

"İşin gerçeği, Ziya'nın sahip olduğu her ne ise ifşa etmek istemediğin bir şey yaptıysa da benimle evlenmeyeceği açık. Onun yerine geçmen benim için çok değerli Beau."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı, yüz ifadesinde yumuşak ve tatlı bir şey vardı. "Sanırım hayatım boyunca böyle hisseden tek kişi Zia."

"Sanırım sonunda benimle evlenmiş olman iyi bir şey."

Gülümsemesi küçük ve utangaçtı. Sanki bunu gerçekleştirmek büyük bir başarıymış gibi göğsünde bir sıcaklık yarattı.

O da yoldan çekildi. Böylece gidip kitaplarını alabilecekti. Ve o da... ne hissettiğini anlayabilirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lyon onu ağır hizmet tipi bir Jeep araca götürdüğünde ve sonra sürücü tarafına kendisi bindiğinde BEAU ŞAŞIRDI. Bir süre öylece durup baktı. Ta ki adam ona bakıp kaşlarını kaldırana kadar.

"Prensler Lille'de araba kullanmaz mı?"

"Babam bunun bize yakışmadığını söyledi."

Lyon başını salladı. "Hakkında daha fazla şey bilsem de baban iyileşmiyor."

"Hayır, bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

"Pekala, uygun olduğunda sana ders vereceğiz. Bugüne gelince, bizi dağ evine ben götüreceğim. Hâlâ bazı güvenlik önlemlerimiz var, o yüzden endişelenmeyin. Şimdi gelin. Gidelim."

Beau duraklayan adımlarla Lyon'un görevlilerinden birinin kapıyı açmış beklediği yolcu tarafına doğru ilerledi. Görevli onun kalkmasına ve binmesine yardım ettikten sonra kapıyı kapattı. Beau kemerini bağladıktan sonra Lyon motoru çalıştırdı ve sürmeye başladı.

Sür. "Daha önce hiç bir arabanın ön koltuğunda oturduğumu sanmıyorum," dedi Beau. Garip bir duyguydu ve neredeyse yirmi beş yaşında olmasına rağmen hiç arabanın ön koltuğuna binmemiş olmasının ne kadar garip bir hayat olduğunu fark etmek daha da garipti.

"Bugün ilklerin günü o zaman," dedi Lyon. Direksiyon başında, bu endüstriyel büyüklükteki canavarı sürerken rahat görünüyordu.

Beau gergin hissediyordu. Olmamaya kararlıydı ve kendini oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu. Onun kendisine rehberlik etmesine izin vermişti. Dün geceden söz etmemişi, o da etmemişi. Dağ evindeki tam mahremiyetten söz etmişti, o da bunu belirtmek için basamakları çıkmıştı.

kendisinden hala ne beklendiğini anlıyordu. Onu ya da yaptıklarını anlamasa bile.

Çalışanların onun için toplanmasına izin vermişti ve sadece biraz okuma zamanı geçirmeyi umarak birkaç kitap almıştı.

Tam da ona söz verdiği gibi davranıyordu. Sakin. Saygın. Esnek.

Ama yollar daralıp, uzaktan çok güzel görünen ve şimdi giderek daha tehditkâr görünen dağların etrafında kıvrılmaya başladıkça, ön koltukta oturmaktan gerçekten ama gerçekten hoşlanmadığını fark etti.

"Dediğim gibi, neredeyse hiç personelimiz olmayacak," dedi Lyon, sanki devasa bir metal parçasını bu boyutta bir şey için kesinlikle tasarlanmamış yollarda gezdirmiyormuş gibi rahatça.

"Genellikle dağ evine gitmeyi bir tür sıfırlanma olarak kullanmayı severim. İşe yaradığında kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi ve yapacağımı hatırlatan bir hatırlatma. Yemek yapmayı biliyor musun?"

Beau her kelimeye sımsıkı sarıldı, çünkü dağın yamacından aşağıya savrulmayı düşünmemesine yardımcı oluyordu. "İçinde teorisi."

"Teoride nasıl yemek yapılacağını nasıl bilebiliriz?"

"Bu konuda çok şey okudum ama mutfaklara girmeme izin verilmedi. Yine de öğrendiklerimi uygulamaya koymayı kesinlikle isterim." Adamın direksiyon üzerindeki iri ve becerikli ellerine bakarak kaşlarını çattı. "Bu işle daha az ilgileniyorum.

araba

kullan

mak."

"Neden

?"

"Kendini... kontrolden çıkmış hissetmiyor musun?"

"Tam tersine. Kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Aracı kullanan benim."

Kesinlikle öyle görünüyor ve öyle konuşuyordu. "Ama hava durumu, diğer insanlar, trafik kuralları ve görgü

kuralları." Sadece bu düşünce bile ciğerlerinde küçük bir endişe bandı oluşturdu.

Şaşkın bir ifadeyle ona kısa bir bakış attı. "Belki de yemek pişirmeye devam etmeliyiz."

Kadın başıyla onayladı. "Bence bu iyi bir şey." Ne zaman sessizlik yeniden yerleşti ve yükselen dağlar

Lyon'un görmesine izin veremeyeceği türden bir paniğe kapılmasına neden olunca konuşmak için çırpındı. Herhangi bir şey hakkında.

"Çok fazla günlük becerim olmasa da bunları öğrenmekten mutluluk duyuyorum. Bir şeyleri çok kolay kaparım." Gözlerini etraflarındaki dünya yerine onun yüzünde tuttu. "Ben çok Matematikte iyi. Bilgisayarlarda olağanüstü. Babamın bilgi işlem ekibinde neler yaptığıma inanamazsınız. internet güvenliği için acınası bir bahane."

Ağzı kıvrıldı. "Sürekli şaşırtan birisin, Beau." "Bunu daha önce de duymuştum. Bu asla bir iltifat değildir."

"Bu bir hakaret değildi."

"Ama bu bir iltifat değildi."

Onunla tartışmadı ama yüzündeki şaşkın ifade de kaybolmadı. Belki de iltifat olmasa bile bunu bir hakaret olarak söylememiştir. Bu yine de onun hayatında bir yenilik olurdu.

"Birkaç saat sürecektir. Yine de yol oldukça güzel. Özellikle de daha düzenli kar yağan yüksek bölgelere çıktıkça." Adam ona baktı ve yüz ifadesinden bir şeyler okumuş olmalıydı.

"İstersen her zaman uyuyabilirsin."

"Evet. Sanırım bunu deneyeceğim." Hemen gözlerini kapattı. Uyuyamayacağını biliyordu ama izlemekten daha iyi olduğu kesindi. Ve eğer gözlerini kapatırsa, onu dün geceki haliyle hayal edebiliyordu. Gömleksiz. Uzun boylu, geniş ve... güçlü. Hantal değildi ama kendini tutuşunda, şekliyle ilgili bir şey vardı ve bu kaslarla her türlü ilginç şeyi yapabileceğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Bu da aklının bu geceye kaymasına neden oldu. Ve sonra dün geceye geri döndü. Neden durmuştu? Ona dokunmadan. Bir öpücük bile almadan. neredeyse çıplaktı. Hiç mantıklı gelmedi.

Bunu ona sormalı mıydı? Ne düşündüğünü öğrenmek istemeli miydi? Bu onu kızdırır mıydı? Ağzını kapalı tutmalı ve ona ne yapmasını söylerse onu mu yapmalıydı?

Bu gerçekten de kaygılarına yardımcı olacak bir düşünce tarzı değildi. Özellikle de bu yolculukla ilgili bazı endişeleri olduğu için. Adımlar yüzünden mahremiyetten ya da bir kez daha ondan uzaklaşabileceğinden değil, daha küçük bir yerde, daha az insanla panik atak geçirirse saklanması daha zor olacağından. Neden panik atak geçirdiğinin bir nedeni ya da mantığı yoktu, ancak son birkaç yıldır bu konuda okuduğu kitaplar ve hatta tıbbi çalışmalar sayesinde baş etme mekanizmalarını ve kaygıya kapılmak istediğinde zihnini meşgul etmenin farklı yollarını öğrendikçe panik atak geçirme sıklığı azalmıştı.

Birkaç gün önce Cristhian'ın evinde Zia'yı ziyarete gittiklerinde olduğu gibi, babasıyla karşı karşıya geldiğinde hâlâ sık sık kriz geçiriyordu. Buna güveniyordu Yani başka bir açıklanamayan olay en azından birkaç hafta daha ortaya çıkmadı.

Ama bunu düşünmeye devam ederse, bu konuda endişelenirse, hiç şüphesiz kendini yıpratırdı. Bu yüzden odaklanması gereken Bu dağ evi dışında başka bir şey. Dün gece olanları ve bu gece olacakları düşünmek ve belki de tartışmak istese de, bunun doğru olduğundan emin değildi. en iyi sürüş sohbeti.

Ya da sen bir korkaksın.

O da var.

Bu yüzden, bir sonraki en iyi şeyin diğer olasılıklarla ilgilenmek olduğuna karar verdi. Önemli olanlar üzerinde zaten anlaşmışlardı. Uyumayacaktı, o yüzden araştırmaya devam edebilirdi.

"Aile biyografinizi okuyordum ama babanızdan pek bahsetmiyordu."

"Divio'dan değildi ve kitap Divio'nun kraliyet soylarına odaklanıyor."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü ama adamın tüm hayatı hakkındaki iki kısa satır, onun için neredeyse üzülmeye neden olmuştu. "Onu hatırlıyor musun?"

Lyon duraksamadı bile. "Hayır."

Beklediği gibi. Hesabını yapmıştı ve Lyon'un babası o daha iki yaşındayken ölmüştü. Büyükbabası ise o doğmadan önce ölmüştü. Ama bir sürü amcası, büyük amcası ve yaşlı kuzeni vardı. Hepsi de veliaht prens rolünü üstlendi.

Kendisini yüksek standartlara tabi tutmasının sebebinin bu olduğunu biliyordu. Böylece prens olarak geçirdiği zamanı mahvetmeyecekti. Ama bilmediği şey, ona babalık yapan biri olup olmadığıydı.

Çünkü kesinlikle hiç kimse ona babalık yapmamıştı.

"Büyükbabanız da siz doğduğunuzda vefat ettiğine göre, amcalarınızdan ya da herhangi birinden bir tür baba figürü rolü üstlenen oldu mu?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve ona bir bakış attı - yolun darlığı düşünüldüğünde bu pek de hoşuna gitmemişti. "Bu tuhaf sorgulamanın bir anlamı var mı Beau?"

"Çocukları düşünüyorum." Çünkü nihai hedefi buydu. Lyon'un ihtiyacı olan varisler. Rehberlik etmek istediği hayatlar. "Gördüğünüz gibi, çok iyi ebeveyn örneklerine sahip değildim.

Anne ya da baba, ama kötü örnek bir bakıma örnektir gibi geliyor bana. Ne yapmamanız gerektiğine dair bir plan.

Ama sizde hiçbir şey yok."

"Ne kadar nazik bir ifade şekli," dedi kuru bir sesle. Kadın yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim.

Ben sadece..."

"Öyle ya da böyle, bir babanın nasıl olması gerektiğine dair hiçbir örneğim yok." Bu kez sesi kuru değildi, sadece düzdü.

"Şey..." Bunun nazik bir ifade tarzı olmadığını biliyordu ama doğruydı. Başka nasıl ifade edebilirdi ki?

"Büyükbabam ve annem vardı. İkisi de genç bir adam için inanılmaz derecede güçlü rol modelleriydi ve bana rolümün önemini empoze etti. Divio'nun eninde sonunda bana geleceğini benden çok önce biliyorlardı."

"Bunu nasıl bilebilirler ki? Senden önce o kadar çok kişi geldi ki." "Büyükbabamın kardeşleri en iyi ihtimalle aptaldı. Onların çocuklar daha da kötüleşti ve bu böyle devam etti. O

zamandan beri her erkek varis ya genç yaşıta öldü ya da başını çok fazla belaya soktu.

tahta çıktılar ya da o kadar çok kargaşaya neden oldular ki bir sonrakine bırakmak zorunda kaldı. Büyükannem her zaman ya ben ya da tamamen devrim olacağını biliyordu."

Torununuza yüklediğiniz sorumluluk ne garip. Erkek varislere çok az güveniyor olsa bile, Lyon'u çocukluğundan itibaren potansiyel olarak devralmaya hazırlamak yine de zor görünüyordu. Ama onu rolünde iyi yapan şeyin de bu olduğunu düşünüyordu. Öğrendikleri. Bu sorumluluk ona yüklenmişti.

Devrim kelimesinin diline acı gelmesine neden olan bir devrim. "Bundan korkuyorsun, değil mi? Bu yüzden... optik ve istikrar konusunda bu kadar endişelisin." Durup dururken titreyen, ağlayan bir eş hakkında ne düşünürdü? Daha da yükseğe tırmanırlarken hiç de rahatlatıcı bir düşünce değildi bu.

"Korkmak benim kullanacağım kelime değil," dedi dikkatle, dik bir virajı sanki hiçbir şey değilmiş gibi dönerek.

Adamın korkuyor olabileceği fikrinden hoşlanmadığı bu kadar açıkken, neredeyse kendine rağmen eğleniyordu.

"Bu bir endişe kaynağı," diye devam etti. "Ancak parlamentoyla başa çıkabilecek donanıma sahibim."

Öyle olduğundan hiç şüphesi yoktu. Her şeyin üstesinden gelebilecek sonsuz bir yeteneğe sahip görünüyordu.

Sen bile mi?

Onu meraklandığı kesin. Sadece liderlik havası değildi. O geçmişten gelen kraliyet şeyi Onu tamamen atlamıştı, bir odaya girebilirdi ve herkes ortaya çıkan sorunları halletmek için ona bakardı.

Ama asıl zorlandığı şey nezaketti. Çünkü eğer nazik biriye, panik ataklarını öğrenirse ona karşı acımasız olur muydu? Yapacağına inanmak istiyordu çünkü bu kendini korumak anlamına geliyordu.

Ancak nezaket, zihninin küçük bir parçasının bazen ya olsaydı diye düşünmesi anlamına geliyordu.

"Özellikle parlamento üyeleri aile üyelerimin en kötü durumlarını coşkuyla alkışladım. Dürtüler," diye devam etti, ifadesi giderek kararıyordu. "Benimle aynı şeyi yapmayacaklar."

"Bunu neden yapsınlar ki? Bu ters etki yapmaz mı? İstikrarlı bir hükümdar istemiyorlar mı?"

"İnsanların güç için neler yapabileceğini bilerseniz şaşarsınız." acımasızca söyledi. "Amaçları Divio'nun iyiliği değildi. Amaçları kendi ceplerinin ve erişimlerinin iyiliği idi. Bazen bu, işini yapmak için içkiye çok bağımlı ya da kadın peşinde koşmakla meşgul bir lider anlamına geliyordu. para gitmesi gereken yere gitmiyor. Bu nadiren kontrolü elinde tutan bir lider anlamına gelir."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Güç istemiyorsan ne istiyorsun? Veliaht prens olmak kesinlikle size söz konusu gücü verir. Kontrol sahibi bir lider olmak sadece... güçtür."

"Evet, ama bu aynı zamanda bir sorumluluk. Benden önce ailemin yaptığı gibi bunu çarçur etmeyeceğim. Ülkemi önemsiyorum. Ülkemi önemsiyorum. Gücümü sadece vatandaşlarımıza hizmet ettiği ölçüde kullanacağım. Benim tek ve her zaman hedefim budur."

Beau bunu düşündü ve babasının destekleyeceği bir konuşma olup olmadığını merak etti. Kulağa kesinlikle onun konuşması gibi geliyordu ama sadece yüzeysel kelimeler. Önce ülke. Ülkeye karşı sorumluluk. Anlamsız bir eş ve iki asi çocuk gibi yolunuza çıkan her şeye lanet olsun.

Ama babasının rolünü bir haktan çok bir sorumluluk olarak gördüğünden emin değildi. Doğuştan gelen hakkı. Ona borçlu olunan şey. Bu güçtü ve onundu.

Sonunda, Lyon'un babama ne kadar benzediği ya da benzemediği önemli değildi. Kabul ediyorum demişti. Bu yatağı o yapmıştı ve Lyon bir canavar olsa da olmasa da içinde yatmak zorundaydı. Şimdiye kadar ilginç biriydi. Kafa karıştırıcıydı. Ama canavar değildi.

"Yasayı değiştirip kadın varislerin de bu rolü üstlenmesine izin vermek kimsenin aklına gelmedi mi?" Beau bir hata

yaparak

bir kez daha dışarıya baktıktan sonra, yerde giderken tüm o gökyüzünün etkisiyle sarsılarak hemen kucağına baktı.

"Bir karar tasarısı hiç gündeme gelmedi. Ama ben bir öneride bulunacağım."

"Yapacak mısın?"

"Zamanlama doğru olduğunda. İstikrar ve krallığın bana güvenmesini istiyorum. Monarşinin sunduklarına güvenmelerini. Ama şu anda değil.

zamana ayak uydurmanın bedeli. Divio modern dünyanın bir parçası olmalı. Ama her seferinde bir şey. İlk olarak, onlara uzun yıllar boyunca yoksun kaldıkları şeyi vereceğiz. Saygın, güvenli bir lider."

O da başıyla onayladı. Mantıklı geliyordu ve Lyon'un planları olduğu noktasının altını çiziyordu. Hayatının geri kalanı için koca bir plan. Buna şimdi onunki de dahildi. Eğer onu hayal kırıklığına uğratırsa, şüphesiz bunun için de bir planı vardı.

Bunu ona soracaktı ama araba durdu.

Beau yavaşça ön camdan dışarı baktı. Mavi gökyüzü ve korkutucu dağlar dışında çok az şey görüyordu.

Kesinlikle bir dağ evi değil. "Neden duruyoruz? Yolun saatler süreceğini söylediğini sanıyordum. Bir sorun mu var?"

"Güvendesin Beau," dedi Lyon, uzanıp elini sıkarak. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Sonra çok garip bir şey yaptı ve arabadan indi. Görünüşe göre yolun ortasına değil, kenarına park etmişlerdi ama yine de bu kesinlikle güvensiz hissettiriyordu. Ama yolcu tarafındaki kapı açıldı ve adam ona elini uzattı. "Gel."

Başını sallamak istedi. Reddetmeyi düşündü. Ama Lyon'un direktiflerinde, hayatındaki diğer herkesin ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışması gibi onu sinirlendirmeyen bir şey vardı. Belki de bu, babasının palavralarından, annesinin çaresizliğinden ya da Zia'nın Beau'yu ne pahasına olursa olsun koruma kararlılığından ziyade, kendine güvenmekten doğan bir özgüvendi - buna ihtiyacı olmadığı zamanlarda bile.

Kendinden emin olmak, Beau'nun sosyal kaygılar ve panik atak deneyimleri düşünöldüğünde ironik bir şekilde oldukça iyi anladığı bir şeydi.

Bu yüzden Lyon'un elini tuttu ve arabadan inmesine yardım etmesine izin verdi. Lyon bir kolunu onun beline doladı.

yol kaygandı. Ama buranın yol kenarı değil, bir park alanı olduğunu fark etti. Ve Lyon onu küçük bir demir kapıya götürdü.

Ötesinde gökyüzü, bulutlar ve dağlar vardı. Altlarında küçük köyler vardı. Duman pufları. Yeşil parçalar ve kahverengi ve beyaz. Güzel bir manzara. O kadar pastoral ki bir tablo gibi görünüyordu. Tam olarak gerçek değildi ama yine de her şey kendi gözlerinin önüne serilmişti.

Midesi neredeyse yerinden çıkacaktı ama o baş dönmesi hissiyle bile kalbi... sevinçten yerinden fırlayacaktı. "Lyon."

"Güzel, değil mi?"

"I..." Söyleyecek sözü yoktu. Özellikle de adam arkasında durup kolunu beline doladığında. Onu sıcak, koruyucu bir duvar gibi kendisine doğru tutuyordu.

"Sürüş tamamlandığında daha fazla güzelliğe sahip olunacak. Söz veriyorum, rahatsızlık sonuca değer."

Bakışlarını aşağıdaki köylerden ayırıp omzunun üzerinden ona bakmayı başardı. Bunu ona yardım etmek için yapmıştı. Bununla ne yapacağını bilmiyordu. Bu konuda nasıl hissedeceğini. Hiç kimsenin ona yardım etmediğini söyleyemezdi. Zia yardım etmişti.

Ama bu farklıydı. Onu korumuyordu. Koruyordu. sadece ona bir iyilik teklif etti. Bu da gözlerini sulandırdı ve kalbini yumuşattı. Muhtemelen tedbirsizce.

Ama yine de gülümsedi. "O zaman sanırım yolculuğu bitirmeliyiz."

* * *

Lyon'un umduğu gibi güzel manzarayı gördüğünde Beau'nun endişeleri geçmemişti ama geri kalanını

cesur bir yüzle yola devam etti. Sanırım bu yüzden durmuştu. Rahatsızlık karşısında gösterilen cesaret bir ödülü hak ediyordu ve bu onu rahatsız eden bir durumun içine itildiği son sefer olmayacaktı.

Çoğu zaman bir nezaket, bu tür sorumluluklar için en iyi ve tek ödüldü. En azından o hep böyle hissetmişti.

Divio monarşisinin yönetici çifti olmak önümüzdeki birkaç yıl boyunca zorluklarla dolu olacaktı. Eğer hepsiyle bu kararlılıkla yüzleşirse, sonunda çok iyi bir yer.

Dağ evinin kapısına geldiklerinde ve adam arabayı yavaşlattığında, kadın nihayet aracın camlarından dışarı baktı. Yumuşak bir takdir sesi çıkardı.

Onun tepkisi hoşuna gidiyordu. Dağlık yoldan korkması bir yana, hemen her şeyden memnun görünüyordu. Arabayı durdurup indi ve onun yanına gitti. Dağ evinde tuttukları iskelet personel şimdiye kadar tüm eşyalarını boşaltmış, buzdolabını ve diğer şeyleri doldurmuş ve gitmiş olmalıydı.

Böylece gerçekten yalnız kalacaklardı.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," dedi. Kol kola dağ evine doğru yürürken neşeliydi. "Bunu sadece dışarıda olmaktan mutlu olduğun için mi söylüyorsun? arabanın?"

Güldü. "Hayır," dedi. "Gerçi bu yardımcı olur."

"Lille'de bulundum. Pek de göze batan bir yer değil."

"Lille çok güzel. Ama şimdiye kadar gördüklerimin hepsi bu kadar. Yeni bir tür güzellik görmekle ilgili bir şey var.

Heyecan verici." "Neden bu kadar korunaklı olduğunu anlamıyorum, Beau. Her şey bir çocukluk kaygısı yüzünden."

Biraz sertleşti ama yürümeye devam etti. Yeterince kolay konuştu. "Çok iyi anlayacağınızı düşünüyorum. Babam zayıf görünme riskini göze alamayacağını düşündü ve bir kızı olması gerektiği gibi davranmayan, utangaç ya da korkmuş bir kız çocuğu kesinlikle bir zayıflıktır."

Ne anlaması gerektiğini anlatırken kaşlarını çatdı. Kapının önünde durdu ve ona baktı. "Güçlü olarak görülmeye ihtiyacım yok, Beau. Bu istikrarlı olmakla aynı şey değil. Güvenilir olarak."

Onu inceledi, gözleri karardı, altın ve yeşil bu güneş ışığında bile zorlukla görülebiliyordu. Onunla ilgili her şey birdenbire çok ciddileşmişti.

"Ülkeniz, kalabalık çok büyük olduğunda ağlayan bir prensese güvenebilir miydi? Tanımadığı ve hissetmediği bir grup insanla konuşması gerektiğinde yaprak gibi titreyen rahat mısın?"

Tabii ki bu bir sorun olurdu. Kesinlikle üstesinden gelinmesi gereken bir zorluk. Ama aynı zamanda alakasızdı. "Ama artık o sen değilsin. Biliyorum, çünkü seni dün akşamki yemekte gördüm. Harikaydın."

"Evet, bugünlerde kalabalıkla başa çıkabilirim," dedi, bakışları onunkilerden kayarak. Eliyle kapıyı işaret etti. "Bana dağ evini göstermeyecek misin?"

Konunun değişmesi umurunda değildi. Bu daha önemli görünüyordu ama neden öyle olsun ki? Belli ki acı çekmiyordu.

o eski endişeleri. Düşünle ve ekibiyle ilgilendi, akşam yemeğini ve videoyu büyük bir ustalıkla gerçekleştirdi. Araba yolculuğundaki gerginliğini bile çok iyi idare etti.

Endişe içinde olmak ile bununla başa çıkabilmek arasındaki farkı biliyordu.

Yani bunların hepsi tartışmalıydı. Dağ evinin ön kapısını açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. Kocaman, açık ve havadar bir mekândı, alt katta neredeyse tüm odalar birbirinin içine geçiyordu. Tüm bu doğal güzelliği görebilmek için bolca pencere, her odada şömine, bolca rahat mobilya ve soğuk geceler için sıcak battaniyeler vardı.

Oturma odasının muhteşem manzarasını sunan pencere sırasına doğru ilerledi.

Dağlar. Burnunu neredeyse cama dayayacaktı. "Aman Tanrım. Başka hiçbir şeyin bu manzaradan daha güzel olabileceğini düşünmemiştim ama haklısın. Bu daha da

güzel."

Aşağıda hiç köy yoktu. Sadece dağlar ve vadiler, güneşin altında mücevher gibi parlayan dağ gölleri vardı. Çarpıcı ve nefes kesici bir manzara. Bunu her zaman sevmiştir. Her zaman sevmiştir.

gizlilik içinde izliyordu. Artık veliaht prens olduğu için buraya istediği kadar gelemiyordu. Sarayda çok fazla acil iş vardı ama her gelişinde kendini yenilenmiş hissediyordu.

Ama bunu hiç kimseyle paylaşmamıştı. Burayı hep özel bir vaha olarak gördü. Her şeyi sıralayabileceği yer zihninde sıralanması gerekiyordu. Ama mahremiyetin artık sahip olduğu bir şey olmadığını düşünüyordu. Bir eş. Eninde sonunda çocuklar. Hepsini buraya getirecek ve...

Beau'nun gerçekliğiyle ilgili bir şey, sahip olduğu tüm planları değiştirdi... tam olarak değişmedi. Sadece ete kemiğe büründü. Çocukları

Beau'nun bir insan olması gibi, onlar da insan olacaktı. Kendi iradeleri, kaprisleri ve mantıksız korkuları olacaktı ve Beau ile ondan gelen genlerin bilinmeyen bir kombinasyonuna sahip olacaktı.

Ela gözleri ve utangaç gülümsemesiyle Beau. Ama şu anda utangaç değildi. Ona bakmak için döndü ve gülümsüyordu. Çok güzeldi. Ama o olduğu yerde kaldı. Girişte ve ulaşamayacak bir yerde, çünkü içinde kopan hantal fırtınaların hiçbirine güvenmiyordu. Bir gün Sadece ağzını ona dayamak için değil. Onun her santimini görmek için. Dokunmak, almak, sonunda almak. Bununla başa çıkabilirdi.

Anlaşılabilir ve hepsi bu.

Ona tıpkı o tepedeki gibi sarılma arzusuydu bu. Ve hiç bilmediği, var olmasını hiç beklemediği garip bir huzur hissetti. Kızın ona bakışında karanlık bir şehvetle anlaşılmasız yumuşak bir arzuyu birleştiren bir şey vardı.

Ve bu kadar çarpık duygulara güvenmiyordu. Bu çözülemezdi. Çözülene kadar bir kenara koyması gerekiyordu.

dikkatlice ayrılır ve uygun reaksiyonun dikkatli bir bölmesine konur.

"Bir şeyler yemeliyiz," dedi. Anlamsızca.

Yüzündeki neşenin bir kısmı soldu. Nedenini bilmiyordu. Ve kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Onu mutfağa götürdü. Kendi konuşmasını duydu. Personelin bırakacağı sandviçler hakkında. Yarın sabah kendi başlarının çaresine bakmaları gerektiği hakkında. Onu düşünmesini engelleyen her şeyden ve her şeyden.

"Yarın, yürüyüşe çıkacağız." Sarınmış. Fiziksel efor. Aynı kulübede yalnız olmamak.

"Kulağa hoş geliyor."

Etraflarına yeniden sessizlik çöktü. Garip bir sessizlik, rahatsız edici bir sessizlik. Bu onlar için yeni bir şeydi. Şu ana kadar her şey oldukça kolay olmuştu. Bir hata yapmanın eşiğine gelmesini izleyen tüm anlar bir geri adım içeriyordu. Bir sıfırlama.

Ama burada gidecek hiçbir yer yoktu. Bu da onlara hata yaptıklarını hissettirdi. Sarayda kalmalıydılar.

Onu buraya bu işi halletmek için getirmişti. Onu meraklı gözlerden ve fısıltılardan uzak tutmak için. Kendisi hakkında endişelenmek zorunda kalmamak için.

Ama endişeliydi. Kendini yemek yemeye zorladı. Ağır, bunaltıcı sessizliği görmezden geldi. İkisi de bitirdiğinde masayı topladı. Beau onun peşinden gitti. "Bulaşık yıkamayı da biliyorum. Teoride."

İçinde dönüp duran tüm bu çirkin şeylere rağmen gülümsedi. O kadar ilginç bir kadındı ki.

"Hadi bu teoriyi işe koyalım." Ona bulaşık makinesini gösterdi. Bulaşıkları durulamasını, sonra da içine yerleştirmesi için kendisine vermesini söyledi ve o da Ona bunları nasıl düzgün bir şekilde yerleştireceğini öğretti, böylece isterse bu işi halledebilecekti.

Ama bu onları yakınlaştırdı. Çalışırken kalça kalçaya. O orada değilmiş gibi davranamazdı. Onun gibi koktuğunu belli belirsiz çiçeksi bir şey. Tanımlamak için daha yakına eğilmesi gereken bir şeyin ipucu.

Kadın ona son tabağı uzattığında, adam tabağı içine yerleştirdi. ve kapıyı kapattı. Dönüp bir saat dinlenmelerini önerdi.

Tatlı yemeden önce bir şeyler okumak istedi ama yüz yüze durduklarında hiçbir kelime çıkmadı. Yakındı.

Ve giysilerinin altındaki solgun teni çok iyi hayal edebiliyordu. Yanaklarındaki rengin nasıl yükseldiğini ve üzerinde çok az şey varken gözlerinin ilgiyle nasıl karardığını.

Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Nasıl olduğunu açıklamalı gecenin geri kalanı nasıl geçecekti. Kuralları belirlemeliydi. Sonra yatak odasına gidebilirlerdi. O zaman kendini yeterince iyi kontrol edebilir ve bu işi uygun bir şekilde, mirasçı-yol açıyor.

Ama eğildi. Hafif bir tereddütle ellerini onun göğsüne doğru kaydırды. Kollarını onun boynuna doladı.

Neden ona karşı bu kadar iyi uyum sağladı? Neden çözüldü ve ona her zaman kolay gelen disiplinin tüm ilkelerini yok mu edecekti?

Sonra ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve ağzını onunkine bastırdı.

Yumuşak, tatlı bir öpücük başlatıyorum.

Tatlı olmalı. Kolay olmalıydı. Ama içinde bunların hiçbir olmayan bir ateş yaktı. Çünkü içinde hiçbir zaman yumuşak ve tatlı olmamıştı. Kanı tarafından yaratılmıştı ve kanı lekelenmişti. Hayatları boyunca hiçbir dürtüye direnmemiş bir soylular soyu.

Büyükanne onu daha güçlü, daha iyi olabileceğine ikna etmeye çalışmıştı ama o biliyordu.

İstediği, arzuladığı şey, daha önce gelen adamları öldüren şey kadar kötüydü. Onlarla arasındaki tek fark kontroldü.

Daha önce hiç bu şekilde tehdit edilmemişti. Ne zaman hiç sorgulanmamalı.

Karısı olsun ya da olmasın, masum ve korunaklı bir kadındı. Bu, arzularını her zamanki basit tasmalarında tutmak için yeterli olmalıydı. Bunun yerine, üzerindeki her bir giysiyi yırtıp atmak, onu burada, tezgâhın karşısında hoyratça götürmek istiyordu.

Kendi kendine yapmayacağını söylese de öpücüğü daha da derinleştirdi.

Daha
sıcak.
Daha
sert.

Ta ki adaya doğru bastırılana kadar. Elleri bir kez daha saçlarına dolanana kadar. Onu tezgahın üzerine kaldırabilir ve ona sahip olabilirdi. Tam burada. Hemen şimdi. Bu korkunç baskı ortadan kalkacaktı. Hata, ulaşamayacak bir yerde durmak yerine yapılmış ve bitmiş olacaktı. Bu bir rahatlama olurdu. Bu bir hata olacaktı ama o bunu düzeltecekti.

Tamir edebilir.

Ya da asla durduramayacağı doyumsuz bir arzuya yol açacaktı. Ya da çok karanlık, çok vahşi olacak ve tıpkı kendisinden önceki kraliyet soyundaki her erkek gibi mahkûm olacaktı.

Belki de kanında vardı -amcaları ve kuzenleri bastırılmayan susuzlukları yüzünden sık sık mahvolmuşlardı- ama o buna boyun eğmeyecekti. Buna izin veremezdi.

Geri çekildi. Onu nazikçe geri koydu. Yapabileceğini kanıtlamak için. Yapabileceğini kanıtlamak için. Bu gece ona dokunacaktı. Ama... yatak odalarında. Uygun bir şekilde. Dikkatlice. Bu vahşi şey mutfakta karanlık, korkunç öneriler fısıldarken değil.

Ancak kaşlarını çatmış, kara kaşları onu incelerken birbirine yaklaşmıştı. Sanki onun içini görebiliyordu. "İkimiz de bunun sonunda nereye varacağını bildiğimiz halde neden kendini benden uzak tutuyorsun? Görünüşe göre... bundan biraz da olsa zevk alıyorsun?"

Hayır, bazen doğrudanlığı onu hiç eğlendirmiyordu. Çünkü cevabı biliyordu ama ona ver.

"Adım atmanı önermemin bir nedeni var Beau," dedi, azarlıyormuş gibi nazik bir ses çıkarmaya çalışarak. Sesinin sert çıkmasından korkuyordu. Onu pençeleyen her şey için bir ipucu.

"Hangi nedenle?" diye sordu.

Kız onun öfkesini ciddi şekilde test ediyordu. Ama o sakin tavrını korudu. Çünkü kontrol ondaydı. "Sen masumsun. Korunaklı, bunu kendin söyledin. Atlamak

şeyler... Bu dikkatsizlik olur. Pervasızca. Bazen uygun adımlar atılmazsa, iletişimsizlik olur. İnsanlar doğru ya da uygun olmayan duygulara inanmak."

Bu onu yatıştırmış gibi görünmüyordu. Gözleri öfkeyle parladı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seks yaparsak mucizevi bir şekilde sana aşık olacağımı mı düşünüyorsun?

ne olacak? Bu deneyimden o kadar etkileneceğim ki, aşk için yanıp tutuşan akılsız bir ninniye mi dönüşeceğim?"

"Hayır, ama..."

"Ama! Ama!" Kızın ağzı öfkeyle açık kaldı. Yanakları öfkeyle kızardı. Ve bu, içindeki kükreyen şeye yardımcı olmadı. Kendi öfkesini dürttü. İzin verdiğinden daha karanlık arzuları harekete geçirdi.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," dedi. Dişlerini sıkarak.

"O zaman aptallık etme," diye karşılık verdi. Sonra az önce ne söylediğini fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Yüz ifadesindeki kırılma çok açıktı.

Ama ne kadar pişman görünse de küçük patlaması için özür dilemedi. Özür dilemesi gerektiği zaman.

Kendi kendine, bırakması gerekirken bu yüzden bırakmadığını söyledi. Kavga etmek istemediğini söyleyen oydu.

"Seni çılgınca bir telaşla götürmemi mi tercih edersin? Tam burada mı? Yemeğimizi yaptığımız mutfak tezgahında mı?"

Çenesini kaldırdı. "Bu garip gidip gelmeler yüzünden mi? Senin yerine... beni heyecanlandırıp sonra da buz gibi ve tuhaf bir şekilde çekip gitmen mi? Evet, bunun yerine deli gibi acele etmeyi tercih ederim."

Yürü git.

Mantığın sesi hâlâ oradaydı. Ama zayıftı. Ve o dinlemek istemiyordu. Onun yerine ona gösterecekti.

Onu korkut. Durmasını sağla. Ona gösterdiğinde durmak isteyecekti ve o zaman... o zaman... durabilirdi.

Böylece içindeki kükreyen şeye teslim oldu. İsteklere, arzulara, karanlık, kıvrımlı ihtiyaca. Elini yumruk yaptı

Saçlarını sıkıca tutuyordu, böylece hareket edemiyordu. Yani onun merhametine kalmıştı. Almak için onun.

Sonra ağzını onunkine çarptı ve aldı. Sertti, talepkârdı. Dişlerinin sürtünmesi, saçlarındaki yumruğu. Ona hiç acımadı, hiç kibarlık göstermedi. Sadece aldı, aldı ve aldı, ta ki genelde çok iyi olduğu o alarm zilleri çalana kadar. dinlemek kafasında çınılıyordu.

Ağzını geri çekti ama ellerini kızın saçlarından çekecek gibi görünmüyordu. Ellerini onun saçlarından Kendisi ve vücudunun yumuşak sıcaklığı arasındaki mesafe onunkine doğru bastırıldı.

"Bir sebepten ötürü tasmayla tuttuğum parçalarım var, tesoruccia."

Bakışları sabitti, gözleri altın gibi parlıyordu. "Sen bir köpek değilsin Lyon."

Ama avuç içi yanağında kayarken bile öyle hissediyordu. İçinde kükreyen hırıltılı, vahşi canavarı evcilleştirmeye çalışan biri gibi.

"Şaşıracaksın," dedi, her kelimesi, koruduğu en ince kontrol duvarına bir sıyrık gibi çarpıyordu. "İstediğim şeyler. Hoşlandığım şeyler. Olduğum prene uygun değiller ama yine de varlar."

Ellerini çözmeyi başardı, saçlarından ayırdı. Geri çekilmek istedi. Eminim artık dersini almıştır.

Ama o uzandı, kendi ellerini onun gömleğinin içine soktu ve onu kendine yakın tuttu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BEAU ona aptal demek istememişti. Onunla kavga etmek istememişti. Saygılı bir prenses böyle davranmazdı.

Ama eğer ceza buysa, belki de onunla her zaman kavga ederdi. Eğer onu öpme şekli uygunsuzsa ama belki de ilk kez ona yaşadığını hissettiriyorsa, o zaman belki de tüm o uygunsuz cezayı istiyordu.

Ona baktı, uzaklaşmasın diye elleri gömleğinin içindeydi ve gözlerinde anlamadığı ama anlamak istediği bir şey gördü. Yüz ifadesindeki bir şeyi yatıştırmak istedi. Ama tatlı sözlerle ya da nazik dokunuşlarla değil. Onun sunduğu bu vahşi şeyi istiyordu.

Çünkü hiç vahşi olmamıştı. Hiçbir zaman bir dürtüyü takip edememişti. Gölgelede, köşelerde ve kilitli odalarda yaşamıştı.

Artık özgürdü ve bununla birlikte gelen pervasızlığı istiyordu.

Onu daha yakına çekti, böylece eğilmek zorunda kaldı, sonra ağzını kulağına dayadı. "Göster bana."

Sadece hırlama olarak tanımlayabileceği bir ses çıkardı. Bu sesle kan dolaşımında elektriksel bir heyecan oluştu. Bir kez daha uzanırken. Sert bir çekişle pantolonunu kalçalarının üzerinden çekip yere düşmesine izin verdi. Sonra uzandı ve iç çamaşırını vücudundan söktü.

Nefesi kesildi. İçini vahşi bir heyecan kapladı. Bu, bu onda gördüğü vahşilikti. Bir ipucu. Söylediği gibi tasmalanmıştı. Ve belki de onun serbest kalmasından korkmalıydı. Kesinlikle korkmalıydı.

Onun yerine, ilgisini çekmişti.

Bunun yerine, her şeyin nereye varacağını görmek istedi.

Sonra onu avuçladı. Büyük, sert eli kadının en hassas, en savunmasız yerindeydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, hiçbir önsöz söylemeden parmağını derinlere kaydırđı.

Çıkardığı sestem emm değıldi, bir çeşit iniltiier çıkarırken, bir yandan da sürtünmeyle tutuşan bir kibrit gibi kadının içinde patlayacakmış gibi görünen bir nefes tıslıyordu. Onu okşadı, yavaşça ama her şeyi aleve dönüştürecek noktayı hatasız bir şekilde bulmuş gibi görünüyordu.

"Küçük Beaugonia, çok olgun ve tatlı." Ona dokunuyor, mucizevi şeyler yapıyordu, bu da onun içinde zevk dalgaları yaratıyor, gergin ve muhtaç bir şeye dönüşüyordu. "Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun. Ama bunu istiyorsun, değil mi?"

Kelimeleri bir araya getiremiyordu. Kanı damarlarında sıcak akıyor gibiydi, göğüsleri ağır ve hassastı. Kıpırdanmak istedi ama adam buna izin vermedi. Vücudu kendini neye hazırlıyorsa onu istiyordu ama o buna izin vermedi.

Geri çekildi. Ama önceki gibi değil. Hayır, gözlerindeki o kopuk, soğuk bakış yerine ateşle yanıyorlardı. Ağzı karanlık bir eğlenceyle dolu, duygusal bir kıvrımdı.

Üzerindeki kazağı çekti, sonra elleri belindeydi ve onu kaldırıp tezgahın üzerine koydu.

Her zaman tanıdığı vahşii korsan tüm o zincirlerin altında gizleniyordu. Ve şimdi onundu. Onun olacaktı.

Sütyenini indirdi ama çıkarmadı. Böylece göğüsleri ortaya çıktı ama serbest kalmadı. Başparmağıyla göğüs uçlarına dokundu ve kızın bir nefes daha almasına neden oldu, aldığı zevk şok ediciydi

Çünkü daha fazlası nasıl olabilirdi ki? Yüz ifadesi hınzırlaştı ve başparmağını ileri geri hareket ettirdi. Kız kıvranaa kadar. Ta ki kendini akılsız ve çaresiz hissedene kadar. O ellerinin tekrar üzerinde olmasını istiyordu. Onu içinde istiyordu çünkü tüm bu ihtiyacın tek ilacı bu olacaktı gibi hissediyordu.

"Lyon," dedi nefes nefese. İhtiyaç duymak... ihtiyaç duymak...

"Evet, adımı söyleme şeklini seviyorum. Yalvarıyormuşsun gibi. Yalvarmanı duymak istiyorum, Beaugonia. Yalvar, yalvar ve yalvar."

Yalvarmak. Yalvarmadı. Yalvarmadı... ama yine de.

Kendisi hakkında her zaman inandığı tüm o eski kararlılıklar, bilinmeyen bir zevke, ulaşamayacağı kadar büyük bir duyguya ne kadar yakın olduğu karşısında çok zayıf görünüyordu. Kendini getiremeyeceği türden bir şey.

Sadece ondan gelebilirdi. "Lyon, lütfen."

Gülüşü karanlık ve kesiciydi. Mükemmeldi, çünkü kendi dokunuşu gibi kadının içinde gürledi. Sonra iri elleri kalçalarından yukarı kaydı, sonra bacaklarını ayırdı. Böylece kadın

tamamen ona karşı çıplaktı. Mutfak tezgahının üzerinde. Adam onu kenara çekti, yüz ifadesi karanlık ve vahşiydi.

"Benim ziyafetim. Benim ziyafetim. Tadın senin kadar tatlı mı bak?" Bunlar şok edici sözlerdi. Bununla ilgili her şey şok ediciydi ama yine de... Hoşuna gitmişti. Vahşi bir telaş. Bir tür utanç duyması gerektiğini nasıl da biliyordu, ama o sadece daha fazlasını istedim.

Sonra, adam başını bacaklarının arasına daldırdığında ona sahip oldu. İri elleri kalçalarını genişçe tutuyordu. Karanlık kafası onun en hassas yerindeydi. Adam onun tadına bakarken, kaotik bir duygu seli içinde dönüyor, onu bir ziyafet gibi yutuyordu. Nefesini zorlukla tutabiliyordu.

Ve sonra her şey basitçe... kendi içinde patladı. Haykırdı, öyle bir doruğa ulaştı ki sanki dünya karardı, sanki her santimi zevk ve neşe içinde patladı ve sonra basitçe çöktü.

Ama adam onu yakaladı. Hâlâ tezgâhın üzerinde oturuyor, alnını onun omzuna yaslamış, nefes almakta zorlanıyordu. Ama panik atak gibi değildi. Bu onu korku gibi sarmamıştı.

Gülümsüyordu. Gülmek istiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

"Yeterince içtin mi Beau?" diye mırıldandı.

"Hayır. Hayır. Lyon, lütfen... Yapmak zorundayız..." Yukarı baktı, onun bakışlarıyla karşılaştı. Adamın her santimi gergin görünüyordu, sanki

geri çekiliyordu. Bunu istemedi.

Onun her şeyini istiyordu. Uzandı, gömleğinin düğmelerini çözdü, kumaşı omuzlarından itti, gözleri Sürekli temas halindeydi. Ellerin onun üzerinde gezinmesine, onu incelemesine, öğrenmesine izin verdi. Ve tüm bu zaman boyunca gözlerini izledi. Vahşi korsan gözleri daha da şiddetlendi, çenesi daha da gerildi, belindeki parmakları daha da derine indi.

Parmaklarını adamın göğsünde gezdirdi; kaslarının sert kesimi, koyu renk saçlarının izi. Sonra parmakları pantolonunun düğmesini buldu. Fermuarı. Tezgâhın üzerinde otururken pantolonunun ve boxer'ının kumaşını itebildiği kadar aşağı indirdi.

Sinirlenmesine izin vermedi. Yemek pişirmek gibi, bulaşık makinesini doldurmak gibi, teoride bunun nasıl yapılacağını biliyordu. Bu konuda çok şey okumuştı. Sadece pratiğe dökmesi gerekiyordu. Bu yüzden uzandı ve ona dokundu. Elini onun sert, sıcak uzunluğunun üzerine kapadı.

Onunla birlikte inledi. Bunun nedenini bilmiyordu. onu heyecanlandırması gerekirken, onu elinde tutmanın verdiği hazzı hissetti. Ve istediği de buydu.

Her şeyi.

"Beni senin yap, Lyon."

Adamın tutunduğu kontrol ipinin kopuşunu izledi.

"Al," dedi, sanki kadın itiraz edecekmiş gibi.

Ona o vahşi, baş döndürücü doruk noktasını tekrar hissettirirse hiçbir şeye itiraz etmezdi. Eğer onun içinde olsaydı. Sonunda, sonunda her şey anlam kazanırsa. Olduğu sürece nerede olduğu kimin umurundaydı ki?

"Acıtacak gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Başını arkaya atıp gülmek istedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ama sanki bir daha hiçbir şey onu incitemeyecekmiş gibi hissediyordu. Tüm bunlar içindeyken olmazdı. Bir zayıflık ve bir güç. Bir neşe ve o kadar güzel bir şey ki neredeyse ağlamak istiyordu. Muhtemelen incitecek miydi? Önemi var mıydı?

"Sadece ilk başta," diye güvence verdi ona.

Bakışları onunkileri tutarken, birbirlerine dolanarak nefes alıp veriyorlardı.

Ona girerken bile, yavaşça, çok fazla santim santim nefes kesici bir inç. Bir şey vardı, tam olarak acı değil, ama bir genişleme. Basınç, çok fazla, çok fazla ve yine de yeterli değil. Onun için hiçbir şey yeterli değildi.

Nefes aldığından emin değildi ama onu izliyordu ve o da onu izliyordu. Bir olana kadar. Ta ki her türlü rahatsızlık, fırtına gibi ona çarpan diğer her şeyin yanında ikinci planda kalana kadar.

Sonra taşındı ve yeni bir dünyanın kapılarını açtı. Yeni bir evrende sadece ikisi birlikteydi ve bu harika, güzel, heyecan verici bir şeydi. Nerede Birbirlerine uymaları, birlikte hareket etmeleri ve birbirlerine hissettirdikleri dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hem bedenlerinin dışında hem de bedenlerinin o kadar içindeydiler ki sanki başka hiçbir şey yoktu. Ne saraylar, ne ülkeler, ne de onları çevreleyen dağlar. Sadece iki bedenin yaratabileceği lezzetli sürtünme.

Ta ki her ileri adımını üzerine inşa ettiği her şeyi yeniden düzenlemekle tehdit eden büyük bir sismik olayla parçalanana kadar. Çünkü bundan sonra ne gelebilirdi ki?

Boynunu, göğsünü öptü, sonra ağzı göğsünde birleşti, ta ki o inanılmaz, mideyi hoplatan tırmanışa kadar. yeniden başladı. Yukarı, yukarı, yukarı. Adamın kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. Bu gerilim tekrar sarmalandıkça, sıkılaştı, patladı.

Bu sefer, onunla birlikte. Kükreyerek serbest bıraktı, derinlere doğru itti.

Birbirlerine yaslandılar, düzensiz nefesler, terli vücutlar. Aralarında hâlâ uğuldayan zevkle zonkluyorlardı. Beau onun boynuna doğru iç çekti, ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Hayatının büyük bir bölümünde kaderinden yakınmıştı ama onu bu ana getiren şey artık o kadar da boğucu gelmiyordu.

* * *

Kafasının içinde bir çınlama, kulaklarında yankılanan bir uğultu vardı. Kollarında uysal ve sıcaktı. Değerli ve harikaydı.

Ve o... beceriksiz bir aptal gibi davranmıştı. Sorumluluğunu hiç düşünmeden, bencil arzuları ve ihtiyaçları doğrultusunda bu işi halletmişti. Özür dileyecek kelimeleri bile yoktu.

Pantolonunu yerine çekti. Ona baktı. Kızarmış ve kızarmış, mutfak tezgâhının üzerinde çırılçıplak. Güzel ve harikaydı ve bu onun istemediği her şeydi.

Karşı koyması gereken her şeye.

Ama bu onun hatası değildi, gerçi daha önce hiç bu kadar pervasız davranmadığını düşününce böyle düşünmek cazip geliyordu. Yine de hata ondaydı. Sadece zayıf erkekler kendi hataları için başkalarını suçlardı.

Zekice, onu tezgahından kaldırdı ve sonra onu dağ evinden yatak odasına taşıdı. Onu yatağa yatırdı. Onu terk etmesi gerekiyordu. Yapması gereken...

Yatağın kenarına çöktü. Orada oturdu, başı ellerinin arasındaydı. Ne yapmıştı? Ona ne olmuştu? Bu hatayı nasıl düzeltecekti?

Kadının hareket ettiğini duydu ve sonra kadın arkasındaydı, avuç içleri omuzlarındaydı. "Neyin var?"

"Böyle olmamalıydı, Beaugonia." "Neden öyle olmadı?"

Sanki hiçbir fikri yokmuş gibi bunu nasıl sorabildi? Omzunun üzerinden ona baktı. "Mutfakta sert ve çılgınca mı? Bu hiç uygun değil. Kendini kontrol eden bir adam böyle yapmaz." Tekrar ellerine baktı. "Sana böyle davranmak yanlış. Kaybetmek yanlış..." Başka hangi kelimelerin olduğunu bile bilmiyordu.

Tek bildiği, kendi ellerine baktığı ve kraliyet soyundan gelen her bir adamın

kraliyetin sorumluluğu. Güç için. Bir kadın için. Eğlence için. Hepsi de bencil arzularının peşinden giderek mahvolmak için.

Henüz hiçbir şeyi mahvetmemişti ama bu kaygan bir yokuşun ilk adımı gibi geliyordu.

Avuç içi adamın omurgasında gezindi. "Lyon. Bana davranış şeklin hoşuma gitti. Ben sevdim, sen de sevdin. Eğer ikimiz de eğlendiysek, neden bu konuda kendini kötü hissedesin ki?"

Kızın bundan hoşlandığını tahmin ediyordu. Numara yapacak kadar tecrübeli değildi ve öyle olsa bile Kızın istekli ve hareketli bir katılımcı olduğunu inkar ediyordu. Yine de saygın ve istikrarlı tutması gereken her şeyi kirletmiş gibi hissediyordu.

"Her zaman kontrol bende olmalı. Ben kuzenlerim gibi değilim. Amcalarım gibi." Öyle olmasına izin veremezdi. Belki çoğu eşleri olmayan kadınlarla, kendilerine ait olmayan paralar yüzünden rezil olmuşlardı ama kamuoyuna sızdırılabilecek her şey ona karşı kullanılabilirdi. Büyükannesinin erkek kardeşinin karısıyla yaptığı çılgınlıklar bugün ses getirmeyebilirdi ama o zamanlar getirmişti.

Ve hiç şüphesiz, adam daha iyisini biliyordu, bunun olacağını biliyordu.

Ama borçlu olduğu şeyden çok kendi isteklerini önemsemişti. Lyon'un az önce yaptığı da buydu.

Tam burada bitmeliydi. "Ben onlar gibi olmayacağım." Belki bunu anlarsa, bu yanlış adımın ötesine geçebilirler.

Ama ağzını onun sırtına bastırdı. Rahatlatmak için. Sanki anlıyormuş gibi. Sanki olduğu ve sunduğu her şey yeterli olabilirmiş gibi.

"Bu ülkelerle ilgili değil," dedi nazikçe. "Vatandaşlar ve sorumluluklar. Bu sadece karanlıkta ne yaptığımızla ilgili. Biz evliyiz. Ve... Ve bu bir gereklilik. Başka nasıl bir varisi olacak mı? Eğer kendini daha iyi hissedeceksen sırt üstü uzanıp İngiltere'yi düşünebilirim ama bu gece yaptıklarımız daha çok hoşuma gitti. En azından benim hoşuma gittiğini varsayıyorum."

Gülmek istiyordu ama nedenini bir türlü kestiremiyordu. Bu hiç de komik değildi. "Beau." O

anlamadı. Duygularının ve kendi isteklerinin sorumluluğun önüne geçmesine izin veremezdi.

Ondan önce çok kişi yapmıştı.

Her şeyin bir yeri ve zamanı olmalıydı. Mutfaklar değil ve ne zaman ihtiyaç duyulursa. Çizgilerin aşılmaması, her şeyin sıkı sıkıya içinde tutulduğu kutular olması gerekiyordu. Kişisel istekleri fısıldayan her şey bile kontrol ve mahremiyetle yapılmalıydı.

Ama yüzünü ona döndüğünde, o güne kadar karşılaştığı en güzel, en görkemli şeydi. O onun karısıydı ve mirasçılara ihtiyaçları vardı.

Ama tüm bu tehlikeli arzusunun etrafına bir duvar örmenin bir yolunu bulması gerekecekti. O almak gerekir yakında hamile kalacaktı. Annesinden hamileliğin rahatsız edici, acı verici bir deneyim olduğunu duymuştu. Beau o zaman onu istemeyecekti, onu baştan çıkarmayacaktı. Ve sonra bir çocuk olacaktı.

Onlarla bunun arasında durabilirdi.

"Eşyalarımızın hepsi paketinden çıkarılmış olmalı. Belki pijama giymek istersiniz," diye öneride bulundu.

Tekrar yatağa uzandı ve kollarını iki yana açarak tavana baktı. Mükemmel, güzel bir şekilde çıplaktı. Öyle ki kendini yeniden kıpırdanırken buldu.

"Sanırım çıırılçıplak uyumak istiyorum," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Beaugonia."

Başını kaldırdı ve ona ters bir bakış attı. "Ne?"

O zaman zorunlu görünüyordu. Anlaması. Her şeyden önce. Ne olursa olsun. Ne hissettiğinin ya da hissetmediğinin önemi yoktu. Neye direndiği ya da nasıl başarısız olduğu önemli değildi.

Tüm hayatı boyunca vazgeçemediği bir gerçek vardı.

"Ülkem her zaman önce gelir. Sorumluluklarım. Benim Kontrol. Bu benim doğuştan hakkım. Ölmeden önce büyükanneme verdiğim söz. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Öldüğü güne kadar peşini bırakmayacak o gözlerle onu inceledi. Sanki her şeyi biliyordu ve

Bu yüzden her renk orada dans ediyordu. "Senden değişmeni istemedim Lyon. Senden beni hiçbir şeyden üstün tutmanı istemedim. Senden hiçbir şey istemedim."

Bunu söylerkenki kibirli tavrında, sesindeki küçük öfke yalımında onu rahatlatan bir şey vardı.

Onunla arasına koyduğu sınırları korumakta başarısız olmuştu. Bu bir hataydı ama ölümcül değildi. Burada, yalnızdı.

şahitlerin olduğu bir saray. Evliliklerinin başlarındaydı ve söylediği gibi... hiçbir ülke ya da sorumluluk açıkça zarar görmemişti.

Burada baş başa geçirecekleri iki günleri daha vardı. Kadının hamile olma ihtimalini göz önünde bulundurarak saraya dönmek istiyordu, böylece özenle ördüğü edep duvarlarını yeniden inşa edebilecekti.

Yani...bu iyi olabilirdi. Yaptığı hata ölümcül değildi ve olmayacaktı da.

Onu hamile bırakacaktı. Divio ve aile mirası için. En azından bir iki gün daha rahatlayabilirdi.

"Bu tam olarak doğru değil, Beaugonia. Rica ettiniz. Aslında, yalvardığını hatırlıyor gibiyim."

Yanakları pembenin güzel bir tonuyla kızardı, ama sonra yatağa uzandı ve bir yastık aldı. Sonra da ona fırlattı.

Ve onun en kötü anlarda içinde uyandırdığı kahkahalar serbest kaldı. Kendisine rağmen, kız

Her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. O akıllı bir kadındı. Anlayacaktır. O da aynı şeyi yapardı.

Ve her şey yoluna girecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BEAU soğuk terler içinde uyandı. Nefesi kesik kesik geliyordu. Etrafındaki dünya karanlıktı. Garip bir yatak. Sıcak bir adam. Aklında ulaşamayacağı bir şey dönüp duruyordu.

Ama bildiği bir şey vardı.

Bir panik atağın ortasında uyanmayalı yıllar olmuştu. Ve bunun tekrar başına gelmesi için olabilecek en kötü andı.

Nefes almak için çabaladı ama Lyon yanında kıpırdamadı. Yani hâlâ bir şans vardı. Hala bir şans vardı.

Uyanıp da öğrenmemiş olma ihtimali.

O kadar kötü olur muydu?

Nefes almakta ve bacaklarını yürüyebilecek kadar iyi hissetmekte zorlanarak yataktan kalktı. Oda karanlıktı ama görüşü bundan daha da kötüydü.

O kadar kötü olur muydu? Lyon'un uyanıp en büyük zayıflığını görmesi? Kesinlikle istikrarlı ya da saygın olmayan bir şey?

Evet, çok kötü olurdu.

Odada sessizce ilerlemeye çalıştı, içinde isyan eden her şeyle savaşılarak rahatladı. Çünkü Lyon kıpırdamamıştı ve o da herhangi bir ses çıkarmadan banyoya gitmeyi başarmıştı.

Kolları titreyerek ve giderek artan bir panikle, gözyaşları yüzünden akmaya başlamışken, kapıyı çarpmadan kapatmayı başardı.

Sonra birden yere yığıldı. Titriyor ve nefes nefese kalıyordu. Onu bu hale getiren her şeye lanet okudu.

* * *

Belki de şanslıydı. Onu tam da kaçıp saklanabileceği bir anda yakalamıştı. Lyon'un bilmesine gerek yoktu. Her zaman bu şekilde olabilirse, o zaman iyi olacaktı.

Bu düşüncenin onu sakinleştirmesine izin vermeye çalıştı ama bir kez başladığında genellikle geri dönüşü olmazdı. Saldırı kendi seyrinde devam etmeliydi. Ama banyoda yerde çıplak yatıyordu ve bu çok saçmaydı.

Bu titrek haliyle ayakta durabileceğine güvenmiyordu ama yerde sürünerek dolaba kadar gidebilirdi. Oradan ayrıldı. Işıkları kapattı ve denedi. Uzuvarları titriyordu ve gürültü yapmak istemiyordu, bu yüzden yavaş ilerliyordu ve her şeyden çok kendini yerde itiyordu.

Acınası. Aptalca. Çılgınca.

Ama bunlar babasının sözleriydi, onun değil. O paniğin basitçe ne olduğunu anladı. Beynindeki bir tekleme. Bunu kontrol edemiyordu ve bu onu kesinlikle babasının ona söylediği şeylerden biri yapmıyordu.

Ama Lyon'la geçirdiği geceyle, onun yatağında uyumakla ilgili bir şey, panik ataktan sonra normalde hissettiğinden daha başarısız hissetmesine neden oldu. Çünkü yanlış olduğunu kanıtlayabileceği kimse yoktu. İnat edecek kimse yok.

Bu kusurunu saklaması gereken tek bir adam vardı. Ve artık sadece Zia'yı korumak için değil, ondan hoşlandığı için. Yarattıkları bu hayat. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ve belki bu düşük bir çıtaydı, ama ulaşmaya devam etmeye kararlı olduğu düşük bir çıtaydı.

Dolaba girmeyi başardı. Burada bir yerlerde ona ait kıyafetler vardı. Işığa ulaşmak için ayakta durabileceğine güvenemiyordu, bu yüzden duvarlara uzandı ve bir raf, çekmece ya da başka bir şey bulmaya çalıştı.

Titremeyi kes. Ağlamayı kes. Nefes al, nefes al, nefes al.

Nefesleri saydı. Gözyaşlarını görmezden geldi. Elleri Sonunda körü körüne kumaşa benzeyen bir şeyin üzerine kondu. Başının üzerinden geçirmeyi başardığında, bunun kendisine ait olmadığını fark etti. Çok büyük ve boldu ama bir sweatshirt gibi görünüyordu ve Lyon'un olsa bile işe yarayabilirdi.

Dizlerini göğsüne çekti ve vücudu iradesi dışında titrerken orada oturdu. Ama zamanla, nefes alıp vermesi daha kolay oldu. Gözyaşları durdu. Titremeler bir süre daha geçmeyecekti ama azalacaktı. Zia onunla oturup sanki hiçbir şey olmamış gibi konuştuğunda genellikle daha çabuk geçerdi. Hatta sonuncusunda, Cristhian onunla oturmuş ve ona Zia ile ilk tanıştığı zamanın hikâyesini anlatmıştı.

Şimdi bile bu anı içini ısıtıyordu. Zia bilse de bilmese de Cristhian umutsuzca aşıktı ve Beau o anda yaptığı her şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Zia'ya Cristhian'la ve çocuklarıyla saray kurallarından uzak bir yaşam sürme özgürlüğü tanımak, keyif dolu bir hayat kurabilecekleri anlamına geliyordu. Kendileri, birbirleri ve çocukları için. yaklaşan ikizler.

Beau sonunda ilk kez derin nefes alabildi. Bu paniğe neden olan her neyse mantıklı bir yerden gelmiyordu ama yine de mantıklıydı. Ve seçimlerinin ve kumarlarının ne kadar iyi sonuçlandığını kendine hatırlatmak... yardımcı oldu. En azından zihinsel olarak.

Zia mutlu olurdu. Ve bu Beau ve Lyon arasındaki şey. Şehvet. Kimya. Ama en azından yüzeysel olarak birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Eve döndüğünde sahip olduğu her şeyden daha iyiydi. Belki hayatının geri kalanında panik ataklarını Lyon ve Divio'dan saklamak zorunda kalacaktı ama bu bir tür iğrençlik muamelesi görmekten daha iyiydi.

Lyon'un bunu öğrenmesi ve istikrar hakkında bir açıklama yapması düşüncesi... Bu onda kusma isteği uyandırdı.

Bu yüzden bu konu üzerinde fazla düşünmezdi. Böyle bir şey olmazdı.

Titremeleri daha iyiydi, nefes alış veriş normaldi. Yatağına dönebilirdi ve Lyon'un bundan asla haberi olmazdı.

Sürünerek odaya geri döndü. Hâlâ karanlıktı ve sabit, eşit nefes alış verişlerden başka bir şey duymuyordu. Adımlarını sabitlemek için kendisi de yavaş bir nefes aldı ve sonra mümkün olduğunca sessizce yatağına. Yavaşça geri döndü.

Lyon kımıldadı, yuvarlandı. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı, belli ki hâlâ yarı uykuluydu.

"Tabii ki. Sadece üşüdüm." Giyinmiş olmasına rağmen hâlâ buz gibi hissediyordu. Ama sesi sesi sakın geliyordu, o yüzden öyle oldu. "Sanırım çıplak uyumak dağ evlerine göre değil."

Sonra gözlerini yaşartan bir şey yaptı. Uzandı, onu vücudunun sıcaklığına çekti ve battaniyeleri etraflarına doladı. Sıcaklık onu sardı.

Aşk böyle bir şey miydi?

Aptal olma, Beaugonia.

Aşk -gerçek aşk, annesinin içinde onu babasına boyun eğdirmek için ne varsa o değil- güven üzerine kuruluydu. Ve Lyon'dan ne kadar hoşlansa da, yatak odasının içinde ve dışında ona hissettirdiklerinden ne kadar hoşlansa da, her zaman bir parçasını saklı tutacaktı çünkü ona güvenemezdi.

Bu asla aşk olamaz.

Bu da göğsünde çok ağır, iç karartıcı bir ağırlık gibi hissediyordu. Nadiren arka arkaya panik atak geçirse de, bunun ona hissettirdiklerinden hoşlanmıyordu. Gerginliğin tekrar içine işlemesinden. Düşünceleri bir döngü içinde dönüp duruyordu.

Hayır, bunu istemiyordu. Ve bunu durdurabilecek aklına gelen tek şey de oydu.

"Lyon mu?"

"Mm?" Adam uykuya dalıyordu ama kadının bir şeye ihtiyacı vardı. Ve hayatında hiç bu kadar uzanıp onu almak için bir fırsat. Onun sıcak, güçlü kollarının arasında döndü ve kendini ona doğru bastırdı.

"Dokun bana."

Yarı uykulu halden hemen uyanık hale geçtiğini hissetti, ve bu onun içindeki bir şeyi yatıştırdı. Birbirleri üzerinde yarattıkları bu etki. Bu arzunun vahşi, özgür ve her şeyi kuşatan bir his olması, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ağzını onunkine yapıştırdı. Rahatlama onun içinden kayıyor panik atak sonrası bitkinlikle birlikte

onu geri getirdi. Her şey yoluna girecekti. Her şey sahip olduğundan daha iyi olacaktı.

Onu daha yakına çekti, eli sırtında, kalçasının kıvrımlarında gezindi. Ta ki çıplak bacaklarını bulana kadar, çünkü üzerinde sadece eşofman vardı.

Parmakları kızın bacağını, gömleğinin altından yukarı doğru okşarken, eli kızın kalçasına dayanana ve ağzı kızın ağzında tatlı bir tur atana kadar arzu yavaşça canlandı.

Ama tatlı yapamazdı. Şimdi bu kadar savunmasızken olmazdı.

"Nazik olma," dedi onun ağzına karşı. Daha önce yaşadıkları o vahşi fırtınayı istiyordu.

Tutuşu sıkılaştı, sonra serbest kaldı. Onun buna direndiğini biliyordu ama neden böyle düşündüğünü anlamıyordu.

Divio'yu nasıl yönettiğiyle ilgili hiçbir şey. Ama onun direnişiyle ilgilenemezdi.

"Lütfen. Mutfakta ne varsa, ihtiyacım olan o." Düşüncenin ötesinde. Mantiğin ötesinde. Değerli kontrolünün ötesinde.

"Biz böyle biri olamayız, Beaugonia." "Sadece bu gece o zaman. Sadece bu gece. Lütfen, Lyon."

Ve o da ona sadece bunu verdi. Bunun hiçbir şeyi çözmediğini, hiçbir şeyi değiştirmedini biliyordu. Bu onların kim olduğu olamazdı ve onun kim olduğunu asla tam olarak bilemezdi. Divio onun yol gösterici yıldızıydı ve hep öyle kalacaktı.

Ama bu gece, istediği her şeye sahipti.

* * *

Ertesi sabah Lyon hiç hatırlamadığı kadar geç uyandı. Ama dün geceyi ve bunun nedenini düşünmesine izin vermedi. O gece geride kalmıştı. Yeni bir gün doğmuştu ve şimdi tüm doğru kararları verme zamanıydı.

Beau hâlâ uyuyordu, yorganı üzerine örtmüştü. Beklediğinden daha dağınık olsa da huzurlu görünüyordu. Fakat

saçlarının neden dağınık, omuzlarının neden çıplak olduğunu düşünmesine izin veremezdi.

Yeni bir gün. Yeni bir sayfa.

Kahvaltılarını eder, yürüyüşlerine devam ederlerdi. Belki de birlikte akşam yemeği hazırlamadan, yemeden ve temizlemeden önce geç bir öğleden sonrayı kitaplarıyla ateşin başında geçirirler.

Sonra, ancak o zaman yatak odasına çekileceklerdi. Yeni arzular açıkça onun kontrolü altındaydı ve sonra doyurulacaktı. Yani hamileliğin daha sonra değil de daha erken gerçekleşme ihtimali vardı.

Ki şimdi bunu düşünmezdi.

Mutfağa gitti ve yürüyüş için bir kahvaltı ve birkaç atıştırmalık hazırlamaya karar verdi. Nadiren mutfağa girme fırsatı bulurdu. Herhangi bir mutfakta. Bu süreci seviyordu. Bir şeyleri bir araya getirmek, bir şeyler Diğer tarafta, mükemmel görünmese bile tadı yeterince iyi olabilecek ve her iki şekilde de besleyicilik görevini kesinlikle yerine getirecek bir şey çıkar.

Tüm hazırlıklarını neredeyse tamamladığında, onun yaklaştığını duydu. Kontrolün kendisinde olduğu bir gün için kendini hazırladı. Yüzüne hoş bir gülümseme yapıştırarak döndü.

Yürüyüş için iyi bir temel katman giymişti. Saçlarını taramıştı ama yine de tuhaf bir şekilde uykulu görünüyordu. Onu uyandırdığı zamanlar dışında kaya gibi uyumuştı.

Ama o bunu düşünmüyordu. "Günaydın."

"Günaydın," dedi bir esnemenin ardından. "Kahvaltı mı o? Açlıktan ölüyorum."

"Evet. Oturun."

Masaya yaklaştı ve adam önüne bir tabak koyarken oturdu. "Yürüyüşümüz için bir çanta getireceğim. Su, atıştırmalıklar, ama protein açısından zengin iyi bir kahvaltı, eğer tüm mesafeyi gideceksek gücünü korumanın en iyi yoludur."

"Elbette," diye hoş bir şekilde cevap verdi. Ona bakmadı. Dün gecedan bahsetmedi. Kahvaltısını mideye indirdi.

Kadın işleri garipleştirmiyor ya da rahatsız etmiyordu ama yine de kendini tam olarak kendisi gibi hissetmiyordu. Tüm yaşamı tek bir şeye hizmet etmekle geçmişti; kapısı çalındığında makamına geçecek türden bir adam ve lider olmak.

Kader kapıya geldi. Başka hiçbir şey düşünmemiştir.

Şimdi de en iyi ihtimalle bir iş ortağı olması gereken bu tuhaf kadını düşünüyordu.

Hiçbir şey tatmamasına rağmen kahvaltısını yapmak için kendini zorladı. İkisi de yemeklerini bitirip temizlendikten sonra soğukta yürümek için kat kat giyindiler

Kar. Beau dün geceyle ilgili hiçbir şey söylemedi ve başlamak için hevesli görünüyordu, böylece yola çıktılar.

Gün güneşli, parlak ve güzeldi. Yol işaretlenmemiştir. Kendi yaptığı bir patikaydı.

Kadın da onu takip etti ve adam hızını yavaşlatmak zorunda kaldı çünkü kadın durup her şeye bakmak istiyordu. Her taş, her bakışta. Buzları dürttü ve kartopu yaptı.

Kendisinin de en azından bir parça sürekli durmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Onun en basit şeylerden böylesine keyif almasını izlemek çok zevkliydi.

"Yürüyüş yaparken her zaman her küçük şeyi kontrol eder misin?" diye sordu kız küçük kartoplarından birini fırlattığında ve kartopu ona biraz fazla yaklaştığında. Döndü ve onu güldürmek için kaşlarını kaldırdı.

Yapmadı. Onun bakışlarına bile karşılık vermedi. "Çok fazla yürüyüş yapmadım. Dışarıda geçirdiğim zaman genellikle evdeki bahçelerde gizli bir okuma noktası bulmaktan ibaretti."

Lyon kaşlarını çatı. Zia'nın veliaht olması ve kendisinin olmaması nedeniyle bir süre saklandığını biliyordu ama bunun her şeyi ne kadar kapsayabileceğini düşünmemiştir. Bunun sadece olaylar ve diğer şeyler anlamına geldiğini düşünmüştü. Gerçek hayatı değil.

"Hep kalede mi tutuldunuz?"

Durakladı, sonra avucundaki yeni küçük bir kar küresine dikkatle odaklandı. Sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi cevap vermekte ağırdan aldı. "Babamın inancı, eğer kendimi pek çok yerde göstermezsem kimsenin beni sormayacağı yönündeydi. Zia parıldadıkça ve ben yokmuşum gibi göründükçe, kimse o çocukluk... onun deyimiyle öfke nöbetlerini... monarşiyle ilişkilendirmeyecekti. Bu yüzden zamanımın çoğunu kalede geçirdim." Sonra elindeki küçük kartopunu patikanın kenarından aşağı fırlattı. Top yere düştü. hiç ses yok, karda her şey sessiz.

Yüz ifadesindeki bir şey hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve bunu görmek, kendi hayal kırıklığı gibi içinde burkulduğunu hissetmek istemedi. Bu yüzden yürümeye devam etti. "İyi görünüyorsun- Bu kadar izole tutulan biri için dünyayla başa çıkabilecek donanıma sahip."

"Okumak dünyaları açar, hiç dünyanız olmasa bile."

Bunun doğru olduğunu varsayıyordu ama daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde uygulamaya koymak zorunda kalmamıştı. Ve bu onda onun için bir şeyler yapma isteği uyandırdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ona her ne teklif ederse etsin, mükemmel prenses için yarattığı kalıba uymak zorundaydı. Divio'nun mükemmel eşi.

Ama küçük şeyler de vardı, diye düşündü. "Yeri gelmişken, aşk romanlarınızdan birini okumaya başladım."

"Öyle mi?"

"Evet. Yazım oldukça yetenekli ve karakterler yeterince ilginç olsa da, bana öyle geliyor ki Oturup olgun bir konuşma yapsalar yirmi sayfa sonra her şey çözülebilir."

"Belki, ama ne kadar sıklıkla olmak istediğimiz kadar olgun davranıyoruz? İnsanlar ne sıklıkla zor konuşmalardan kaçınmak için büyük çaba sarf ediyor? Her kurgusal karakter mükemmel bir şekilde makul ve olgun davransaydı ne kadar ilginç olurdu

-Özellikle de bir tür olarak nadiren yaptığımızı düşünürsek."

Tekrar yüzünü ona döndüğünde kız ona bakmıyor olsa da, bu işaret edilmiş gibi hissettirdi. Bu yüzden, açtığı patikanın

hedefine ulaşana kadar yürümeye devam etti. A

Aşağıdaki dağ evine ve az önce tırmandıkları her şeye bakmak için mükemmel bir açıklık. Güzel, antik Etraflarında dağlar. Ve her şeyin sihirle ışıldaması için mükemmel bir hava.

Yüzünde o güzel gülümsemelerden biri belirdi, sadece güzel bir manzara karşısında saf, basit bir sevinç. Gözleri tüm bu gökyüzü ve beyazlığın içinde neredeyse tamamen yeşildi, yanakları ve burnu kızarmıştı.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" Dağ evine bakıyordu, bu yüzden yürüyüşü değil, genel olarak burayı kastettiğini varsaydı.

"Pek sık değil. Kaçmak zor. Özellikle de parlamentoda işler böyleyken. Beni amcalarım ve kuzenlerimle aynı kefeye koymak için her türlü bahaneye başvuruyorlar."

"Bu yaşaması zor bir miras olmalı."

Biraz kaşlarını çatı. "Görevler kolay olmak zorunda değildir." Gençken ve hala büyükannesinin ondan beklediklerinden şikayet edecek kadar çocukken, ona her zaman ayrıcalıkları hakkında dersler verilmişti. Sahip olduğu özel alan ve hiç tanımadığı adamların mirasını geri almak için onlara nasıl borçlu olduğu konusunda. "Benim varlığım bir borcun ödenmesidir, ve bu yüzden ödeyeceğim."

Beau ona baktı, alnı çatıktı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Senin varlığın neden bir borcun ödenmesi olsun ki?"

"Büyükanne mükemmel bir yönetici olabilirdi ama buna izin verilmedi. Annemin de öyle olacağına inanıyorum, eğer ondan beklenseydi."

Ama yüzündeki şaşkınlık ifadesi hiç kaybolmadı. "Yani? Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Sonunda Divio'nun hak ettiği erkek varis oldum. Büyükanne olmalıydı. Bu yüzden kaybedilen borcu ödüyorum."

Yine de ona sanki İngilizce değil de İtalyanca konuşuyormuş gibi baktı. "Hiçbiriniz hangi cinsiyette doğduğunuzu kontrol edemezsiniz. Bu hiç mantıklı değil. Bu sadece... Bu sadece

olayların oluş şekli. Gençken Zia'nın kalabalıklarla arasının iyi olması gibi. Bu sadece... biz böyleyiz."

Lyon garip bir gerginliğin sardığı göğsünü ovma dürtüsüne direndi. "O zaman iyi açıklayamıyorum. Sadece bunun benim sorumluluğum olduğunu ve tüm zorlukların üstesinden geleceğimi her zaman bildiğimi söylemek istedim."

"Bu, zorlukları daha az zorlaştırmıyor Lyon. A görev hala bir ağırlık olabilir. Bir mücadele. Bunu mutlu bir kalple yapsanız bile."

Hiç kimse bunu bu şekilde ifade etmemişti. Bu garip bir şekilde... yaptığı hiçbir şeyin kolay olmadığını kabul eden biri için tatmin edici. Büyükannesinin olmasını istediği her şey olmak için çalışıyordu.

Eğer onun taç giydiğini görecektense kadar uzun yaşasaydı, ona bu güvenceyi vereceğine inanıyordu. O zaman sonunda onun onayını almış olacaktı. Bundan emindi.

"Sanırım," diye kabul etti, bu rahatsız edici konudan uzaklaşmak istiyordu. Kısa nefes alışları yürüyüşten değil, göğsündeki ağırlıktan kaynaklanıyordu.

Beau, sanki onun yoluna devam etme ihtiyacını hissetmiş gibi, "Burayı oldukça seviyorum," dedi parlak bir sesle. "Umarım parlamentoyu istikrarınız konusunda ikna ettiğimizde, buraya daha fazla gelebiliriz. sık sık."

Onun, sanki bir ekipmişler gibi, biz demesinden ne kadar hoşlandığını açıklayamıyordu. Bir ortaklık. Bunu hiç böyle düşünmemişti. O bir şeye yardımcı oluyordu. Bir araç. Onunla bir şeyler paylaşmayı hiç beklememişti. sorumluluğu kimseye vermedi. Sorumluluk onundu.

Divio'nun tek umudu sensin Lyon. Her şey sana bağlı.

O ve sadece o. Ama artık bir karısı vardı. Bir ortağı ve Beau'nun kendi ağırlığını kaldırabileceğine hiç şüphe yoktu ve bu... gerçekten inanılmazdı.

"Buraya gelmek için nefret ettiğin o yolculuğu daha sık yapman gerekecek." Onunla alay ederken gülümsemeyi bile başardı.

Burnunu kırıştırdı. "Bu büyük bir utanç."

"Bu çıkıntıların hiçbirinden korkmuyorsun," diye işaret etti, kız bir tepenin kenarına sevdiğinden daha fazla yaklaştığında.

Manzara çok güzeldi ama yanlış bir hareketin sonuçları felaket olabilirdi.

"Ben kendi ayaklarıma güvenirim. Dar yollarda ilerlemek için iri yarı makinelere güvenmiyorum."

Kendine rağmen gülümsedi, kız çok komik bir şeydi.

"Başka tuhaf korkularınız var mı?"

"Bunu hiç de tuhaf bulmuyorum," diye yanıtladı mağrur bir tavırla.

Bu ses tonunun, bu bakışın onu etkiledi. Cinsel organına nasıl da anında bir heyecan göndermişti. Bu sabah kendisi için koyduğu tüm o kuralları belirsizleştirmekle tehdit eden bir arzu.

Topuklarının üzerinde döndü. "Geri dönsek iyi olur." Ve hızlı bir adım attı. Belki de haksız yere. Kız da ona ayak uydurdu ama soğuk havaya rağmen öğleden sonra güneşi üzerlerine vururken dağ evine döndüklerinde kız oflayıp pufluyordu.

Yanaklar ve burun kırmızı. Gözler sulanıyor.

Ama adam kapıyı açıp ona içeri girmesini işaret ederken hiç de sinirlenmiş görünmüyordu.

"Yarın yola çıkmamız gerektiğini biliyorum ama belki sabah yola çıkmadan önce daha kısa bir yürüyüş yapabiliriz," dedi,

ilk kat paltolarını omuz silkerek çıkardı. "Güne başlamak için ne harika bir yol."

O da aynısını yaptı. "Eğer yeterince erken kalkarsak."

"O zaman sanırım beni bütün gece ayakta tutmamalısın." Ona gülümsedi, şimdi kahverengiye çalan gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. Ama yeşil ve altın rengi ipuçları da vardı. Tamamen başka dünyalara ait ipuçları.

Özellikle de yaklaştığında, uzanıp ilk kat ceketini giymesine yardım etti. Onun yardımına ihtiyacı olduğundan değil. Ama yine de kabul etti. Özellikle de ayak parmaklarının üzerinde yükselip ağzını onunkine dayadığında.

Burnu soğuk, ağzı sıcaktı. Bir sarmaşık gibi ona sarıldı.

Şüphesiz bir çeşit

büyü yaptı, çünkü onu geri çekmedi. Onu öptü. Onun tadı, onun heyecanı tarafından emildi.

Her kıstırmaya kendi kıstırmasıyla karşılık verdi. Ona doğru eğildi. Ona karşı inledi. Sadece arzusun ritmi kalana kadar. Sadece daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ancak aralarında çok fazla katman vardı ve bunları aşmaya başlama girişimi, onu kendine getirmek için yeterli bir gerçeklik kontrolüydü. Kendi kontrolüne.

Bunu burada yapmazlar. Çizgiler olmalıydı. Saygınlığın. Doğru eylemin.

Kendini ondan uzaklaştırdı. Kollarını çözmeyi ve aralarına küçük ama gerekli bir hava boşluğu koymayı başardı. Bu, hissetmesine izin vermesi gerekenden daha büyük bir zafer gibi geldi. Onu hâlâ burada öpmüştü. Belki personel yoktu ama pencereler vardı. Belki burada halk yoktu ama daha iyi olmak zorundaydı. Yarın kalabalık bir şatoda olacaklardı ve belki de yeni evlenmiş biri olarak uygunsuz öpücükleri mazur görebilirdi ama kimseye ona bakıp kendini kontrol edemediğini düşünmesi için bir sebep vermek istemiyordu.

Ona bakmak ve karısına karşı arzularını ne kadar az kontrol edebildiğini bilmek. Çünkü bu nereye varacaktı? Daha önce gelen prensler sayesinde herkes merak ederdi.

Beau orada durmuş, nefes nefese kalmıştı. Şaşkınlıkla karışık puslu bir arzuyla ona bakıyordu. Ellerini onun üzerinde tutmayı bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu ama teslim olmayacaktı. Zayıf düşmeyecekti.

Divio onun mihenk taşıydı. O değil. Bu değil.

Sonra onun önünde diz çöktü.

ONUNCU BÖLÜM

BEAU onu durdurabileceğini düşündü ama adam sadece tutuk bir arzuyla ona baktı. Sinirleri göğsünde savaştı, ama O istedi. İstiyordu.

Hayatında ilk kez istediği şeyleri elde ediyordu. Yani hepsi bitene kadar alacaktı. O muydu Çok mu zorluyorsun? Belki de. Ama yapması gerektiğinde geri adım atma konusunda hiç iyi olmamıştı.

Neden şimdi başlayalım?

Uzandı ve avuçlarını onun kalçalarına koydu, Onun her hareketine verdiği tepkiyi izliyordu. Burun delikleri alevlendi, çenesi sıkıştı ve o karanlık, hülyalı gözler parladı.

"Bunu teorik olarak da anlıyorum," dedi, kalbi göğsüne vuruyordu. Sinir değil. Sadece istemek. "Ama pratikte bilmek isterim." Çünkü öpüşmeyi bitirmiş olsa bile, saygınlık konusunda endişelense bile Pantolonunun üzerinden ereksiyonunun kalın, sert çizgisini görebiliyordu.

Adam onu istiyordu. O da onu istiyordu. Ve o yapamadı neden şımartmak istemediğini anlamaya çalışıyordu. Tek yapması gereken, birlikte yaptıkları hiçbir şeyin yanlış gelmediğini ona anlatmaktı. Yanlış olduğunu. Bu utancı ondan uzaklaştıracaktı. Yavaş yavaş.

Çünkü herkes onu çok yüksek standartlarda tutuyormuş gibi geliyordu. O aynısını yapmazdı. Ona haksız sorumluluklar yüklemeyecekti. Yalnızken olmazdı. Yeni evliyken ve aralarındaki bu patlayıcı arzuyu keşfetmek için her türlü nedene ve hakka sahipken değil.

Pantolonunu indirdi ve adamın sert, ağır boyunu serbest bıraktı. Denge için bir elini kalçasına dayadı, sonra diğerini dokunmak için kullandı. Keşfetmek için. Kavradı ve okşadı.

Öne eğildi, gözleri onunkilerin üzerindeydi. Ve sonra ağzını kullandı. Yavaş, sabit. Onun yüzünü izledi. Bakışları onun tadına baktığı yerde sert ve sıcaktı. Gerginlik Vücuduna ve sıkılı yumruklarına. Dilinin her nazik süzülüşü onun nefes almasını zorlaştırıyor ve kendi nefesini hızlandırıyordu.

Her yeri zonkluyordu. Artık hiç soğuk değildi. Sadece sıcaklık. Sadece ihtiyaç. Ve daha önce hiç güç sahibi olmamışken, zonklayan, sıçrayan bir güç hissi. Her hareket gizlenmişti.

Ama bu değildi. Onun ona olan ihtiyacı. Onun da ona. Onlarındı ve her şeyiydi. Elbette bunu görecekti. Şüphesiz-

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu geriye, sonra da ayağa kaldırdı. Adamın kızgın olup olmadığını bilmiyordu. Adam onu orada tutarken bunun ne olduğunu bilmiyordu, gözleri bir dizi karanlık fırtınaydı. Onları sakinleştirmek, dindirmek için bir yol bulmak istiyordu.

"Lyon."

"Yatak odasına git," dedi, sesi sert bir hırıltıydı ve kadının vücudunu kıvılcım yağmuruna tuttu. "O zaman ve ancak o zaman, giysilerinin son parçasını da çıkaracaksın."

Rahatlama neredeyse sarkmasına neden oluyordu, ama yutkundu ve onu serbest bırakırken söylediğini yapmak için gücünü topladı. Dön. Ondan uzaklaş ve yatak odasına doğru yürü. Giysilerinin geri kalanını çıkarmaya başlarken ellerinden bir titreme geçti ama bu panik titremesi değildi.

Her şey beklenti içindeydi.

Giysilerinin geri kalanını dikkatlice çıkardı.

Adamın arkasından girdiğini duydu, ama o daha dönmeden adam alçak ve otoriter bir ses tonuyla konuştu. Öyle bir konuşmaydı ki bu, akkor haline gelmiş bir zevkle yanmasına neden oldu.

Eğer ona ne yapması gerektiğini söylüyorsa yanılıyor olamazdı. "Ellerini yatağın kenarına koy ve sonra eğil. bitti."

Yine de tereddüt etti, istemediği için değil, çünkü...

"Şimdi."

Verdiği emirde, onunla konuşurken kullandığı hükmedici üslupta, vücudundaki her zevkin daha yükseğe sıçramasına, daha derine inmesine neden olan bir şeyler vardı. O yapmak istedi

talep ettiği her şeyi.

O da öyle yaptı. Yatağın kenarına tutundu ve eğildi. Onun ne yapacağını bilmiyordu. Zaman uzuyor gibiydi, puslu ve beklenti içinde kaybolmuştu. Nefesini tutmaya çalıştı ama adam yine de bir şey yapmadı. Bu yüzden ürpertici bir nefes vermek zorunda kaldı.

Nerede olduğunu görmek için omzunun üzerinden bakmak üzereydi. Ne kadar uzakta. Sadece onu uzak tutan neydi?

ona dokunuyordu, ama o hareketini tamamlayamadan adam konuştu.

"Gözlerini önden ayırma, Beaugonia."

Yutkundu. Tam adı o derinden gelen cızırtılı sesle söylenince içinde bir titreme oldu.

çekirdeğinde yankılanıyordu. Tüm vücudu zonkluyor gibiydi ve arkasında bir alamet gibi gizlenen adamın karanlık varlığı, beklemeyi giderek daha da imkânsız hale getiriyordu.

"Lyon." Yalvarmak istedi. Eğer yakında ona dokunmazsa, parçalanabilirdi. Bir dayanağa ihtiyacı vardı. O ona ihtiyacı vardı. Tüm bu hislerin gideceği bir odak noktasına ihtiyacı vardı.

"Sana konuşmanı söylemedim, tesoruccia. O tehlikeli ağzını kapalı tutsan iyi edersin."

Ama sonra onun elini hissetti. Avuç içi bacağından yukarı doğru kaydı.

Kıçının kıvrımını okşadı ve sonra parmakları kalçasında kıvrıldı. Adam arkasında duruyordu, o kadar yakındı ki kız sıcaklığı hissedebiliyordu. ondan yayılan.

Serbest eli omurgasından omzuna doğru kaydı. Ve sonra nihayet, nihayet, adamın keskin kenarının yavaş, mükemmel bir süzülüşle içine girdiğini hissetti. Kalçasını, omzunu kavrayışını. Parmakları çarşafı kavrarken içine

doluyordu.

Sonunda her şeyin bir anlamı, bir nedeni vardı. Lyon onun içinde hareket ediyordu, yani sadece bu vardı. Onlar.

Güzeller güzeli

Bir araya geldiklerinde yarattıkları tutku. Özellikle yavaş, derin bir vuruşta küçük bir zevk nefesiyle o ilk harika kenardan düşmesine neden olan bir sevinç, alnını yatağa bastırdı.

Sonra eli hareket etti. Omzundan boynuna, saçlarına. Parmakları birbirine dolandı, büküldü, ta ki çekene kadar, böylece çenesi yataktan kalkmak zorunda kaldı. Acının kıyısındaki bir şeyin kıvılcımları, tüm bunların verdiği zevkin daha da derinlerine doğru bükülüyordu. Ta ki kadın parçalanana, yeniden milyonlarca parçaya ayrılana kadar. Ve hâlâ durmamıştı. O sadece hızını ve çılgınlığını arttırdı. Wilder. Daha kontrolsüz. O sadece bir duyguydu. Sadece inlemeler ve ateşli yalvarışlar. Daha fazlası için, onun için, sahip olduğu her şey için.

Son bir kez, gümbür gümbür bir hamleyle vahşi bir hırıltı çıkararak kadının üstüne yığıldı, elleri hâlâ kadının saçlarına dolanmıştı.

Nefesini bulmak, merkezini ve gerçek dünyayı yeniden bulmak için mücadele etti. Gülmek istedi. Daha önce hiç onun için peri masallarına, mutlu sonlara inanıyordu, ama bir tanesine inanmaya başlamıştı.

Sonunda.

* * *

Onun çöküşüydü. Kendini inşa ettiği her şey. Kusursuz ahlakı ve kontrolü olan güçlü bir prens.

Onları o kadar kolay elinden almıştı ki, şimdi daha önce gelen herkesten daha iyi olmadığını fark etti. Çünkü sürekli aynı hatayı yapıyordu. Ve her seferinde daha da kötüleşiyordu. Belki bu sefer yatak odasına varmışlardı ama bu, onun önünde diz çökmesine ve kapının eşiğinde onu ağzına almasına izin vermeden önce olmamıştı.

Onunla hiç kimseyle konuşmasına izin vermediği şekillerde konuşmadan önce değil. İçinden bir hastalık gibi kükreyen o bastırılmaz ihtiyaçla onu kaba ve sert bir şekilde almadan önce değil.

Bunun nasıl biteceğini biliyordu. Sarmal oldu. Bir fısıltıya dönüşene kadar gittikçe vahşileşti. Ve sonra bir hikaye. Belki saray fonlarını çalmak ya da bir ilişkiyle ortalığı kasıp kavurmak kadar kötü değildi ama iyi de değildi.

Düzeltil o zaman.

Kendini yataktan iterek dikkatlice ondan uzaklaştı. Bir an orada öylece durdu ve o da kıpırdamadı. Onu soktuğu bu içler acısı durumda hâlâ yatağın kenarına tutunuyordu.

Hepsi bir orgazm için.

Sonunda derin bir iç çekti, sonra kendini ayakta duruyordu. Saçlarını yolundan itti ve sonra ona gülümseme cüretini gösterdi. Elini uzattı. "Bir süre yatakta uzanalım."

Kadının elini bıraktı, giysilerini topladı ve giydi. Sonra yüzünü ona döndü. Kadın yatağa uzanmış, çarşafı yukarı çekmişti. Yüz ifadesi okunamıyordu.

"Bir derse daha katlanmak zorunda mıyım?"

Bu onu öfkeliendirdi, bu... olduğu her şeye karşı kibirli bir küçümseme.

Ama patlamadı. Her şeyi buzladı. "Belli ki ilkinin anlamamışsın."

Kaşları birbirine yaklaştı ve öne doğru eğildi. "Lyon, bunu anlamıyorum. Oldukça keyifli bir şeyi tuhaf bir sorun haline getiriyorsun. Eğer tüm o mirasçıları istiyorsan yapmamız gereken bir şey."

"Kaleye geri döndüğümüzde Saygınlık," diye karşılık verdi, tüm o tehlikeli istek ve ihtiyaçları bir kenara bırakarak. O sadece bir taçtı. Sadece bir liderdi. Bir erkek değil, gerçekten değil.

İstediği bir şey büyükannesinin söyledikleriyle uyuşmadığında ona hep bunu hatırlatmamış mıydı? taç için öngörülen?

Sen taçsın.

Ve öyle olacaktı. "Her zaman asil bir yüz ortaya koymalıyız. Her adımda edep. Dışarıya karşı

Sevgi. Bizim için veliaht prens ve prenses rollerimizden daha önemli bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu yok."

"Yani, orada yaptığımız şeyi herkesin içinde yapamam. Anladım." Gözlerini devirmedi ama yine de bir şekilde öyle bir izlenim verdi.

"Size açıklamama rağmen içinde bulunduğumuz tehlikeli durumu anlamıyorsunuz. Söylentilerin ve fısıltıların nasıl taleplere dönüştüğünü anlamıyorsunuz. Bu hedonist arzular beni yönetemeyecek. Beni kontrol etmelerine izin veremem. Bunu anlamana ihtiyacım var. Çünkü eğer yapamazsan..." Sözüünü yarıda kesti, aklına hiçbir tehdit gelmiyordu.

Çünkü onun yatağında güzel ve çıplaktı. okunamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. Ya da belki de okumak istemedi.

Ama uygun bir ceza bulacaktı. Kontrolü elinde tutacaktı ve onun bunu baltalamasına izin vermeyecekti.

"Yani kendi yatağımızda kibar mı olmalıyız?" diye sordu, her kelimesi dikkatle ve duygudan yoksun bir şekilde söylenmişti. Sanki bir şey anlatmaya çalışmıyor da gerçek bir soru soruyormuş gibi. "Biri dinliyor olabilir diye mi?"

"Potansiyel olarak kamuya açık her alanda saygın bir şekilde davranmalıyız, Beaugonia. Belki de bu tartışmalı bir konu olacaktır. Belki de şu anda bile hamilesinizdir ve bu... hatalarla kendimizi endişelendirmek zorunda kalmayız."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı, sonra da sanki hiç aklına gelmemiş gibi karnına baktı.

"Bu seni mutlu eder mi?" diye sordu sessizce.

"Elbette. Tüm bunların amacı da bu zaten. Yüzyıllar boyunca istikrarı sağlamak için yeterli sayıda varis."

Başını salladı ama adamın bakışlarıyla karşılaşmadı.

"Elbette," diye kabul etti. Kabul etti.

Bu yüzden anlaşmasının neden kötü hissettirdiğini bilmiyordu.

"Özür dilerim o zaman," dedi sonunda. "Ben de sizin kadar eli sıkı ve saygın olmaya çalışacağım." Ona ince bir gülümsemeyle baktı. "İki evli insanın seksten zevk almasına rağmen

amcalarınız ve kuzenleriniz kadar aptal olduğunuzun bir kanıtı olmasa gerek."

Anlamayı reddettiğini kanıtlıyordu. "Kendi bencil istek ve arzularınıza teslim olduğunuzda, aşağı doğru bir sarmal başlar. Ta ki her şeyi mazur görene kadar. Hepsi kısa süreli bir zevk uğruna."

"Anlıyorum." Ama kızın ses tonundan hiç de görmediğini anlayabiliyordu.

"Umarım bu sana bir ders olur Beaugonia. Çünkü eğer öğrenemezsen..." Daha ağzından çıkmadan kelimelerden nefret etti. İçinin derinliklerinde pişmanlık gibi kıvrıldıklarını hissetti. Ama onları söylemek zorundaydı. Şiddetli arzular şiddetli önlemler gerektiriyordu. "...Lille'de yaptığınız gibi bir anlaşma yapmak zorunda kalabiliriz."

"Beni bir odaya kilitlemekle mi tehdit ediyorsun Lyon?" diye karşılık verdi, doyurulması gereken şeyi harekete geçirmekle tehdit eden kibirli bir ateşle. Lanet olsun ona.

"Size sadece isteklerime itaat edeceğinizi ya da bana hiç erişemeyeceğinizi söylüyorum" dedi. Dişlerini gıcırdatarak.

"Peki ya hamile değilsem? Aslında henüz varisler oluşmadıysa? O zaman ne olacak?"

"Sanırım hamile kalma sürecini gerçekleştirmenin daha bilimsel yolları da var. Aslında gebe kalmanız için seks yapmamız gerekmiyor."

Ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

"İdeal değil ama gerekli olursa yaparız. Ben her zaman, her zaman gerekeni yapacağım. Saraya dönmeden önce bunu kabul etmenizi öneririm."

Ve bu olmadan daha fazlasını söylemek için kendine güvenmediği için... sahip olduğu tüm o istek ve arzulara dönüşüyordu.

bir kenara itti, topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BEAU yarı yarıya onun dağ evinden çıkmasını emretmesini bekliyordu. Saraya ve değerli kontrol edilebilir hayatına geri dönmesini. Ama kadın en az bir saat yatakta yattı ve adam daha saçma emirlerle ya da tartışmalarla geri dönmedi.

Ya da bir özür.

Sonunda onun gelmeyeceğini kabul ederek giyinmişti. Ve bu onun kendi hatasıydı. Ne olursa olsun, bu yeni hayatın eskisinden daha iyi olacağına inanmıştı.

Ama eskisine dönecekti, değil mi? Onu kilitlemekle tehdit etmişti. Eski bir tehdit. Tamamen aşına olması gereken bir tehdit.

Ama bunu ondan beklemiyordu ve bu da ağlamak istemesine neden oldu. Ama ona bu zevki tattırırsa lanetlenirdi.

Pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu ve zaten perişan halde olduğu için kız kardeşini arayabileceğini düşündü.

Zia telefona "Ne yaptınız?" diye cevap verdi. "Yapılması gerekeni tabii ki," diye karşılık verdi Beau, Küstah görünmeye çalışarak. "Ama bana ders verebilirsin eğer keşke." Belki bu, Lyon'un tehditlerini ve bunların ne kadar tanıdık olduğunu aklından çıkarırdı.

Bir süre sessizlik oldu. "Ben asla ders vermem."

Beau kendine rağmen gülümsedi. "Her şey yolunda, Zia. Söz veriyorum. Ben bile..." Kapalı kapıya baktı. Zia'ya her şeyi anlatamazdı. O yüzden gerçeği biraz uzattı. "Lyon çok türden." Eksi bir iki tehdit. "Mutsuz değilim. Ne de mutsuz olacağım. ol." Olmasına izin vermedi. "Her şey yolunda. Sen nasılsın?"

"Seninle mutlu değilim."

"Tabii ki değilim."

Zia kızgınlıkla homurdandı. Sonra Beau'ya son birkaç gününü anlattı. Hafif bir hamilelik korkusu geçirmişti ama şu anda yatak istirahatinde olsa da sağlıklıydı. Evlilik konusunda ısrarcı olan Cristhian, Zia'ya bağlı olması için geri adım atmıştı. O da Bundan acı acı yakınıyordu ama Beau tüm bu acının altında gerçekte ne olduğunu okuyabiliyordu.

Acı ve korku.

Beau, Lyon'un yürüyüşleri sırasında söylediklerini düşünerek iç çekti. Bir borcun ödemesi olmak hakkında. Bu durum Beau'nun büyükannesine pek benzememesine neden oluyordu, ki bu çok saçmaydı çünkü o ölmüştü ve Lyon açıkça onun anısına bağlıydı.

Ama bu aynı zamanda onun patlamasının, tehditlerinin bir yerden geldiğini fark etmesini sağladı. Ve eğer o tam olarak

Belki de Zia ile aynıydı.

Acı ve korku.

Onun incinmişliğini ve korkusunu bahane ederek, eğer onun istediklerine boyun eğmezse bir kez daha kilitlenip saklanacağını söyleyebilir miydi? Yapay döllemeyle varislerine sahip olması sağlanmıştı, hepsi bu sözde durumdan kaçınmak içindi. arzunun kaygan yokuşu.

O zaman neden ona panik ataklarından bahsetmiyorsun? Bu onu gerçekten harekete geçirecektir.

Ama bu düşünce onu kızdırmaktan çok üzdü. Çünkü söylediği hiçbir konuda onunla aynı fikirde değildi ama yine de anlamaya başlamıştı. O mükemmel olması gerektiğine inanıyordu. Amcalarından ve kuzenlerinden daha iyi.

Önemsediği birinin ona yüklediği bir sorumluluk. Sadece kendisi değil.

"Doğru seçimin ne olduğunu nasıl bilebilirim ki?" Zia, Beau'yu düşüncelerinden çekip çıkararak sordu.

Ama Beau bilmiyordu. Bilse bile, Zia'nın bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu.

Beau onu dinledi ve uygun rahatlatıcı sesler çıkardı. Belki de Lyon'la bu şekilde başa çıkması gerekiyordu.

O da. Belki de zorlama yoktu. Belki de kendine gelmesi gerekiyordu.

kendi sonuçlarını. Belki de tehditlerin zalimce olduğunu kendi başına fark etmesi gerekiyordu.

Ama bu adil miydi, diye düşündü Zia'yla telefonu kapattıktan sonra. O babası gibi değildi. Lyon'un yapmaya çalıştığı şeyde asil bir yan vardı. Bu onun konumuyla ilgili değildi, büyükannesine borçlu olduğunu hissettiği şeyle ilgiliydi.

hafızası ve ülkesi.

Bir an bu düşünceyle oturdu, içinde rahatsız edici bir endişe vardı. Onun kötü davranışlarını mazur görüyordu. çünkü... çünkü ona değer veriyordu.

Birdenbire çok sıkı hissetmeye başlayan göğsünü ovuşturdu. O babam gibi değildi. Bu bir gerçektir, hissettiği şey her neyse onun tarafından kör edilmemişti. Aşk değil, hayır. Bunun için çok erkendi. Hâlâ birbirleri hakkında bilmedikleri çok şey vardı ve sırrı konusunda ona asla güvenemezdi.

Ama bir kimya vardı. Bu inkar edilemezdi. Ve onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Ama ondan hoşlanmasının nedeni... asil, sorumlu ya da başka bir şey olma duygusuydu. Bir

Doğru ve yanlışın doğal duygusu. Bu onu iyi bir adam yaptı.

Bunlar gerçeklerdi. Ona karşı hisleri olduğu için kendini inandırdığı şeyler değil. Ve odaklanması gereken şey gerçeklerdi. Elini çantasına attı ve Lyon'un kraliyet soyunun sıkıcı, kuru biyografisi.

Belki de onun katılığının cevapları bu sayfalardaydı. İlk birkaç bölümü gözden geçirdi. Tüm kadim soylar, "özgürlük" ve "yaşam biçimleri" için yapılan savaşlar, aslında her zaman bir grubun diğerine karşı güç sahibi olmasıyla ilgiliydi. Dünya tarihi sonsuza dek.

Sonunda büyük büyükbabasına ulaştı. Görünüşe göre mükemmel bir lidermiş. Karısı gibi herkes tarafından seviliyordu. Ani bir kalp kriziyle hayatı oldukça kısa kesilmiş ve ardından istikrarsızlık başlamıştı.

Bir sonraki veliaht prens, büyükannesinin en büyük kardeşi, görünüşe göre o kadar da yanlış bir şey yapmamıştı. Prens ve prenses hakkında söylentiler ve hikayeler vardı ve görünüşe göre bazı korkunç resimler

basılmıştı, ancak yasadışı bir şey yoktu

ya da özellikle yanlış. Yine de genç yaşta öldü. Başka bir kalp krizi.

Bir sonraki veliaht prens, başka bir kardeş, saray fonlarını yasadışı kumar borçlarını ödemek için kullandığının ortaya çıkmasının ardından kardeşine tahttan çekilmek zorunda kalmadan önce sadece bir yıl görevde kalmıştı.

Bir sonraki prens neredeyse üç yıl boyunca bu görevde kalmıştı; saraydaki kadın personelin homurtuları o kadar artmıştı ki sarayda çalışacak kimseyi işe alamıyorlardı. Nedenini anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu.

Sağlık sorunlarını öne sürerek tahttan çekilmişti. Oradan devam etti. Oğullar. Kardeşler. Her hikaye bir öncekinden biraz daha müstehcen olduğundan, kitap daha aşağılık eylemleri geçiririrken boşlukları doldurmak için internete başvurmak zorunda kaldı.

Bir dizi fahişenin serbest bırakılması ve ardından saraydan tarihi eserlerin çalınması. Sonu kamu kavgaları. Reşit olmayan bir kadınla uygunsuz bir ilişki, eğer reşit olmasaydı gerçek bir hapis cezasıyla sonuçlanabilirdi.

Prens "kalp krizi geçirmemişti."

Ölümü hakkında internette bir sürü komplo hikayesi vardı.

Evet, Lyon'un geçmişinde Kendilerini ya da arkasından uzanan güçlerini idare etmek. Ailesinin yaptığı kötülüklerin neden boynunda bir ilmik gibi asılı durduğunu anlamıyordu ama şunu görebiliyordu ve neden bu kadar korku ve incinmişlik içinde saldırdığını.

Kitabı kapattı ve düşünerek bir kenara koydu. Eğer gerçekten istediği her şeye boyun eğmenin bir yıkıma giden kaygan bir yokuşta, o zaman belki de ona kızmamalı.

Yoksa annene mi dönüşüyorsun?

Bu düşünce karşısında kaşlarını çatı. Kendini onun için bir simit haline getirecek değildi ama ona ihtiyacı olan eş olacağına dair söz vermişti. Zia'nın geleceği için mükemmel bir prenses olacağına söz vermişti.

Eğer bu kimyayı ve keyfi göz ardı etmek ve ona kendini kötü hissettiren kocasıyla arasına mesafe koyarak hayatta, iyi. Yaptığı anlaşma buydu, değil mi?

Nefesini üfledi, midesinin hırıltısı sadece daha yüksek sesle. Artık görmezden gelemeyeceği kadar yüksekti. Sonunda ayağa kalktı ve odadan çıktı. Belki de onu burada terk etmişti.

Ama yatak odasından çıkar çıkmaz yemek kokusu aldı. Kokuyu mutfağa kadar takip etti. Adam ocağın başında durmuş, bir şeylerle uğraşıyordu.

Ne manzara ama. Yakışıklı bir prens, güzel dağ evinin mutfağında yemek pişiriyordu. Hiç kızgınlığı kalmamıştı ve bu onu belli bir miktar endişeyle dolduruyordu. Hâlâ kızgın olması gerekmiyor muydu? Prens onu eve kilitlemekle tehdit etmişti. Öfkeli olmalıydı.

Ama onu yemek yaparken izlerken öfkesinin hiçbirini bulamadı. Borçlar ve ödemeler hakkında söylediklerini düşünüyordu. Kan bağı ve saygınlık.

"Neredeyse hazır," dedi ona bakmadan.

İçini çekti ve masadaki yerine oturdu. Hiçbir şekilde göz teması kurmadan onlara yemek servisi yaptı. Bu bir doyurucu görünen güveç ve tereyağıyla parlayan sıcak ekmekler. "Öğleden sonranızı harika değerlendirmişsiniz," diye teklif etti,

Havayı boğan gerginliği biraz olsun hafifletmek umuduyla.

Masaya oturmadan önce sadece belli belirsiz bir onay sesi çıkardı.

Beau, sırf ondan bir tepki almak için şok edici bir şey söylemeye yarı meyilliydi. Ama bu iyi bir prenses olmak değildi, değil mi?

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Birbirleriyle hiç konuşmadan yemek yediler.

Bu onda ağlama isteği uyandırdı. Ama ona istediğini verebileceğini kanıtlayacaktı. O da yine de deneyecekti. Böylece, onun yaptığı her şeyi yaptı. Tek kelime etmeden yemeği temizlemesine yardım etti. Adam duş almak için odalarına çekildiğinde, kadın da

odalarına gitti ve o çıkana kadar sandalyede kitap okudu. Sonra sessizce kendisi duşa girdi. En rahat, en bol pijamalarını giydi ve odaya döndü.

oktan yatağa girmişti. Biri hariç tüm ışıklar kapalıydı.

Yatağının yanındaki küçük olanı. Garip bir şekilde düşünceli bir jestti bu ve gözlerinden yaşlar fışkırdı. Ve içine korkunç bir düşünce sızdı.

Onunla ilgilenmesini istiyordu. Küçük yollarla ve küçük yollarla. Ve bu isteğin kendisine çok pahalıya mal olacağından endişeleniyordu.

Belki de her şeye rağmen onu ve endişelerini anlıyordu. Annesi olmak istemiyordu. Olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ta ki ona karşı yumuşak, şefkatli duygular beslemeye başlayana ve bazen onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymayı düşünene kadar. Bu daha da kötüleşecek miydi? Kendisi de onu mutlu etmek için diğer herkesin pahasına eğilip bklene kadar mı?

Korkunç, korkunç bir düşünce. Onu baştan aşağı şten bir düşünce. Ama o soğukta, daha önce onunla tartıştığı için kendini daha da kötü hissetti.

Gerçekten de o kadar farklı değillerdi, değil mi? Ve ailesinin tuzaklarına düşme endişesi o kadar da tuhaf değildi, değil mi?

Ama bu konuyu ona nasıl açacağını bilmiyordu. Nasıl zr dileyebileceğini ya da bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Ve hala, sessizliğe daha fazla dayanamadı.

Doğru kelimeleri ararken yatağa doğru kaydı. "Biz Bütün gece garip bir şekilde dönüp duracak mıyız yoksa odadaki fili tartışabilir miyiz?" Kesinlikle doğru kelimeler değil.

"Fil falan yok," diye yanıtladı huysuzca.

Homurdandı. Pek sayılmaz. "Aramızdaki... kimyayı... korkunç bulduğunuzu kabul ediyorum."

"Ben o kelimeyi kullanmadım."

"Korkunç mu?" diye sordu, çünkü biriyle alay etmediği bir konuşmayı nasıl yapacağını bilmiyordu.

Nasıl açık ve savunmasız olacağını bilmiyordu.

"Sorun kimyanın kendisi değil, Beau. Beni nasıl davrandırdığı."

Bu tamamen sinir bozucu ve saçma şeyle ilgili saygı duyduğu bir şey varsa o da adamın kendisini suçlamasıydı. Onu değil. Genellikle bir tartışmada suçlanacak kolay hedef oydu.

Bu da konu ona geldiğinde kalbinin yumuşamasına yardımcı olmuyordu. Ama annesini düşünmeye devam etmek yerine, odağını ilişkiler hakkında öğrendiklerine kaydırdı. Bazı şeyleri sadece teorik olarak biliyordu ama bu da bir şeydi, diye düşündü.

Olgun yetişkinler olgun konuşmalar yapardı. Tıpkı Lyon'un okuduğu kitapta eksik olduğundan yakındığı gibi.

"Amcaların ve kuzenlerin hakkında okudum. Kitabın geçiştirdiği şeyleri internetten araştırdım."

Yatağın onun tarafında sessizlikten başka bir şey yoktu. Bunu konuşmayı kesmesi için bir işaret olarak kabul edebilirdi ama saraya bu şekilde dönmek istemiyordu. Ya da daha kötüsü, personel için sahte gülümsemeler ve konuşmalar yapmak ve sonra da Yalnız kaldıklarında taş gibi sessizlikler.

"Sanırım daha iyi anlamama yardımcı oldu. Bir prensten diğerine oldukça fazla kötü davranış var ve bu sizin yerinizi daha da... zorlu hale getiriyor. Senin gibi olmadığını kanıtlamak için onları."

Özür dilemek onun doğasında yoktu. Genelde yaptığı her şeyde haklı olduğunu düşünürdü. Ama bu aslında doğru ya da yanlış olmakla ilgili değildi. Verdiği bir sözle ve onun hakkında güçlü hisler beslediği bir şeyle ilgiliydi.

Bu, onun gibi doğru olanı yapma ihtiyacıyla ilgiliydi. Ona bu kadar değer vermesinin nedeni bu sürtüşmeyi yumuşatmaya ihtiyaç duyması değildi. Bu sadece yapılması gereken doğru şeydi.

"Özür dilerim Lyon. Ben...her şeye katılmayabilirim ama şimdi nereden geldiğini anlıyorum."

* * *

Lyon hareket etmedi. Odadaki karanlığa kör bir şekilde bakmaya devam etti. Özür dilemenin bir anlamı yoktu, büyükannesi her zaman bunu anlamasını sağlamıştı.

Ama Beau'nun onunkini söyleme şekli ona inanmak istemesine neden oldu.

"Bunu ayarladığımızda sana bir söz vermiştim," diye devam etti. "İhtiyacın olan şey ben olacaktım. Sana varisler vereceğime ve senin için istikrarlı, saygın bir varlık olacağıma söz verdim.

ülke. İtiraf etmeliyim ki, insanların birbirlerine karşı saygılı olmaları gerekirken, edep konusunda neden bu kadar katı bir tutum sergilenmesi gerektiğini anlamıyorum.

...aşık olduğumuza inanıyorum, ama senin böyle hissettiğine saygı duymak için bunu anlamama gerek yok."

Sonunda yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. Kadın yatakta doğrulup oturmuş, dizlerini göğsüne çekmişti. Çoğunlukla bir gölge gibiydi ama saçlarının omuzlarının etrafında serbest olduğunu görebiliyordu.

Uzanıp dokunmak için uğultulu bir ihtiyaç vardı, ama kendini şımartmadı. Eğer bu gece teslim olursa, sadece Kendisi için tam bir başarısızlıktı, ama onu da başarısızlığa uğratmış olacaktı.

Özür diliyordu. Anladığını söylüyordu. Bunun önemli olmamasının nedeni o olamazdı.

"Büyükannem özür dilemenin anlamsız olduğunu söylerdi. Düzeltilemeyecek şeyleri görmezden gelmek için söylenmiş güzel sözler." dedi ve kendini oturur pozisyona getirerek Öyleydi.

"Bu, özür dilemekle ilgili oldukça vahim bir görüş. Özellikle de dürüstçe verdim. Ayrıca, hiçbir şeyi görmezden gelmenizi istemiyorum. Ben sadece verdiğim sözleri unutmadığım konusunda sizi rahatlatıyorum. Mükemmel olacağıma söz veremem, bu hiçbir zaman benim doğamda olmadı. Ama deneyeceğime söz veriyorum."

Bir an için söyleyecek söz bulamadı. Bulamadı. Bunu anlamalıydı. Saraya dönmeden önce buz gibi sessizlikler ve belki de bir kavga daha bekliyordu. O

tehdidini yerine getirmesi ve onu mümkün olduğunca gözlerden uzak ve kendisinden uzak tutması bekleniyordu.

Ama o her şeyin altını oydu. Bir  z rle. O kadar i tendi ki, nasıl görmezden geleceğini bilemedi.  u anda yaşadıkları zorlukların ötesine geçen bir köprü gibi hissettiren bir özür. ve karşılıklı anlayışa dayalı olgun bir ilişkiye doğru. "Hiç kimse benden kendimi iyi hissettirecek şekilde özür dilemedi.

gerçek. Büyükannemin tahminlerine her zaman katılmı ımdır. Ta ki buna kadar.  zr n  kabul ediyorum, Beau. Anlayı ın için teşekkür ederim."

Biraz daha yaklaştı. Tereddütle. Ta ki omzu onun omzuna de ene kadar. Onu itmek istemedi. Bu,  zr ne eşlik edecek bir jestti. Onları tekrar

Anla tık. Bu yüzden kolunu dikkatlice onun omuzlarına doladı. Onu kendine çekmiyordu ama itmiyordu da.

Burada bir tehlike vardı. Vücutlarının sıcaklığında, onun tatlı, çiçeksi kokusunda. Ama aynı zamanda garip, tatlı bir rahatlık da vardı. Evliliklerinin bu kadar erken bir döneminde bunu a abildilerse, bu gelecek için mükemmel bir emsal teşkil ediyordu.

Ba ını onun omzuna yasladı. " htilafly bir şekilde saraya dönmek istemiyorum."

"Ben de  yle." O zaman onu öpmek istedi. Onun bedeninin yanında tatlı bir rahatlık istiyordu. Onunkinin altında. "I

Özür dilerim. Tehditlere ba vurmamalıydım. Burada kavgaya yer yok."

Kadın buna bir şey demedi, sadece yanına oturdu. Sonsuza dek bu anın içinde kalabilirdi ama bu bilinmeyen nezaket bile bir erkeği a a ı çeken türden bir düşünce gibi geldi. Belki de doğrudan arzudan daha çok. Arzu geçiciydi.

Ama onu önemsemek. Bu ne tür bir kaygan zemin olurdu? Bu yüzden ağzını hafifçe kızın  aka ına dayadı.

" yi geceler Beau," dedi ve yatağın kendi tarafına geçti.

"İyi geceler Lyon," diye karşılık verdi, onunkine doğru ilerleyerek. Tam da olması gerektiği gibi. Olması gerektiği gibi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BEAU yeterince iyi uyuyabilmişti. Ertesi sabah yatağın ortasında uyandı ve her zaman olduğu gibi Lyon çoktan kalkıp gitmişti. Bir süre öylece yattı, içindeki bu garip keder dalgasıyla ne yapacağından emin değildi.

Yas tutacak ne vardı? Aralarını düzeltmişlerdi. Bugün kaleye aynı şekilde döneceklerdi.

Saygın, istikrarlı, birbirlerine saygı duyan ama tek bir şehvet dolu düşünceye bile sahip olmayan asiller.

Bir iniltiyle yataktan kalktı ve giyindi. Ayaklarını sürüyerek mutfığa gittiğinde adam çoktan giyinmiş, kahvaltıyı hazırlamış ve temizlemişti. Masada sadece kapalı bir tabak kalmıştı, şüphesiz onun için.

Çünkü hiç kimsenin ona gerçekten vermediği küçük jestlerle doluydu ve bunu, sırrını bile tam olarak bilmediği halde onu kilitlemekle tehdit eden bir adamla nasıl bağdaştıracağını bilmiyordu.

Ama onu gülümseyerek ve "günaydın" diyerek karşıladı. Yemeğe oturduğunda, ona pencerenin dışında uçarken izlediği bir kuştan bahsetti ve bunun iyi bir alamet olduğu fikriyle onu şaşırttı.

"Bana hiç batıl inançları olan biri gibi gelmediniz." "Ben sadece iyi batıl inançları kabul ederim."

Bu onu güldürdü. Ve saraya geri dönerlerken bu mizaha, bu hikayeye tutunmaya çalıştı. Aşağı iniş, yukarı çıkış kadar endişe verici değildi ama yine de hoşuna gitmemişti.

Kaleye döndüler, bir personel telaşı, Lyon'un annesiyle oturup yemek yediler. Personel olmadan iki gün uzakta normal hissetmek için zamanı olmamalıydı, ama aniden tüm bu insanlar ve alan bunaltıcı hissettirdi.

Ama rolünü biliyordu. Yemek boyunca gülümsedi, kontesin tatilleri hakkındaki ters yorumlarını duymazdan geldi. Tam olarak sahip olduğu prenses olmak için yola çıktı. Lyon'a olacağına söz verdi.

O zamanlar bunu Zia için yapıyordu. Şimdi ne kadar farklı hissettiriyordu. Sanki onun için yapıyormuş gibi.

Yatmak için odalarına çekildiklerinde, bir önceki geceden hissettiği tüm gerginlik aralarındaki sessizliğe geri sızdı. Adam kızgın değildi, kadın da kızgın değildi ama aralarında nasıl davranacaklarını bilememenin uğurumu vardı.

Ona ulaşmak istedi. Sadece sarılmak için bile olsa. Platonik bir şey olabilir. Sadece hissettikleri... onlar...

Ama o nazik bir adım attı. "Bence... beklemeliyiz."

"Beklemek mi?"

"Zaten hamile olmanız mümkün. Öyle olup olmadığını görmek için beklemeliyiz."

Ne zaman hamile olduğunu söylese, garip bir sancı hissediyordu. göğsünün derinliklerinde. Halihazırda bir çocuk büyütme fikri onu... pek çok farklı duyguyla doldurdu. Zia'ya kadar orada olduğunu bilmediği derin bir özlem vardı. hamile kalmıştı. Sonra Zia'nın yerini almak için Lyon'la yazışmaya başlamış ve Lyon da varislere ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti.

Anne olmanın ne demek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Başka biriyle ilgilenmek ve ona ailesinin hiç göstermediği şekilde sevgi göstermek. O da bunu istiyordu.

Aşk fikri de bugünlerde garip sancılara neden oluyordu, çünkü Lyon'a baktığında, öyle olup olmadığını görmek için beklemek istemese bile, ona istediğini vermek istiyordu. Onu mutlu etmenin bir yolunu bulmak istiyordu.

Bu yüzden hamile olduğunu umuyordu. Kendisi için olduğu kadar onun için de. Ama herkesin hemen hamile kalmadığını bilecek kadar da kitap okumuştı. Gerçi Zia Cristhian'dan hamile kalmıştı, yani belki...

Ama ya değilse? Hala varislere ihtiyaçları vardı.

Ve orada durdu, aralarında mesafe vardı, elleri arkasındaydı. Sert ve rahatsızdı ama bu kararında kararlıydı. O yapmıştı. Hem de tek başına. "Ya değilsem?"

"O zaman bir program geliştireceğiz." "Bir program mı?"

Ağzı sertleşti ama sinirlenmedi. Tamamen sakin kaldı. Biraz alaycı olsa da. "Programın ne olduğunu açıklamama gerek var mı?"

"Hayır." Uzaklara baktı, kendini küçük hissediyordu. İzin verdiği için kızgındı.

Birinin kendisini küçük hissetmesine izin vermek için içinde bir şeylerin bükülmesine izin verdi. Babasının pençesinden kurtulduğunda bunu geride bırakacağına dair kendine söz vermişti.

Ve şimdi sadece bunun olmasına izin vermiyordu. onu mutlu edecek bir yol bulmak istiyordu. Bu, birbirlerinin yanında sahip oldukları rahatlığı geri getirecekti.

Sadece seks değil, yoldaşlık. İkisinin de etrafında görünmez bir kutu olmadığı hissi.

"Bir kadının hamile kalmaya daha yatkın olduğu zamanlar vardır, değil mi?" Lyon, söyleyecek bir şey bulamayınca şöyle dedi. "Bu konuda bir mümkün olan en iyi zamana göre programlayın."

Fikir kulağa... korkunç gelse de kendini başını sallarken buldu. Bir program. Seks için mi? Birbirleriyle seks yapmaktan hoşlandıkları zaman mı?

Onu anlayacağına söz vermişti. İhtiyacı olan prenses olacağına söz vermişti. Eğer bu beklemek ve program yapmak anlamına geliyorsa... Gerçekten önemli miydi ya da bir şeyi değiştirir miydi? Kilit altında olmaktan daha iyiydi.

Böylece günler geçti ve Beau Divio'nun veliaht prensesi olarak bir programa yerleşti. Bir hayata alıştı. Lyon'la ve bazen de kontesle yemek yiyordu. Tüm farklı çalışanları tanıdı, kendi asistanıyla birlikte projeler geliştirmeye başladı. Zia ile neredeyse her gün konuşuyor, hatta Zia ve Cristhian'ın düğününe görüntülü olarak katılıyordu.

Cristhian ve Zia'nın çok uzaklarda, Cristhian'ın evinde birbirlerine yemin etmelerini telefonundan izlemişti Almanya'ya yakın. Aralarındaki aşkın küçük bir telefon ekranında bile parladığını görmüş ve kız kardeşinin bunu bulmasına çok sevinmişti.

İkisi de özgürlüklerine kavuştukları için çok mutluydu. Çünkü bu, Lille'de yaşadığı hayattan daha iyiydi. Ve eğer her gün kendini buna ikna etmek için daha fazla zaman harcıyorsa... daha iyiydi.

Her gece kocasıyla birlikte yatağa girse ve kocası ona sırtını dönse bile. Kocasını hiçbir zaman toplum içinde elini tuttu. Her zaman nazik ve kibardı. İsteddiği kitapların sipariş edildiğinden, sevdiği yemeklerin servis edildiğinden emin oldu. Kitaplar hakkında konuşurlardı. Onun önerdiği şeyleri okurdu ve bunun tersi de geçerliydi.

Bir dostluk geliştirmişlerdi. Odasına kapandığında, bir akıl hastanesine kapatılma tehdidi başının üzerindeyken hayatının neye benzeyebileceğine dair kurduğu en çılgın hayallerden bile daha iyiydi.

Daha iyiydi.

İki hafta boyunca kendini buna ikna etti ve sonra bir öğleden sonra hamile olmadığı anlaşıldı, Sonunda gerçeği fark etti.

Perişan haldeydi.

* * *

"Ekselansları?"

Lyon pencereden, kendisiyle yaklaşımakta olan parlamento yemeği hakkında konuşmakta olan Bay Filini'ye baktı.

Lyon düşüncelerinin ne zaman dağıldığından emin değildi. Beau hakkında kara kara düşündüğü için hangi bilgileri kaçırmıştı.

Bu sinir bozucu bir şekilde yaygınlaşıyordu. Odaklanamıyordu. İçinde bulunduğu anda kalamıyordu. Her geçen gün daha da rahatsız oluyordu.

Bu sadece onu istemek bile değildi. Ki hâlâ istiyordu. Hiç sönmeyecekmiş gibi görünen bir ateşle. Ama onu kontrol ediyordu. Direndi. Neredeyse kendini onu fethettiğine inandıracaktı.

Ama Beau için endişeleniyordu ve Nedenini anladım. Her şey olması gerektiği gibiydi. Tıpkı anlaştıkları gibi.

Neredeyse iki haftadır kaleye geri dönmüşlerdi. Normal gibi hissetmelisin.

Ama ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, dağ evindeki hallerini özlüyordu. Kargaşa içindeyken bile en azından... gerçektir. Rol yapıyormuş gibi hissetmemiştir.

Ama rol yapmak, yapmayı planladığı her şeyi başaramamaktan daha iyiydi. İşte bu kadar. Şimdi tek yapması gereken, bir krallığı yönetme işine odaklanması gerekirken onun düşüncelerine, neler yapıyor olabileceğine, o büyüleyici beyninde neler olup bittiğine nasıl karşı koyacağını bulmaktır.

Bay Filini, "Hala imzalamanız gerekenlerin bir listesi bir saat içinde e-postanızda olacak efendim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Lyon. Belki iyi odaklanamıyordu ama henüz hiçbir şey gözden kaçmamıştı. Her şey olması gerektiği gibi devam ediyordu. Parlamento işleri ele alındı. Halkın Beau'ya tepkisi giderek daha olumlu bir hal alıyordu.

Her şey olması gerektiği gibi gidiyordu.

Ve lanet olsun, rahatlayamıyordu.

Belki de Beau ile konuşmalı. Ona sorunun ne olduğunu açıkça sormalıydı. Bunu yaparsa beyninde bu kadar çok yer kaplamaktan vazgeçer miydi? Onu rahatsız eden sorun her neyse çözebilirdi ve o zaman kravatu ve tüm o eski endişeleri her günün sonunda onu boğuyormuş gibi hissetmezdi.

Tabii onu rahatsız eden samimiyet eksikliği değilse. Ama bunu anladığını söylemişti. Yapmadığı için özür dilemişti. başlangıçta anlayış.

Bir konuşma yapmaları gerekiyordu. Bundan kaçış yoktu. Kitaplarından şikayet etmemiş miydi?

Onlardan kaçmak mı? O bir korkak değildi. Soracaktı. Kız ona söyleyecekti. O da bunu düzeltirdi.

Son.

Odalarına doğru yürüdü. Kadın oturma odasında ya da yatak odasında değildi ama adam ona seslenemedi banyodan çıktı.

Onu gördüğünde gülümsedi ama ağladığı belliydi. Bundan neredeyse emindi. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Onu hiç böyle bir durumda görmemişti. Onun bütün basitçe... dibe vurmuş olmak.

İleriye doğru yürüdü, içini korkunç bir his kaplamıştı. Sanki o iyi olmasaydı, hiçbir şey iyi olmayacaktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sonuç olarak." Gülümsemesini korumaya çalıştı, ama bocaladı. "Ben... Ben hamile değilim. Bir trajedi değil elbette. Sadece..."

"Ah." Söylenecek en yavan şeydi ama bunun için söyleyecek sözü yoktu. Ona sınıksız sarılmak ve saklamaya çalıştığı acısını almak istiyordu ama buna izin veremezdi.

Bu bir trajedi değildi, haklıydı, ama belli ki buna üzülmüyordu ve bunu düzeltmek istiyordu. Ama orada Hayır... tamir ediyorum. Şu anda değil.

O da hayal kırıklığına uğramış olmalı. Ama bir yükseliş için, Kör edici bir anda tek düşünebildiği ona tekrar dokunabilmektir. Mesafesini koruyarak bu derin, parçalayıcı acıyı durdurma fırsatına sahip olacaktı ve onu kollarına alacaktı. Bu onun bir kez daha kraliyet görevi olacaktı.

Bir varis umuyordu ya da kendi kendine öyle söylüyordu. Ama o anda aslında istediği şeyin ona tekrar dokunmak için bir bahane olduğunu fark etti.

Çünkü derinlerde bir yerde bencildi. Daha önce gelen erkeklerin bir ürünüydü. Sadece kendi istekleri tarafından yönlendiriliyordu.

"Konuyla ilgili okumalar yaptım," diye devam etti. ondan biraz uzaklaştı. "Ve her iki taraf da tamamen sağlıklı olsa bile bunun bir yıl kadar sürmesi oldukça olağan bir durumdur.

Özellikle de ilk çocuk için." Pencereden dışarı baktı

Sanki uzakta her zaman pusuda bekleyen dağların ötesinde çok ilginç bir şey varmış gibi.

"Evet, bu mantıklı." Neden sesi bu kadar sert çıkıyordu?

"Mutlu bir haberim var, Zia'nın ikizleri oldu."

Gülümsemesi

Gerçektir belki ama kenarları titriyordu. "Ziyaretimi planlamak istiyorum."

Ona Zia'nın birkaç gün önce Cristhian Sterling'le evlendiğini, Zia'nın her an çocuk sahibi olmayı beklediğini ve Beau'nun yeğenlerini ziyaret edip onlarla tanışması gerektiğini söylemişti.

"Elbette. Ama korkarım ki gitmeden önce parlamentodaki akşam yemeğini atlatmamız gerekecek."

Başını salladı. "Sorun değil. Eminim Zia yeni ailesine alışmak için birkaç gün ister."

"Birlikte ziyaret edeceğiz," dedi, bir şeyler teklif etmek istiyordu. Bir çeşit... bir şey. Söyleyecek sözü yoktu ama belki bir hareket ne hissettiğini anlatabilirdi.

"Divio'dan kaçabilir misin?" diye sordu. Sanki ona inanmamış gibiydi. Ama aynı zamanda yüz ifadesinde uzun zamandır görmediği bir şey vardı. Bir tür açıklık. Hatta belki de umut.

"Bunu hemen yapamayabilirim ama birkaç gün bulacağım. Bizim için iyi bir görünüm olacak. Aramızda kırgınlık olmadığının kanıtı."

Yüz ifadesindeki bir şey donup kaldı. Endişe ve korku gibi kemiklerine sızan o boşluk. Eski bir Kendisine rağmen kravatını gevşetmesine neden olan endişe. "Kırgınlık yok değil mi?" diye sordu sonunda. bakışlarını karşıladı.

Gözlerini kırptırdı. Yıllardır Zia'yı düşünmemişti. Beau varken neden onu düşünsündü ki? İstese de istemese de Zia neredeyse tüm düşüncelerini işgal ediyordu. "Hiç."

Beau derin bir iç çekti, bakışlarını tekrar pencereye çevirdi ve gözleri yeşil yeşil parlamaya başladı. Konuşurken sesi sertti. "Senden daha iyi bir eş olurdu."

Bundaki ıstırabı duydu, çökmüş omuzlarında gördü. Bütün bunların nereden çıktığını anlamamıştı.

ama buna zorlukla dayanabildi. Ona doğru ilerledi ve dikkatlice, hafifçe çenesine dokunarak, kendisine bakması için hafifçe yukarı doğru itti.

"Sen isteyebileceğim en iyi eşsin." Bu en temel gerçektir. Onu sınamıştı, evet, ama diğer tüm yönlerden hayal edebileceğinden daha iyiydi. Personeli mükemmel bir şekilde idare etti. Annesinin saçma sapan yorumları altında ezilmedi. Onu anlıyordu ve bu herkesten farklıydı.

Annesi onu anlıyordu ama ona bağlıydı. Adını, krallığını, soyunu korumak için. Beau onu desteklemek için... anladı. Onun yerinin zor olabileceğini kabul etmişti. O...

Bunu anlamadı mı? Görünüşe göre anlamamıştı çünkü kaşları birbirine yaklaştı ve az önceki gözyaşlarından hâlâ parlayan gözleriyle onu inceledi.

Bunların daha önceki gözyaşları olduğunu umuyordu.

Sonra çenesini onun dokunuşundan çekerek başka tarafa baktı. "Bu akşam yemeği kaçırırsam yakışksız olur mu?"

Lyon'un bunu nasıl düzelteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yapabildiği her şeyi ona vermek dışında. Bu da o şeylerden biriydi.

"Hayır, tabii ki yok. Planlanmış bir etkinlik yok. Bir yemek hazırlanmasını sağlayacağım."

Başını salladı.

Ne yapacağını bilemediği o baskıcı sessizlikten daha fazlası, bu yüzden ayrılmak için bir hamle yaptı. Bunun neden bu kadar memnuniyetsiz hissettirdiğinden emin değildi.

"Lyon mu?"

Durdu, kız ona bakmasa bile yüzünü ona döndü.

"Seni mutlu ediyor muyum?"

Hissettiği şey mutluluk değildi. Mutlu basit görünüyordu ve ona ne yaptığı hakkında hiçbir şey, ne isyan ediyordu

mutluydu. Ama iyiydi. Olumlu. O bir hayatında olumlu. O da başıyla onayladı. "Evet, Beau. Çok mutluyum."

Sonra ağız kıvrıldı. Buna gülümseme demek zordu ama kasvetli, boş ve gözlerinin önünde soluyormuş gibi hissettiren tüm yollardan daha iyiydi.

"Pekâlâ o zaman," dedi başını sallayarak. "Eğer Mr. Filini, parlamento yemeği için konuklara verilen görgü kuralları belgesinin bir kopyasını bana iletin, yemeğimle birlikte üzerinden geçeceğim."

"Veliaht prenses için bir tane var."

"Evet, ama misafirlerden ne beklendiğini de anlamak isterim. Ne gördüklerini, böylece onları elimden geldiğince rahatlatılabileceğimden emin olabilirim."

"Bütün bunları yapmak zorunda değilsin." "İsterdim," dedi kararlı bir şekilde.

"Pekâlâ. Pekâlâ. O zaman hallolacak."

"Mükemmel."

Sonra birbirlerine baktılar. Kadın hiçbir şey söylemedi. Adamın ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. O da gitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BEAU mutluymuş gibi davranamazdı. Mutsuzluk hayatının her köşesine sızmış gibiydi. Her an, olması gerekenden daha fazla angarya gibi geliyordu. Mutlu bir hayat sürdürmeye çalıştı.

Her şeye olumlu bakıyordu, ama onu uzaktan da olsa mutlu ve canlı hissettiren tek şey Zia ve ikizlerle görüntülü konuşmak ve bulabildiği en uçuk kitapları okumaktı. Ejderhalar ve alternatif evrenler. Zaman yolculuğu ve kıyamet sonrası dünyalar ona çok sıkıcı olan dünyasını unutturuyordu.

Kocasına giderek daha fazla aşık olduğu ve bunun için giderek daha fazla mutsuz hissettiği bir dünya. Her ne kadar

Dağ evindekinden bu yana sadece bir panik atak geçirmişti ve onu da kolayca gizlemişti, buna bile sevinemiyordu. Öyle bir dünyada yaşıyordu ki

Asla yapmayacağına yemin ettiği her şeyi.

Bir erkeği mutlu etmek için eğilir, bükülür ve saklanırsınız.

Hepsi onun isteyebileceği en iyi eş olduğunu söylediği içindi. Çünkü onu mutlu ettiğini söylemişti. Her gün, kaç gecesini kendini azarlayarak geçirirse geçirsin, kendini daha sefil bir simit haline getirdi çünkü onu mutlu etmek sanki... sanki...

Bilmiyordu, bu yüzden Zia ile her zamanki sabah görüşmesini bitirdikten sonra, ejderhalar, periler ve kötülüklerle dolu bir diyara bir portaldan geçen genç bir kadın hakkında bir kitap aldı. Bu, genç kızın ne yapacağını merak etmekten çok daha iyiydi.

Kocası, ihtiyacı olduğunu iddia ettiği mirasçılar için ona bir daha dokunmayacaktı.

Kontes kütüphaneye girmek için bu anı seçti, yüzünün her çizgisinde her zamanki onaylamama ifadesi vardı. Beau yüksek sesle inlemek istedi.

"Şey," diye burnunu çekti. "Tüm saray yarınki akşam yemeği için hazırlanırken dinlenmek güzel olmalı."

Beau her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Nezaketinden değil, kılını kıpırdatmadığı zaman kontesi daha da kızdırdığı için.

En azından kendini tamamen kaybetmemiştir.

"Ne hoş bir kesinti o zaman," dedi Beau neşeyle. "Mümkün olan her şekilde hazırlandığım izlenimine kapılmıştım ama atladığımı düşündüğünüz bir şey var mı?"

Kontes burnunu çekti. "Bildiğimden emin olurum bilmem gereken her şeyi, geriye ve ileriye doğru. Okumak değil... Pislik."

"Ah, şey, korkarım ki her şeyin önünü arkasını biliyorum. Yani pislik."

Kontes alay etti ve bu Beau'nun son sinirini de zedeledi. Zekâsına hakaret edilmesinden nefret ediyordu. O Kontesin her şeyi farklı yapması için onu sürekli sıkıştırmasından nefret ediyordu. Lyon'un kontrol ve doğru olanı yapma konusunda takıntılı olmasına şaşmamalı.

Onu yetiştiren kadın da aynı derecede takıntılıydı, hatta daha da takıntılıydı. Bir de büyükannesinin hikâyelerini eklerse, neden hepsinin böyle... dıştan mükemmeliyetçi ve içten dağınık olduklarını anlıyordu.

"O zaman beni sorgula," dedi Beau, elindeki kitabı bir eldiven fırlatır gibi yere atmaya zorlukla direnerek.

"Pardon?"

"Bu olayı idare edecek bilgiye sahip olmadığımı düşünüyorsanız, beni sorgulayın." Sahte gülümsemesini hiç bozmadı. "Size ne kadar hazırlıklı olduğumu göstermeyi çok isterim."

"Benimle bu şekilde konuşamazsınız, genç bayan."

Beau onun çok sakın davrandığını düşünüyordu ama hatanın kendisinde olmasını isteyen biriyle tartışmanın da bir anlamı yoktu. "Özür dilerim. Sadece size hazır olduğumu kanıtlamaktan mutluluk duyacağımı, bu yüzden endişelenmenize gerek olmadığını söylemek istemiştım."

Kontes kibirli bir ses çıkardı ve sonra gitmek için döndü. Ya da Beau öyle düşündü. Birkaç adım sonra döndü

geri dön.

"Giorgio Amato kim?" diye sordu.

"Cana'dan milletvekili. Karısı Amelie. Fransa'dan. İki çocukları var. Kızlar. İsimlerini öğrenmek ister misiniz?"

Kontes çok kısık bir ifadeye büründü. "Peki ikinci masaya kim oturacak?"

"Parlamento yardımcıları ve onların misafirleri. Her birinden on iki kişi. İsterseniz isimleri sayabilirim."

"Buna gerek kalmayacak."

"Mükemmel." Sonra, kendisine çok yabancı olan ama yine de görünür, saygın bir prenses olarak bu rolde gerekli olan, işleri yumuşatmaya çalışmak için devam etti. "Lyon'un hükümdarlığının son bir yılında üstlendiğiniz ev sahibesi rolünü üstlenemeyeceğimden endişe duymanızı anlıyorum. Herkes bana bu işte mükemmel olduğunuzu söyledi ve doldurmam gereken inanılmaz büyük bir yer olduğunu bilmemi sağladı."

Bu biraz abartılıydı - kendisi için yapmayacağı bir şey daha. Ama Lyon için? O tam bir aptaldı.

"Gördüğünüz gibi Kontes, mükemmel bir hafızam var. Buraya yerleşmesi için genellikle bir şey okumam yeterli oluyor." Beau şakağını işaret etti. "Yemeğe davet edilen her misafirin dosyasını okumanın yanı sıra, Divio tarihi, parlamento görgü kuralları ve misafirlere gönderilen rehber hakkında bir kitap da okudum. Okumam gereken başka bir şey var mı?" Eğil, eğil, eğil.

Tıpkı annesi gibi.

Kontes, "Belki de bir gün önce benden yardım istemeliydiniz," dedi.

Katılıyorum. Katılıyorum.

Ama öfkesi kabarıyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Etrafındaki her şeyden hissiz bir şekilde kopmak dışında bir şey hissetmek harika bir duyguydu. "İhtiyacım olursa Lyon'dan yardım isterim." Sonra bu kabalık olduğu için, "teşekkür ederim" diye ekledi.

"Onun yönetmesi gereken bir krallığı var. Yeterince dikkat dağıttığını düşünmüyor musun?"

Beau güldü. "Dikkat dağıtıcı mı?" Kocası ona neredeyse hiç bakmıyor, fiziksel mesafesini korumak için elinden geleni yapıyordu. Ve elbette, son birkaç gündür buna boyun eğmişti, çünkü programlardan ya da hamile kalma şansının en yüksek olduğu zamandan bahsetme düşüncesine katlanamıyordu.

Ama Beau, Lyon onu ne kadar mutlu ettiğini iddia ederse etsin, onun bir tür dikkat dağıtıcı olduğundan çok şüpheliydi. Çünkü bunu istemiyordu, bu yüzden de kız öyle değildi.

Kontes, "Siz o küçük balayından döndüğünüzden beri eskisi gibi değil," diye devam etti. "Bunun suçu doğrudan sizin kucağınızda."

Onun kucağı mı? Herhangi bir şeyin hatası sadece onda olsaydı, belki o zaman düzeltebilirdi. "Hatanın sende olabileceği hiç aklına gelmedi mi?" Beau karşı çıktı. Aklının bir köşesinde hata yaptığını biliyordu. Lyon'un hoşuna gitmeyecekti.

Ve artık umurunda değildi. Bir şeyleri kırmak istiyordu. Eğer bu onlarsa, öyle olsun. "Ona mantıksız beklentiler yükleyen sen olduğunu mu? Ondan o kadar mükemmel olmasını talep ettiniz ki, herhangi bir yanlış adımdan korkuyor mu?" Beau

kitabı yere çarptı. Ayağa kalktı ve şok olmuş kontesin gözlerinin içine baktı. "Ya da siz değil. Belki de annenizdir."

"Annem hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Onun hakkında çok şey duydum. Bu parlak, parlak terimlerle, ama yine de tek gördüğüm, kontrol için çaresiz bir kadın, tüm bu kontrolün küçük bir çocuğu nasıl incitebileceği ve bükebileceği konusunda hiçbir endişesi yok."

Kontes tokat yemiş gibi geri çekildi ve Beau bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Pek çok açıdan bu o an geri tepecekti ama kendini durduramadı.

Tüm duygularını içine attığı onca haftadan sonra, her şeyi hissetmek istiyordu.

"Tüm ülkenin kaderinin attığı her adıma bağlı olduğunu düşünen bir adam için belki de en iyi şeyin dikkatini dağıtmak olacağını düşünüyorum."

Öfke güçtü ama aynı zamanda duyguydu. Ve onu ele geçirdiğini hissetti. Bacaklarının uyuşmaya başladığını hissetti. Görüşü tünelleşmeye başladı ve korkunç bir an için nefesini tutamadı.

Burada kontesin önünde panik atak geçiremezdi. Bu yüzden hızlı hareket etti. Kayınvalidesinin yanından geçip gitti, kadının itirazlarını duymazdan geldi. Odasına koşmadı ama acele etti. Merdivenlerden yukarı. Kafasında saymaya çalışıyordu. Nefes almaya çalışıyordu.

Odalarına giden koridora ulaştı ve Lyon kapıdan çıkıp koridora adım attığında neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Henüz değil. Daha değil. Daha değil.

Adam bir şey söyledi ama kız duymadı. Göz teması kurmadan yanından geçip gitti.

"Beau. Sorun nedir?"

Onun kendisini takip ettiğini duyabiliyordu ama arkasına bakmadı, yürümeyi bırakmadı. Ama kendini konuşmaya zorladı, yapabildiği kadar açık bir şekilde.

"Annenle herkesin önünde kavga ettim. Senin dikkatini dağıttığımı söyledi, ben de ona senin dikkatini dağıttığını düşündüğümü söyledim.

ve bu yüzden hata yapmaktan o kadar korkuyorsunuz ki, başka hiçbir şeyden korkmuyorsunuz.

önemli." Gözyaşları akmaya başlamıştı, bir hıçkırık kaçmakla tehdit ediyordu, bu yüzden yatak odasına geçti ve kapıyı arkasından çarptı.

Sarsıntılar onu ele geçirdiğinde yere çökerken kapıyı kilitledi. Haftalar önce Cristhian'ın evinde, babasının tüm başarısızlıkları için onu azarlamasını dinledikten sonraki o an gibi hissetti.

Çünkü o haklıydı.

Yapabileceği tek şey başarısız olmaktı.

Lyon sayısız saniye boyunca çarpılmış kapıya baktı. olanları anlamaya çalışıyordu. Beau'yu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti. Kekeliyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Bu ona neredeyse şunu hatırlatıyordu.

Sonra ayak sesleri duydu ve döndüğünde annesinin oturma odasına girdiğini gördü. Ama burada konuşmak olmazdı. Eğer zaten herkesin önünde bir kavga yaşanmışsa, şimdi her şeyin kökünden halledilmesi gerekiyordu.

Onu durdurdu ve kolundan tutarak koridorun karşısındaki az kullanılan bir ofise götürdü.

Kapıyı arkasından kapattı, sonra annesini inceledi. Rengi yükselmiş, gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir an için büyükannesini hatırladı. Bir kadın idolleştirdiği kişi.

Ona, senin üzerine mantıksız beklentiler yüklediğini düşündüğümü ve bu yüzden hata yapmaktan o kadar korktuğunu, başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söyledim.

Makul olmayan adil değildi. Ondan beklentileri vardı çünkü başka kimseye güvenilemezdi. Başka hiç kimse bunun üstesinden gelemezdi. Yapabileceğini düşünerek ona güç ve kendine inanç vermişlerdi.

Garip bir an için dağ evindeki o anı hatırladı. Beau ondan özür dilemişti. Gerçek bir Özür. Büyükannesinin var olmadığını iddia ettiği türden. İlk kez idolleştirdiği kadının yanılıyor olabileceğini düşünmüştü.

Ama ondan önce bile Beau onun bir borcun karşılığı olduğunu anlamamıştı. Bunu nasıl açıklarsa açıklasın, Beau bunu özümseyememişti.

Çünkü anlamıyordu. Yanlış olduğu için değil. Değil mi?

Artık her yerde bir yanlışlar çağlayanı yaşanıyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Elindeki işe odaklanmak zorundaydı. Annesi ve karısının az önce yaptığı halk kavgası

ve bunu nasıl düzelteceğini.

"Karin az önce olay çıkardı, Lyon. Önce bana günümü göstermeye çalıştı. Sonra ağır suçlamalarda bulundu. Sonra da hışımınla çekip gitti. İşte bu yüzden o gizli Rendall'dı. O bir şımarık-"

"Beau hakkında benimle bu şekilde konuşmayacaksın," dedi kararlı bir şekilde.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı annesi.

Lyon ona cevap vermekte acele etmedi. Annesinin üzüntüsüne karşı bir sükûnet duvarı. "İkiniz küçük bir tartışma yaşadınız. Talihsiz bir olay."

Annemin gözleri çılgına dönmüştü ama artık bağırıyordu. Dikkatli bir nefes çekti. Zehir her kelimedede zonkluyordu

Konuştı, ama sakın ve sessiz konuştu. Annesi ve büyükannesi bunu her zaman çok iyi yapmıştı. Tüm öfkelerini soğuk, sakın ve keskin bir buza dönüştürmüşlerdi.

"Herkesin içinde, Lyon. Herhangi bir personelin görebileceği bir yerde. Ne senin ne de bu ülkenin ona ihtiyacı var."

O zaman hatasını anladı - çünkü hatalar hep onundu. Herkesi kurtaracak olan oydu. Hatırlayabildiği andan itibaren, bir borcun ödenmesi gerektiğini biliyordu. Yani tüm yanlış adımlar onundu. Tüm pislikler onun temizlemesiydi.

Ve başarısız oluyordu. Tekrar ve tekrar.

Annesinin zamanla Beau'nun kendisi için mükemmel bir eş olduğunu anlayacağını düşünmüştü.

Bunu daha açık ifade etmeliydi. Yani bu kavga onun suçuydu. Ve bunu düzeltmek zorundaydı. İlk olarak, annesine ne kadar saçmaladığını göstererek. "Ondan boşanmamı ister miydin?" diye sordu kayıtsızca.

"Tabii ki hayır. Ne skandal ama! Bana üstesinden gelebileceğinizi söylediğiniz istikrarın tam tersi."

Lyon o zaman onu inceledi. Annesine bu konuda güvence vermiş miydi?

Büyükannesi ve annesinin bu işi halletmesi için ısrar etmesinden başka bir şey hatırlamıyordu. Yetenekli ya da

değil. Bu her zaman ona bağılıydı.

Şimdi de bunu kendi üzerine aldığı mı iddia ediyordu?

"O zaman ne yapmamı istiyorsun? Ona saldırarak neyi başardığınızı sanıyorsunuz? O prenses. O benim karım. Sahip olmam için beni cesaretlendirdiğin bir eş. Ondan boşanamam. Öyleyse neden bu sahneye katkıda bulunuyorsun?"

Annesinin yüzünde öfke okunuyordu ama kısa süre sonra bu öfke, ona yine büyükannesini hatırlatan keskin bir bakışa dönüştü. Kendini saldırıya, alaşağı etmeye hazırladı.

Çünkü her zaman o bakıştan sonra gelirdi. İki kadından da.

"Ona karşı bu kadar zaafın olmasaydı belki de bu iş halledilebilirdi," dedi annem hırçın bir ses tonuyla. "Bir hata yapacaksın."

Evet, tabii ki. Onunla.

Kravatını gevşetti, o tanıdık boğulma hissi yine biraz fazla yaygınlaşmaya başlamıştı. Her gün, ne kadar dikkatli olursa olsun, aldığı tüm önlemler ne olursa olsun, o eski endişeli alışkanlıklar geri geliyor gibiydi.

"Yapmamalısın," diye fısıldadı annesi ona. Kapının kapalı olduğu bu odada yalnız olmalarına rağmen ona yaklaştı. Kravatını gevşetmekte olan elini onunkinin üzerine koydu. "İlaçlarını alıyor musun?" Kadın onun için kravatını sıkmaya çalıştı ama adam geri adım attı.

"Evet, anne." Dikkatli bir sırda elbette, ama anksiyete ilaçları bu dönemi atlatmasının tek yoluydu. gençlik yılları. Yirmili yaşlarının başında işler hafiflemişti. Büyükannesinin ölümünden sonra.

Gerçekten de daha önce hiç bir araya getirmemiş miydi? Gülmek istedi. Kederin kaygısını hafiflettiğini söylemişti kendine. Bir ama geçmişe baktığımda bunun çok saçma olduğunu görüyorum.

Endişesi azalmıştı çünkü endişesinin kaynaklarından biri ortadan kalkmıştı.

Başını iki yana salladı. Bu korkunç bir düşünceydi. Kendisine bu kadar çok şey vermiş bir kadın hakkında böyle düşünmek korkunçtu.

Ayrıca, bunların hepsi geçmişte kaldı. Geçmişle yüzleşmesi gerekiyordu.

Şu anda. Parlamento yemeği yarındı ve herkesin uyum içinde olması gerekiyordu. Güçlü ve istikrarlı bir birlik olduklarını kanıtlamaya devam edebilmeleri için herkesin hazır olması gerekiyordu.

"Onunla ilgili seni rahatsız eden şey nedir?" Lyon sordu. "Bir insan olarak mı, yoksa ona karşı beslediğimi iddia ettiğin yumuşak nokta mı?"

"İddia mı? Gözlerim var. Sen benim oğlumsun. Seni tanıyorum. Bir eşin amacı bir ortaklıktı. Bir anlaşma. Aşk değil."

Evet, bu doğruydı. Amaç buydu. Ve bunu hiç sorgulamamıştı. Ta ki aşka çok yakın hissettiren bir şey onu ele geçirene kadar. Ve yumuşak noktalardan, arzudan, odağını kaybetmekten korkuyordu.

Aşktan.

Çünkü tüm bunlardan korkması için yaratılmıştı. Ama aynı zamanda biliyordu ki, babasını hatırlamadığı tüm yönlerine rağmen, annesi bir kez olsun ondan bir piyon gibi bahsetmemişti. O bir anlaşma değildi.

"Babamı severdin."

Annem gözlerini kırptırarak ona baktı ve sonra arkasını döndü. "Elimizdeki sorunla ilgilenmeliyiz. Eski tarihle değil."

"Anne. Onu seviyordun."

Sanki onun bu konudan vazgeçmeyeceğini hissetmiş gibi içini çekti. "Evet." Gözlerinin içine bakmayı reddederek arkasını döndü. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Yetkili ben değilim ve asla da olmayacaktım."

"Beaugonia'yı sevmek benim için neden bu kadar kötü olsun ki? Sadece yetkili ben olduğum için mi?"

Yüzünü ona döndü ve adam onun kendi annesine benzediği tüm yönleri gördü. Koyu renk gözleri, sinirlendiğinde ağzının neredeyse kaybolması. "Sen hükümdarsın. Ülkenizi her şeyden çok sevmelisiniz. Bu ailedeki erkeklerin bıraktığı mirasın üzerine başka nasıl çıkacaksınız?"

Yıllar önce, henüz çok gençken büyükannesine bu sorumluluğun neden ona düştüğünü sorma cesaretini gösterdi. Neden tek olduğunu.

Yüzüne bir tokat atmıştı. O da ağlamıştı. Bu da ona odasında akşam yemeksiz bir gece kazandırmıştı. Yıllardır bunu düşünmemişti. Aklından çıkarmıştı.

Lyon eski, çirkin anıları umursamıyordu. Onu güçlü bir lider olarak düşünmeyi tercih ediyordu. Onu şekillendiren kadın. Ama Lyon'u o şekillendirdiyse... "Sana da hiç seçim şansı vermedi mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?" "Sana nasıl bir baskı yaptı?" "Kime?"

"Annen."

"Büyükannen..." Annemin kaşları çatıldı ve başını salladı. "Bu çok saçma. Karın bir çocuk yarattı. ve şimdi de benimle büyükannen hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Evet. Çünkü her şey ona geri dönüyor, değil mi? Neden buradayız? Sahneler hakkında endişeli. Aşktan ve yumuşak noktalardan korkuyoruz. Normal insanların iyi olduğunu düşündüğü şeylerden."

"O zavallı kadın ailesinin her geleneği, her olumlu ilişkiyi, babasının ve büyükbabasının inşa ettiği her onuru yok edişini izledi. Ve bunun kendisini yok etmesine izin vermek yerine bize odaklandı. Onu nasıl kurtarabileceğimize. Bu asla ben olamam Lyon. Bu onun hatası ya da bana yaptığı bir baskı değil. Ama ona bir oğul vereceğim zaman da bana aynı şeyi öğretti."

Bir borcun ödenmesi. Bunu her zaman bir borç olarak kabul etmişti. Bir çocuğa giydirmek için gayet kabul edilebilir bir şeydi. Ama yumuşak noktalar ve aşk olasılığı hakkında bir şeyler vardı. Beaugonia'dan kendi çocuğunu yapma fikri ve açıklamaya çalıştığında Beaugonia'nın ona bakışı. Bunların hepsi midesinde hastalıklı bir his yaratmıştı.

Çocuğu asla hiçbir şeyin karşılığı olmayacaktı. Onlar bir insan olacaktı. Bir varis, evet, ama önce bir çocuk.

"Ona bir oğul verelim mi?" diye sordu annesine nazikçe.

Her sert hareketinde hayal kırıklığı ve öfkeyle dönüp gitti. "Şu anda babana çok benziyorsun. Ve onun hakkında yanılıyordu. O öldü ve o ve sen kaldı."

"Onun hakkında yanılıyor musun? Büyükkannenin onu onayladığını sanıyordum?"

"O yaptı. Çünkü o iyi bir aileden gelen iyi bir adamdı. Namuslu ve dürüst. Baban büyükkanneni zor buldu. Ama o sadece anlamadı. O asil değildi."

Lyon bunu ilk kez duyuyordu. İlk kez sormuştu. Çünkü... büyükkanesi çoktan ölmüş olanlar hakkında konuşulmasını istemiyordu. Ya da kendi babasından çokça bahsetmesine rağmen öyle demişti. "Onun anlamadığını mı düşünüyorsun. Yoksa büyükkannem mi öyle düşünüyordu?"

Annem, sanki az önce onu bıçaklamış gibi ona baktı. "Neden bundan bahsediyoruz Lyon?"

Bilmiyordu. Sadece onun için bazı şeyleri kristalize ediyordu. Dağ evinden beri uzaklaştırmaya çalıştığı şeyler. Beau'nun, istemeden de olsa, büyükkannesinin inandığı gerçekleri ters yüz ettiği tüm yollar.

Şimdi annesine bakıyor ve kendini görüyordu. Büyükkannesinin sert ve soğuk gerçeklerine inanmıştı. Ama

Biri onu sevmişti, o da birini sevmişti. Babası onun yumuşak karnı olmuştu ve sonra öldü. Çok erken, çok genç.

"Onu kaybetmek çok zor olmuş olmalı."

"İnsanlar ölür," dedi ama sesindeki kederi yine de duydu.

"Evet, bu büyükkannenin sözüydü, değil mi?" Annem doğruldu, çenesini kaldırdı. "O haklıydı.

Herkes ölümle yüzleşmelidir. Yas tutmanın, bunun sizi işaretlemesine izin vermenin bir anlamı yok."

"Tüm duyguların bir anlamı olması gerektiğini düşünmüyorum anne. Sadece oradalar." Anksiyete. Keder.

Sevgiler.

Ne kadar da yanlış bir eşdeğerlik aktarmışlar. Bir aşk diğerini yok edebilirdi. Karısına karşı olan sorumluluğu ülkesi için felaket anlamına gelebilirdi.

Ama dağ evinde kullandığı yanlış eşdeğerlik bu değil miydi? Arzu, tüm duygulardan vazgeçmeye yol açacaktı, sorumluluk.

"Hiç merak ettiniz mi, Madre?" dedi nazikçe. "Eğer büyükannem bize mantıksız bir ağırlık yüklediye omuzlar?"

"O sadece Divio için en iyisini istedi. Sen de öyle yapmalısın. Karının seni zehirlemesine izin vermek sen."

Ama annesinin gözlerinde umutsuz bir şey gördü. Sanki kabul etmese bile, en azından biraz olsun ona ulaşmıştı.

"Divio için en iyisini istiyorum. Ve bunun için savaşıcağım. Ama bu neden kendi karımla ilgilenemeyeceğim anlamına geliyor?"

"Seni zehirledi."

"Ya da beni özgür bıraktı." Buna inandığından emin değildi ama söylemek iyi hissettiriyordu. Söylemek doğru geliyordu. "Şimdi, ben olsam

Beau ile öğle yemeği yerseniz çok memnun olurum. Ben gidip onunla konuşacağım ve sonra ikiniz oturup medeni bir konuşma yapacaksınız. Bunu düzeltmek için halka açık medeni bir konuşma."

Annem alay etti. "Kabul etmeyecektir. Ya da medeni davranmayacaktır. O kıza ulaşamazsınız. O... akli dengesi yerinde değil."

"Öyle değil. İnanılmaz derecede mantıklı. Ama o Ayrıca... inanılmaz derecede kendisi. Korkusuzca. Yine de sizinle öğle yemeği yiyecek, medeni davranacak, çünkü ben ondan bunu isteyeceğim. Görüyorsun ya anne. Belki de yumuşak bir nokta var.

ama benim için de yumuşak bir noktası var. Büyükannem bize küçük askerler gibi davranırdı. Hiç yumuşak noktamız yoktu. Olunması gereken tek yolun bu olduğunu düşünürdüm."

"Seni buraya getirdi, değil mi?"

"Hayır, tesadüfler yaptı. Belki diğer ailenin genetik olarak aşırılığa yatkınlığı da olabilir, bunu inkar edemem.

Bu. Belki de Büyükanne bana kardeşlerinin, yeğenlerinin ve diğerlerinin hiç öğretmediği şekilde öğretti. Belki de Divio'yu tüm bu gelenek ve göreneklerle yönetmeme bile izin verecek.

O kadar taptığı istikrar. Ama bu beni buraya getirmede."

"O seni seviyordu."

Lyon bunu düşündü. Ve sonra Beau'yu düşündü. Onu nasıl dinlediğini. Onu anlamaya çalışması. Verdiği teselli. İçten özür dilemesi. Bunlar sevgiye soğuk taleplerden, katı kurallardan ve sert cezalardan daha yakındı.

"Hayır. İkimizi de gerçekten sevdiğinden emin değilim. Soyunun kardeşlerine üstünlük sağlamak için neler yapabileceği fikrini seviyordu. Sevgi... birbirinize yardım etmek, hatalı olduğunuzda özür dilemektir. Sevgi yumuşak noktalardır, anne."

"Bir ülkeyi yönetmelisin, Lyon."

"Evet. Geçtiğimiz yıl bu konuda mükemmel bir iş çıkardım. Sadece benimle başlamak iyiydi. Ama şimdi bir eşim var ve bazı ayarlamalar yapılabilir. Eğer bir aile kuracaksam, ayarlamalar yapılacaktır."

Çocuklarını omuzlarında tüm ülkenin yüküyle büyütmek istemezdi.

Rollerine saygı, evet. Sıkı çalışmaya takdir, ideal olarak. Ama yüzyılların yükünü onlara bırakmazdı. Onların üzerine değil. Ne de karısına.

Kendine bile. Artık değil.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYON odalarına geri döndü. Yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı ve açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü.

Kapıyı çaldı. "Beau?" diye seslendi kapıdan. "Benim için kapının kilidini açmalısın. Konuşmamız gerek." Her şeyi itiraf edecekti. Aşkı, zayıf noktalarını ve gelecek için umut ettiklerini. Onun ortaya çıkardığı farkındalıkları ona anlatacaktı.

Ve birlikte, başarısızlık korkusunun onu yönetmediği bir tür gelecek inşa edeceklerdi. Onu, onun kendisini mutlu ettiği kadar mutlu edebilecekti.

Ama hiçbir şekilde cevap vermedi. Ve kapının kilidi açılmadı. Kapı kolunu bir kez daha salladı. "Beau?" Kulağını kapıya dayadı. Ortadan kaybolmuş olamazdı. İçeride bir yerde olmalıydı. Belki de banyoya gitmişti ve duyamıyordu.

Bir yerlerde bu kapının anahtarı vardı ama onu bulmak için Bay Filini'yi aramak zorunda kalmak istemiyordu çünkü o zaman karısının onu neden yatak odasından kilitlediğine dair spekülasyonlar olacaktı. Ya da bunun bir önemi var mıydı? O-

Sonra duydu. Cevap vermiyordu ama belli belirsiz bir nefes alma sesi vardı. Sanki nefes almak için mücadele ediyordu. O olmalı bir tür tıbbi olay yaşıyor olabilir.

İçini bir korku kapladı ve yeniden ciddileşerek kapıyı salladı. "Beau? Cevap ver bana."

Kadının bir şey söylediğini duymadı ama tam kendini kapıya doğru atmak için geri çekilirken kapı tokmağı hareket etti. Sonra kapı gıcırdayarak küçük bir aralıkla açıldı.

Kalbi hızla çarparak, endişe ve korku onu pençeleyerek odaya doğru ilerledi. Işık loştı, perdeler çekilmişti. Panik içinde etrafına bakındı ama bir şey göremedi.

ama onu duydu. Korkunç, nefes nefese bir ses. Şuradan geliyordu.

Yerde yatıyordu. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve her nefes alışının sesi zor ve korkunç geliyordu. Sanki parçalanacakmış gibi titriyordu.

Sadece bir saniyeliğine dehşetten donup kalmıştı. "Doktoru çağırayım," diyebilirdi. Ona koşmak istedi ama onun veremeyeceği bir yardıma ihtiyacı vardı.

Başını şiddetle salladı. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Sonra öne doğru yürüdü ve onu kollarının arasına aldı. "Seni doktora götüreceğim," dedi kararlı bir şekilde.

"Bu bir hastalık değil," demeyi başardı ama sesi zayıftı ve kollarında tüm varlığı titriyordu.

"O zaman ne-?" Ama artık konuşabildiği gerçeği içindeki bir şey, bazı şeyleri fark etmesini sağlayacak kadar rahatlamıştı. Eğer tıbbi değilse, bu başka bir şey olduğu anlamına geliyordu. Ve böyle fiziksel semptomları olabileceğini bildiği tek şey de anksiyeteydi.

"Panik atak geçiriyorsun," diye mırıldandı şaşkınlıkla. Beau'nun herhangi bir konuda paniklediğine inanmak zordu.

Cevap vermedi ama ona doğru eğildi ve o da ona tutundu. Adam ikisini de yatağa yatırdı, kız kucağındayken onu nazıkçe salladı ve iyi olduğuna dair güven verici sözler mırıldandı. İyi olacaktı.

Bu zaman aldı. Önce daha rahat nefes almaya başladı. Sonra gözyaşları durdu ve yüzündeki ıslaklığı fırçalamasına izin verdi. Sarsıntılar devam etti ama şiddeti azaldı. Konuşabilecek kadar sakinleştiğini düşündüğünde, bir elini saçlarında gezdirdi ve ona sarıldı.

"Bunun sebebi annemle olan kavga mı? Ben hallettim, tesoruçcia." Şakağına bir öpücük kondurdu. İçinde haftalardır sıkı sıkıya bağlı olan bir şey gevşedi.

Bu doğrudu. Böyle bir durumda olacağından değil, yakın olacaklarından. Ona sarılacaktı ve o da ona yaslanacağını. Birbirlerine karşı yumuşak noktaları olduğunu. Konuşacaklarını.

Oldukları her şeyden saklanamazlardı. Ve zavallı Beaugonia kendini öyle bir telaşa kaptırmıştı ki panik atak geçirmişti. Bu muhtemelen kendi hatasıydı. Kendini çok fazla

Omuzlarında birçok sorumluluk var.

Artık yok.

"Konuşmalıyız, Beau. Konuşmalıyız. Bu işe yaramıyor, değil mi? Suçlu benim. Her şeyi çözeceğiz. Artık endişelenme, amore mio. Her şey yoluna girecek."

Ama ona doğru sarkarken bile başını salladı. "Asla iyi olmayacak."

"Beaugonia..."

"Bu ataklar asla tek bir şeyden kaynaklanmaz," dedi, sesi tamamen bitkin geliyordu. "Kabul ediyorum, bu seferki annenle tartışmamızdan kaynaklandı ama panik atak geçirmemin nedeni bu değil."

Gevşeyen her şey yeniden sıkılaşmaya başladı. Bu kelimeler. Bu... ataklar... Sanki panik atak onun için sıradan bir olaymış gibi. Onun yaptığı bir şey yüzünden değil. Çok fazla baskı olduğu için değil.

Karmakarışık saçlarına baktı. Yapmaya çalıştı bunu anlamıştı. Çocukluğundaki sosyal kaygılarından bahsetmişti ve o da bunu anlamıştı. Onun kaygısı kalabalıklarla ilgili değildi. Daha geneldi. Ama hiç tam anlamıyla panik atak geçirmemişti. Ya da en azından buna benzeyen bir şey olmamıştı. Yine de, kontrolsüz bırakılırsa nasıl olabileceğini görebiliyordu.

Ama o bunu iddia etmişti... o büyüdü kaygı. Ailesi onu bununla tanımlamaya devam etse de artık onu tanımlamıyordu. Belki de onun da kendisi gibi yardım aldığını düşünmüştü. Çünkü tüm sosyal ortamlarda iyiydi. Düşün yemeklerinde, videoda mükemmeldi. Personelle ve pozisyonuyla iyi başa çıkmıştı.

Belki de yardım almıştı ama iletişim kuramadıkları için bu yardım bir kenara atılmıştı. Belki de

Bu sadece... Bilmiyordu. Bir şeyleri yanlış anladığı kesindi.
"Bir şey alıyor musun?"

"Bir şey almak mı?" diye tekrarladı, sanki soruyu anlamamış gibiydi.

"İlaç mı? Anksiyete veya panik bozukluğu için mi?"

"İ..." Başını iki yana salladı. "Hayır. Babam asla tedavi edilmemem konusunda ısrarcıydı. Kendi başıma araştırma yaptım ama

...beni ilaç kullanırken ya da bir terapistle görüntülü bile olsa konuşurken yakalarsa neler olabileceği konusunda endişeliydi. Bu onun gözünde adımıza sürülen bir lekeydi."

"Baban..." Ve sonra bazı gerçekler yerli yerine oturmaya başladı. Aslında bu yeni ya da yersiz bir şey değildi. Babası ve araştırması ve tüm bunlardan istifa etmiş bir şekilde bahsetmesi, sanki bunun nasıl gittiğini tam olarak biliyormuş gibi.

İlaç kullanmıyordu çünkü buna izin verilmiyordu. Çünkü bu olağan bir şeydi. Ve öyleydi.

Ve ona hiç söylememiştii.

"Bu atakları ne sıklıkla geçiriyorsun?" diye sordu, hâlâ bunu anlamamanın, içinde bu korkunç parçalanmaya neden olmayacak bir yolunu arıyordu.

Kadın ona karşı sertleşti, sonra gevşemeye başladı. Ona tutunacaktı ama uzuvları uyuşmuştu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Banyo yapmamın sakıncası var mı?"

Sonra biraz kestirir misin? Oldukça yorgunum." Ayağa kalkmadı ama yatağın ucunda aralarında boşluk kalması için kenara çekildi.

Sadece ona bakabildi. Sorudan kaçıyordu. Basit bir soru. Basit olması gereken bir soru. Tabii ona yalan söylemiyorsa. "Beau."

Derin bir iç çekti. "Evet, panik ataklarım var. Ara sıra oluyorlar. Kontrol edilemezler. Bazen bir nedeni var, bazen yok. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Bir ses çıkardı. Ne tür bir ses olduğundan emin değildi ama endişelenmene gerek yok sözüne verdiği tepkiyi hiçbir kelime karşılayamazdı. Endişeliydi. Onu korkutmuştu.

Ona yalan söylemişti. Yüzüne karşı. Bunca hafta boyunca tekrar tekrar.

"Saklayabilirim," dedi kararlılıkla. "Zaten saklıyordum. Ve hala, ailem dışında bunu bilen tek kişi sensin. Her şey yolunda. Başka kimse bilmek zorunda değil. Gerek yok..." Sözünü yarıda kesti ama ona bakmadı.

Hâlâ yatakta oturmuş, olayların bu şekilde gelişmesini anlamaya çalışıyordu. "Ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Aralarına uzun bir sessizlik çöktü. Kadın cevap vermedi, bakışlarını karşı duvara dikti ve adam kendini rahatlamış buldu.

Onun hakkında ne kadar korkunç şeyler düşündüğünü bilmek istemediği ortaya çıktı.

Bunca zamandır ona yalan söylüyordu. Bunu ondan saklıyordu. Ve sonra kafasına dank etti. Sadece bu yalan değil, ama... "İşte bu yüzden baban senin varisi olmanı istemedi."

Bir an için cevap vermedi. Yutkunduğunu duydu. "Evet."

Annesinin sakladığından endişe ettiği sır buydu. Hiçbir dünyanın sonu değildi. Hayatında bu kadar uzun süre sır olarak sakladıysa, bunu yapmaya devam edebilirlerdi.

Sorun panik atakların kendisi değildi.

İnsanlar beynin yaptıklarını her zaman kontrol edemeyeceklerini anladılar.

Ama ona yalan söylemişti. Şu anda bile bu bilgi konusunda ona güvenmiyordu. O hazır olduğunda.

Onun için her şeyi değiştirdi. Yumuşak noktalarını ve sevgisini kabul etti ve onun hakkında bu kadar az şey düşünüyordu. Mutlu olmadığını biliyordu ama en azından onun hissettiklerinin bir kısmını hissettiğini düşünüyordu.

Eminim anlamadığı bir şeyler vardı.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Buraya geldiğinizden beri kaç tane içtiniz?"

Kadın sefil bir şekilde ona baktı. "Fark eder mi?"

Onlara sahip olduğunu mu? Onları sakladığını mı? Ona yalan mı söylemişti? Ve hala detayların bir şekilde bu esnemeyi hafifleteceğini düşünüyordu.

İçindeki sızı her geçen an daha da derinleşiyor ve acı veriyordu. "Kaç tane?"

Kucağına baktı. "Üç."

Üç. Evleneli sadece üç hafta olmuştu. Ondan üç panik atak saklamıştı. Aslında iki tane. Ama o bunu ondan saklayabilirdi... "Ne zamandı?"

"Çok yorgunum ve-"

"Ne zamandı Beaugonia?"

Çenesini kaldırdı. Gözlerinde bir şey, bir yaşam belirtisi vardı ama bu, adamın midesine bir bıçak gibi saplanan bir sefaletle örtülüydü.

"Eğer bilmek istiyorsan, hiç önemli değil. Dağ evindeki ilk gece. Geçen hafta kütüphanede. Bugün, annenle tartıştıktan sonra."

Dağ evi. "Nasıl... Ama dağ evinde birbirimize çok yakındık. Nasıl?"

"Nasıl saklayacağımı biliyorum. Sana söylemiştim. Gecenin bir yarısıydı. Seni uyandırmadan yataktan çıktım."

Ve sonra geri geldi. Ona üşüdüğü yalanını söyledi. Ve sonra... Lyon ayağa kalktı. Boynundaki tasmayı söküp atmak istiyordu, tam oradaki baskı onu sıkıyordu. Ondan uzaklaştı, sonra geri döndü.

"Yani haftada bir. Haftada bir kez bu atakları geçiriyorsun. Ve bunu benden sakladınız mı?"

"Evet." Sesi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Yatakta öylece oturmuş, kucağına bakıyordu.

"Bunu benden neden sakladın?"

Başını kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun? Böyle bir zayıflık mı? İstikrarlı ve saygın biri olarak görülmeyi takıntı haline getirmişken? Bunu sana neden itiraf edeyim ki?"

"Takıntılı." Bir suçlama gibi hissetti. Kendini zorlukla savunabileceği bir itham. Bu doğruydü.

Ama panik atağı bir çeşit zayıflık. Aslında onun...

"Lütfen artık beni yalnız bırakır mısınız? Dinlenmek istiyorum. Yalnız başıma."

Tek başına. Düşündüğü zaman. Her şey çok fazlaydı. Her şeyin katmanlarını ayırması gerekiyordu. Belki de yalnız kalmak en iyisi olurdu. O dinlenebilir, o da düşünebilirdi.

Ama hiçbir şeyin kafasına takılmasını, onu gereksiz yere endişelendirmesini istemiyordu. "İstemiyorsanız parlamento yemeğine katılmanıza gerek yok." Ona bahaneler uyduracaktı. Bununla uğraşmak zorunda kalmayacağından emin olmanın bir yolunu bulacaktı. "Kararı size bırakıyorum."

Sonra ona baktı, ela gözleri anlamadığı bir acıyı yansıtıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

O da ona istediğini verdi. Dinlenmek için zaman. Tek başına.

* * *

Beau dinlenmedi. Çünkü her şeyin enkazını ciğerlerinde keskin bir ağırlık gibi hissediyordu.

Ona asla eskisi gibi bakmayacaktı. Onu saklayacaktı.

İstemediğiniz takdirde parlamento yemeğine katılmanıza gerek yoktur.

Daha açık olmasına gerek yoktu. Artık ondan utanıyordu. Her şeyi mahvetmişti. Yıllarca reddettiği ailesinin onun hakkında ne düşündüğüne inanmak için, ama şimdi.

Belki de haklıydılar. O zayıftı. Ve Lyon'un güce, istikrara, saygınlığa ihtiyacı vardı. Bu asla o olamazdı.

Ne yapacağımı düşünüyorsun?

Sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu. Çok aşağılanmış.

Beni kilit. Benden nefret et.

Buna katlanamazdı. Bir daha olmaz. Belki onu seviyordu. Belki kalbini milyonlarca parçaya böldü ama onu kilit altında tutmayacaktı. Ve eğer kendine bunun böyle olduğunu söylerse, hayal edebileceği en kötü şeyin Onu olduğu gibi, yani daha az gördüğünü bilerek onunla yaşarsa, belki o zaman bunu atlatabilirdi.

Çünkü her zaman seçenekler vardı. Dağılabilirdi. Bunun onu diktiği tüm parçalara ayırmasına izin verebilirdi.

her panik ataktan sonra birlikte. Ya da kalbi ne kadar acırsa acısın sona erdirilmeyi reddedebilirdi.

Haftalardır kendinde değildi. Belki de bu bir fırsattı. Kalbini birine karşı yumuşatacak kadar aptal olmadan önce olduğu kişiye geri dönmek için mükemmelliği bekleyenler.

Beau güçlü, kararlı ve kendinden emindi. Belki de kararlı bir neşe eksikliği, bir yalnızlık vardı, Özellikle de Zia kaçtıktan ve ailesiyle yalnız kaldıktan sonra, ama kendini mahvolmuş hissetmemiştir.

Hiçbir şey bu duygudan daha kötü olamazdı. Hiçbir şey kalmayana kadar onu boğacaktı. Çıkmak zorundaydı.

Telefonunu kapıp Zia'yı aradı. "Zia. Meşgul olduğunu biliyorum ve bebekler önce gelmeli ama..."

"Beau, ne oldu?"

"Yardıma ihtiyacım var. Kaçmaya ihtiyacım var." Tek cevap buydu. Kilit altında olmayacaktı. Saklanmayacaktı. Annesine dönüşmenin bu garip, gri versiyonunu yaşamaya devam etmeyecekti.

Burada kalıp Lyon'u mutsuz edemezdi. Lyon buna kızacaktı çünkü dışarıdan iyi görünmüyordu ama Lyon lanet olası dışarıdan bıkmıştı. Bir yalan uydurabilirdi. Karısı olduğu versiyonu insanların anlattığı bir hikâyeye olabilirdi, tıpkı prenses olduğu hikâyesi gibi hep öyleydi.

O vardı. Görülmedi. Sadece kalesinde saklanmak yerine özgür olacaktı. Özgür olacaktı.

Zia kaçmıştı ve her şey yolunda gitmişti, bu da öyle olacaktı.

"Ne oldu? Sana zarar mı verdi? Onu öldüreceğim. Hayır, onu öldürmesi için Cristhian'ı göndereceğim. Bu çok daha korkutucu."

Zia'nın sesindeki hırçınlık içini ısıtmak istiyordu ama kana susamış gibi hissetmiyordu. Lyon'a kızgın değildi. Sadece... yıkılmıştı. "Hayır, hayır. Sorun o değil."

"O zaman nedir?"

"Lyon... panik ataklarımı keşfetti."

Bir süre sessizlik oldu. "Sonsuza dek saklayabileceğini mi sandın?" Zia nazikçe sordu.

Gerçek şu ki, Beau tam olarak bunu düşünmüştü. Ya da belki de hayatının bazı yönlerini kontrol edebildiği ve edebileceği umuduna tutunmuştu.

Şimdi hepsi duman oldu.

"Hayır, sanırım değil, ama... Şu anda Lyon'un benden istediği gibi biri olamam. Kusurlu olduğumu biliyor ve beni saklayacaktır."

"Sana öyle mi dedi?" Zia talep etti. "Onu öldüreceğim. Çıplak ellerimle."

Beau tekrar düşündü. Hayır, babasının söyleyeceği gibi bir şey söylememişti ama bunu onun yüzünde görmüştü. Adamın geri çekilişinde. Artık onu farklı görüyordu. Belki içinde bunu yüzüne söylemeyecek kadar iyilik vardı ama şimdi onun gözünde kırılmıştı.

Artık bunu bildiği için onu mutlu edemeyecekti. İhtiyaç duyduğu, beklediği ortak o olamazdı. "Çok fazla kelimeyle değil, hayır. Ona karşı bir nezaketi var. Bu değil Zalimlik hakkında. Tekrar birinin sakladığı küçük kirli sırrı olamam. Olmayacağım."

Zia yine birkaç saniye sessiz kaldı. "Pekâlâ. O zaman seni dışarı çıkaracağız. Tek yapman gereken saraydan çıkmak. Saklanacak bir yer bul. Aramana gerek yok. Cristhian seni bulacaktır. Onun işi bu."

"Ama bebekler..."

"Neredeyse yalnız değilim, Beau. Yardım alıyorum. Cristhian seni bulacak. Ve gün bitmeden seni buraya geri getireceğiz. Burada ve güvende. Söz veriyorum. Sadece saraydan çık."

Beau kendisine aitmiş gibi hissetmeye başladığı odaya baktı. Hem mutsuzluk hem de neşe barındıran bir hayat. Hiç beklemediği karmaşık duygular. İsteddiği ama sahip olamadığı bir hayat.

En azından bu tanıdıktı. Sonra telefonu kapattı. Ve kaçışını planladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LYON, bir çalışanın annesine öğle yemeği olmayacağını söylediğini öğrendi. Sonra katılması gereken toplantılar vardı. Bütün öğleden sonra kara kara düşündü, bütün bunlarla ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Ve parlamento yemeğindeki tüm son dakika değişikliklerini ve aksaklıkları onayladı. Sorunlarla, sorularla ilgilendi. Evet, dikkati dağınıktı ama bu nedenle yapılması gerekenleri yapmaktan aciz değildi.

Çünkü onu yetiştiren kadınların yanıldığı ortaya çıktı. İkisini de yapabilirdi. Sevebilir, yas tutabilir, acı çekebilir ve ülkesi için iyi seçimler yapabilirdi. Kendisine yanlış bir adım atma korkusu olmadan her şeyi yapma şansı verdiğinde, her zaman yaptığı şeyi yaptığı ortaya çıktı.

Doğru lanet şey. Yumuşak noktalar olsun ya da olmasın.

Belki de durumun böyle olmayacağı bir zaman gelecekti, ama kendini imkansız bir izolasyon standardına tutsaydı bile, setler yine de ortaya çıkacaktı. Doğal felaketler ya da dünyevi sorunlar Divio'ya meydan okuyordu. Ailesi ve kendisi söz konusu olduğunda kayıplar, hastalıklar ya da kim bilir başka neler.

Doğru olanı yapabilirdi - skandalıdan kaçınabilir, sorumluluklarını yerine getirebilirdi - ama böyle şeyler yaparak etrafındaki dünyayı kontrol edemezdi.

Garip, bedeninin dışına çıkılan bir andı. Hem dikkatinin dağınık olması hem de bir şeylerle uğraşabilmesi -ya da devredebilmesi-

Yapılması gereken her şeyi. Etrafında hiçbir şeyin parçalanmamasını izlemek, çünkü dikkate aldığı tek şey rolü değildi.

Belki, sadece belki, her ikisini de dengelediği bir hayat olabileceğini düşünmek. Büyükannesinin onun için belirlediği beklentileri değil, kendi ihtiyaçlarının

vatandaşlar. Aynı zamanda ailesinin ihtiyaçlarını karşılarken, bencil arzuların her şeyi mahvetmesine izin vermeden.

Her özel kararının kamusal kişiliğini mahvedeceğinden endişelenmeden.

Beau onun ailesiydi. Karısıydı. Onun bu kadar acı çektiği fikrinden nefret ediyordu. Bu onun içini parçalıyor ve gidip onunla konuşmak ve af dilemek istemesine neden oluyordu. Onu koruyacak ve hakkında olumsuz bir söz söylemeye cüret eden herkese karşı onu savunacaktı.

Ama yalan söylemişti. Bunu en başından beri ondan saklamıştı. O da hatalıydı. Bu konuda ona güvenmemiş olması onun hatası olsun ya da olmasın, ondan saklamış, ona haklı ya da haksız olma fırsatı vermemişti.

İkisinin de bunu yapmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Çok korkup her şeyi daha da kötüleştirmek yerine birbirlerine şans vermeliydiler. Her şeyin dağılma noktasına gelmesine neden olmak yerine.

Belki de denge, herkesin yüzde yüz mutlu olması ya da her şeyin onun tüm dikkatini çekmesiyle ilgili değildi. Hayır, ona en çok ihtiyaç duyan şeyi bulmaktı. an ve ona yanıt vermek.

Çünkü büyükannesinin kardeşine üstün gelme isteğinin artık bir önemi yoktu. İkisi de ölmüş ve gitmişti. O buradaydı. Beau buradaydı.

Şu anda, yarınki yemek için her şey hazırды, ajandasındaki tüm acil maddelere yanıt vermişti. Bu yüzden Ona gereken Beau'ydu ve bugün olanların üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Eğer ona bir özür borcu varsa, ki vardı, bunu sunmalıydı. Ve eğer kadın kendisinden bir teklifte bulunmazsa, o zaman bunu o anda halledecekti. Bunun üzerine konuşacaklardı. Sonuna kadar kitabında büyük ölçüde eksik olan o konuşmaları yapacaklardı.

Ama o konuşmalar geldiğinde - kitaptaki çift işleri yoluna koymuştu. Bu yüzden o da

yap. Her şeyin yoluna girmesini sağla.

Ofisinden çıktı ve onu aramaya gitti. Saat geç olmuştu ama kız ne odalarında ne de yataktaydı.

Sonra da kütüphaneye. Ve o orada olmayınca.

Endişelenmek için. Aklına gelebilecek her yeri aradı ve sonunda asistanına çağrı bırakmak zorunda kaldı.

Kadın ofise girdiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve gergindi. Belli ki uyuyordu. Reveransı en iyi ihtimalle beceriksizceydi. "Özür dilerim Ekselansları, görünüşe göre sabahdan beri kimse onu görmemiş."

"Bu sabah." Lyon'un vücudu tamamen boşalmış gibi hissetti, sonra santim santim öfkeyle doldu.

Onu ittiği tüm yollar. Onu istediğini iddia ettiği tüm yollar. Onu anladığı tüm yollar ve ona kendisini anlama fırsatı vermediği tüm yollar.

Kaçmıştı.

Nereye ama Lyon nereye gideceğini hemen biliyordu. Kaçıp gidebileceği tek yer. Neredeyse her gün kız kardeşiyle konuşuyordu. Olumlu olarak bahsettiği tek şey Zia ve bebekleriydi.

"Zia Rendall'ın ya da artık adı her neyse onun evini bulun. Ve bir uçak hazırlayın. Adresi aldıktan sonra hemen yola çıkacağım."

"Ben... Bilmiyorum..."

Hırladı, kendini tutamadı. Neyse ki Bay Filini içeri girdi, ne yazık ki annesi de girdi. Biri onu uyandırıp Beau'nun kayıp olduğunu söylemiş olmalı. Oh, neyse. Önemli değildi. Önemli olan tek şey Beau'ya ulaşmaktı.

"Bay Filini-"

"Duydum, Majesteleri. Hemen ilgileneceğiz." Beau'nun yardımcısına işaret etti ve ikisi de ayrıldı.

Lyon kısa süreliğine toparlanmayı düşündü ama neye ihtiyacı vardı ki?

Hiçbir şey. Onu buraya geri getirecek ve hesaplaşacaklardı. Öylece kaçıp gidemezdi.

"Lyon, yemeği kaçıramazsın," dedi annem.

Annesine baktı. Bir an için içini bir sızı kapladı. Annesi haklıydı. Kalmalıydı. Önce sorumluluklarına odaklanmalı, sonra Beau ile ilgilenmeliydi. Zamanında geri dönememe ihtimalini göze alamazdı. İnsanlar ne derdi?

Diz çökmüştü. Ona öğretilen her şey. İnsanlar ne derdi? Onu daha önce gelen tüm olumsuzluklarla karşılaştıracaklardı.

Ama ona yer verirse. Ödemesi gereken borcu değil de, ne olduğunu düşünmesine izin verirse, gülünç hale gelirdi.

Anlamsız bir akşam yemeğine ev sahipliği yapma sorumluluğu mu? Bunun gerçek hukuk kurallarıyla ya da krallığın işleyişiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu krallığa hizmet değildi. ama sadece bir grup kendini beğenmiş parlamento üyesini beslemek içindi, bu yüzden onu sevmeye mi karar verdiler? Ve belki de, sadece belki, onu kendisinden önceki pervasız adamlarla karşılaştırmamaya?

Canı cehenneme.

"Eğer zamanında dönmezsem, bunu halledebileceğinize inanıyorum."

Kekeledi ama adam onun verdiği yanıtları dinleme zahmetine girmede.

Karısını bulmaya gidiyordu.

* * *

Cristhian gerçekten de onu bulmuştu. Ne de olsa onun işi buydu. Ve Beau kısa bir süre içinde uçağa binmiş, onunla birlikte malikânesine geri dönmüştü. Ona hiçbir şey söylemedi, onu konuşturmaya çalışmadı. Sadece onu gitmesi gerekiyordu. O iyi bir adamdı. Zia'ya ve güzel ikizlerine layıktı.

Beau'nun sonunda kucağına alacağı kişi.

O öğleden sonra Cristhian ve Zia'nın evine vardığında, kız kardeşi tarafından karşılandı.

Kolunun kıvrımı ve diğer kolu açık ve Beau için hazır.

Beau pek ağlayan biri değildi. Bunu her zaman panik atak geçirdiğinde çok fazla ağlamasına bağlamıştı.

Paniklemediği zamanlarda duygularını bu şekilde boşaltma ihtiyacını ortadan kaldırıyordu.

Ama Zia'nın uzattığı koluna girdiğinde ve Zia ona sıkıca sarıldığında gözleri yaşlarla doldu. Geri çekilip küçük kıza bakmadan önce gözlerini kırıştıtararak onları uzaklaştırdı. Zia'nın kollarında bir paket.

"Ben Harrison," dedi Zia, sesi sertti. Evin derinliklerinden bir miyavlama ve ardından çok daha öfkeli bir çığlık duyuldu. "Ve işte adaşın, yapmakta oldukça usta olduğu gibi, hoşnutsuzluğunu ilan ediyor. Gel bakalım." Zia onu evin içine, köşede iki küçük beşik de dahil olmak üzere her türlü bebek eşyasının serpiştirildiği rahat, küçük bir oturma odasına götürdü.

Beau, Zia'nın peşinden bir tanesine gitti ve kızgın küçük bir bohçaya baktı. Yüzü kızarmış ve buruşmuştu.

"Ve bu da Begonya. Bizim küçük Arımız," dedi Zia, her kelimesinde sevgi ve neşe vardı, kız küçücük bir çığlık atarken bile

yüksek sesle ağladı. "Hadi," dedi Zia, kalçasıyla Beau'yu dürterek. "Kaldır onu."

Ama Beau bunların hiçbirleriyle başa çıkmak için tamamen donanımsız hissediyordu. Ya da şu anki hayatıyla. Her şey çok büyüktü ve

hantal. Boğazını tıkayan duyguyu yuttu ya da yutmaya çalıştı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"İzin verin." Cristhian bebeği kucağına aldı ve kız hemen sessizleşmeye başladı.

Çok iri bir adamın çok küçük bir bohça tutması Beau'nun ağlamak istemesine neden oldu. Ama o kendini tuttu.

Zia onu kanepeye taşıdı ve Cristhian da Beau'nun yanına oturdu. Beau, Zia'nın yaptığı gibi onun kollarını tutmaya çalıştı ve Cristhian bebek Bee'yi Beau'nun kollarına aktardı.

Zia oturdu

yanında, Harrison'ı kucaklıyordu.

Bu çok şaşırtıcı ve güzeldi. Kız kardeşi bu iki değerli canı dünyaya getirmişti. Beau kucağındaki küçük kıza baktı. "Tüm evrendeki en mükemmel şeyler değiller mi?"

"Çoğunlukla. Sabahın ikisinde avazları çıktığı kadar bağırıldıklarında o duyguları tam olarak hissetmiyorum ama zamanın yüzde doksan dokuzunda tüm evrendeki en mükemmel şeyler oluyorlar." Zia oğlunun yanağını okşadı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Zia içini çekti. "Ne oldu Beau?"

Beau bakışlarını Bee'den ayıramıyordu. O da kelimeleri bulamıyordu. "Bilmiyorum. Başta çok iyiydi ama sonra..."

"İyi mi?" Zia bastırdı. "Sen... Lyon'la iyi anlaştın mı?"

Beau başını salladı. "Tüm o aramalar sırasında sana yalan söylemiyordum. I..." Onu seviyorum. "Çok nazikti. Çok güzel bir kütüphanesi var ve okumayı seviyor. Beni tanımak için sevdiğim bir kitabı bile okudu. Aslında... Bir süre çok mutlu oldum. Belki hamile olsaydım her şey daha farklı olurdu."

Bu da verimli bir düşünce değildi. Şatosunda oturup mutsuz olacaktı. Parlamento yemekleri gibi şeylere gitmesine izin verilmezdi. Üstesinden gelebileceğini kanıtlamış olsa bile. Bir bebek hiçbir şeyi değiştirmezdi. yalnızlığında sarılabileceği biri olurdu. "Yani siz

ikiniz... Siz..." Zia boğazını temizledi. "Orada ...hamile olma ihtimalin var mıydı?"

Beau başını kaldırıp kız kardeşine baktı, sonra Zia'nın evliliğin sadece bir evlilik olduğunu düşünmediğini fark etti. Zia'yı kurtarmak için ayarlanmıştı, işin içinde mirasçı yaratmak olmayabilirdi.

"Seks yaptık, Zia. Biz evliyiz."

Cristhian dehşete düşmüş gibi bir ses çıkardı ve ayağa kalktı. "Belki de gidip... başka bir şey yapmalıyım."

Zia gözlerini devirdi ve onu başından savdı. "Bebekleri biz hallederiz. Sen git erkekçe bir şeyler yap."

Zia'ya gülümsedi, pek çok şeyi anlatan türden bir gülümsemeydi bu. Sevgi, eğlence, yakınlık. Zia kocasının gidişini izledi, gözlerindeki sevgi o kadar belirgindi ki Beau

başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Ama sadece kucağındaki çocuğa bakabiliyor ve korkunç, korkunç bir özlem hissediyordu.

"Hamile kalmak istiyordum," dediğini duydu, gerçekten istemeden.

"Oh, Beau." Zia'nın boştaki kolu Beau'nun omuzlarına dolandı.

Başını iki yana salladı. Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Gözyaşlarını geri kırıptı. "Böylesi daha iyi."

"Bana neler olduğunu anlat. Her şeyi. Başından sonuna kadar, sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Beau henüz bu konuyu tekrar açmak istemiyordu ama açabilirdi de. Gerçekten nereden başlayacağını bilmiyordu. Düğünden mi? Dağ evinde mi? Zia'yla neredeyse her gün konuşmasına rağmen, Beau'nun tanıdığı Lyon hakkında kız kardeşine çoğunlukla bir şey söylememiştir. Zia'yı kurtarmak için evlendiği adama aşık olmaktan nasıl bahsedeceğini bilmiyordu. Seks hakkında nasıl konuşacağını bilmiyordu, çünkü Lyon'un olaylara tepkisi hakkında konuşmak doğru gelmiyordu. Ve belki de Zia'nın koruyucu moda geçmesini istemiyordu.

çok fazla yükü vardı. Bu yüzden Beau her konuda belirsiz davranıyordu.

Şimdi mi? Kız kardeşine her şeyi anlattı. Lyon'un dağ evine "adım atmasından" kontesle olan korkunç kavgasına kadar. Lyon'un onu keşfetmesine kadar. Panik atağın ortasında.

Beau, "Bu yemek haftalardır herkesin odak noktası oldu," dedi. Gözyaşlarını tutmayı başarmıştı ama giderek zorlaşıyordu. "Konukların birleşik bir monarşi görmelerinin ne kadar önemli olduğundan bahsedildi. Beslenmek, kur yapmak ve

Sanki bu, geçmiş prenslerin kötü işlerini temizleyecekmiş gibi iltifat edildi. Belki de öyle olur. Güç sahibi erkekler çok basittir. Ama Lyon beni gördüğü an. Neler olduğunu anladığı an. Bende neyin yanlış olduğunu gördü ve bu

yüzden gitmek zorunda olmadığımı söyledi."

"Babam gibi konuşuyor," dedi Zia tiksintiyle.

Beau onun da aynı fikirde olmasını çok isterdi. "Ama değil. Hem de hiç değil." Belki de bu yüzden kendini baştan aşağı yara bere içinde hissediyordu. Belki de bu yüzden kaçmak doğru ya da haklı değil, sadece iç karartıcı geliyordu.

Lyon'u cezalandırmak istemedi, onu incitmek istemedi. Bu da depresyona katkıda bulundu. "Eğer bir şey varsa, o da annemiz olmaktır."

"İmkânsız," dedi Zia, ama bu bir anlık bir hareketti. Biliyorum.

"Onu mutlu etmek için kendimi zorladım. I... Kendimi onu mutlu etmek için."

"Bu annemle aynı şey değil Beau," dedi Zia nazikçe.

Beau tam bir şok içinde Zia'ya baktı. "Bunu nasıl iddia edebilirsin?"

"Annem... mutsuz değil. Mutlu olduğunu söylemiyorum ama babamı mutlu etmeye çalışmıyor."

"Kesinlikle ne bizi ne de kendini mutlu etmeye çalışıyordu."

"Hayır. Sanırım babamdan korkuyor. Ne yapacağından. Nasıl tepki vereceğinden. Bizim için asla ayağa kalkmadı, onu bizden daha çok sevdiği için değil - bir süre böyle düşündüğümü itiraf etmeme rağmen. Ama... Artık aşığım. Hem kocama hem de kendime.

sevdiğim çocuklarım var. Annenin tek derdi korku. Tüm o eğilme ve kırılmama konuşmaları. O sadece her şeyin kolay ve pürüzsüz olmalı. Aşk bunların hiçbirisi değildir. Çünkü iyi ya da kötü. Çalışmayı, uzlaşmayı gerektirir. Kendi kontrolünüz dışında olmak kalbinizin parçalarını kaybetmek anlamına gelir. Bu yüzden evlenmemize izin vermek ve sonra da ellerini yıkamak onun için çok kolaydı. Bu şekilde bir ilişkiyi sürdürmekten daha kolay. ilişki."

Beau bunun üzerine biraz kaşlarını çattı. Aşkın kolay olmasını beklemiyordu. Hiçbir kitap böyle olacağını iddia etmemiştir. Bu yüzden Belki de bu yüzden annesinin motivasyonunun en az direnç gösteren yol olduğu hiç aklına gelmedi.

Sadece kocasına karşı tutkulu bir sevgi besliyordu, çocuklarına karşı değil.

"Aşkın belli bir al-ver'i vardır." Zia çocuklarına baktı. "Belki de onlara sahip olmamın, onları büyütmemin içimde, aşkı düşünmeden çok önce. Eğer sadece Cristhian'a duyduğum aşkı hissetseydim, belki de bu beni dehşete düşürüp Anne'ye dönüşmeme neden olurdu. Ama onlar? Oh, Beau. Onlara her şeyimi verirdim. Onları güvende tutmak için her şeyden vazgeçerdim.

sağlıklı ve mutlu. Ve bu kocamı da kapsıyor. Yani birini mutlu etmek istemenin yanlış olduğuna inanmıyorum. Bunda doğru bir şey var. Bu konuda sevgi dolu bir şey var."

"Yani geri dönüp mutsuz olmamı, saklanmamı ve-"

Zia boştaki elini Beau'nun omzuna koydu. "Hiç de değil. Ver ve al dedim. Senin verip onun alması değil. Eğer o küçük bir panik atak yüzünden bir şekilde yemeğe gitmeye layıkça, sonsuza dek defolup gidebilir. Bu Onu. Sen değil. Ve bunun aşkla hiçbir ilgisi yok."

Beau bunun kendisini neden daha iyi hissettirmediğini anlamadı ama her şeyi bir kenara itti ve kız kardeşine odaklandı. Yeğenine ve yeğenine. Basit, kolay sevgiye.

Ama Zia için kendini feda ettiğinde bu basit miydi? Zia yıllarca Beau için kendini feda etmişken mi? Yoksa bu vermek miydi? Ve almak. Başkasını mutlu etmek için zor kararlar. Bir başkası iyi olacaksa, sefil durumdan kurtulma isteği.

Ama Beau hayatının her zaman olduğu gibi olmasını istemiyordu, o halde Lyon'a nasıl geri dönebilirdi? Bunun kolay bir cevabı olmadığından, bunu görmezden geldi. Kız kardeşiyle güzel bir öğleden sonra geçirdi. Cristhian ve Zia'nın bir takım gibi hareket etmelerini izleyerek yeniden onaylayıcı bir akşam geçirdi. Birbirlerine ve çocuklarına duydukları sevgi çok açıktı.

Beau buna benzemeyen bir hayata geri dönemezdi, bu yüzden doğru olanı yapmıştı.

Tabii ki gelecekle ilgili ne yapacağını bilmiyordu. Lyon boşanmayı zor kabul ederdi. Ama geri dönemezdi. Belki de ortadan kaybolma sırası ondaydı. Zia hamileliğini ilk öğrendiğinde bir süreliğine küçük bir kutup adasına gitmişti, belki Beau da aynı şeyi yapabilirdi.

Yalnız olacaktı ama bu, birini memnun etmek için yarısını saklamaktan daha iyi değil miydi? Ya da kendisine ait olmayan bir kalede saklanmaktan? Kendini izole etmek daha iyiydi.

başkaları tarafından izole edilmişti. Her zaman böyle düşünmüştü ve haklı çıkma eğilimindeydi.

Akşam geç saatlere kadar, bu noktada gerçekten sabahın erken saatlerinde, ikizlerin gece yarısı beslenmesinde Zia'ya yardım etti.

Çok loş bir ışığın altında kanepede birlikte oturdular, Beau Harrison'ı biberonla beslerken Zia da Bee'yi kucağına aldı. Mutsuzluk sisi içinde bile, bu çok güzel hissettiriyordu. Kız kardeşiyle birlikte bir yetişkin olmak. Burada, ebeveynlerinin, tehditlerin ya da krallıkların olmadığı bir hayatın içinde oturmak. Sadece geç saatlere kadar süren geceler, sessiz odalar ve tatlı bebekler.

Cristhian içeri girdi. Koyu renk bir eşofman ve tişört giymişti, saçları uykuda kırıışmıştı.

Zia biraz şaşkınlıkla ona baktı. "Beau bana yardım etti. Uyumaya devam etmeliydin."

Ama Cristhian karısına dönmeden önce Beau'ya tuhaf bir bakış attı. "Zia? Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Koridora doğru başıyla işaret etti.

Bir sır. Beau kaşlarını çatı. Zia bir kaşını kaldırdı.

"Bir şeyin ortasındayım hayatım," dedi kuru bir sesle, kendisine yapışmış olan çocuğu işaret ederek.

"Evet. Biliyorum. Sadece..."

Beau Zia'yla bakıştı, çünkü Cristhian'ın hiçbir zaman şimdiki kadar kararsız göründüğünü görmemişti.

Sonra evin derinliklerinden bir yerden gelen bir bağırtı duydu. Hem Beau hem de Zia telaşla doğruldular.

"Bir sorun mu var?" Zia sordu.

Cristhian boğazını temizledi. "Pekâlâ. Görünüşe göre prens geldi."

"Prens kim...?" Beau sormaya başladı, ama sonra kafasına dank etti. Lyon'un bu şekilde bağırıldığını daha önce hiç duymamış olsa da bu bağırışı tanıyordu. Gözleri irileşti. Onun burada ne işi vardı? "Oh."

Oh.

Zia uzanıp onun kolunu kavradı. "Yapmak zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan onu gör. Cristhian onu gönderecektir."

"Denedik." Cristhian boğazını temizledi. "O bir oldukça...ısrarcı."

Zia, Bee'yi omzuna alıp küçük bir geçirme sesi duyulana kadar bebeğin sırtını ovalarken, "Öyleyse hemen geri dönmesi için ısrar et," dedi hiddetle. "Yumruğunla," diye ekledi karanlık bir sesle, çok tuhaf bir tabloydu.

Ama Lyon'un burada olması kadar garip değil. Burada.

"Uluslararası bir olay çıkmasını önlemeye çalışıyorum," diye yanıtladı Cristhian, sesi Zia'nınki kadar kuruydu.

"Şey, ben değilim." Zia sanki böyle bir olayı kışkırtacakmış gibi ayağa kalktı. Ama kimse bir şey yapamadan Lyon hışımla odaya daldı.

Saçları dağınıktı, kravatı gevşekti ve gömleğinin üst düğmelerinden biri açıktı.

Beau dakikalarca ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onu hiç görmediği kadar dağınıktı. Kesinlikle kızgındı ve insanların önündeydi. Ve yine de kalbi yerinden fırladı.

Ne kadar aptaldı. Aşk ne kadar aptalca bir şeydi. Harrison'ı sıkıca kavradı ve söyleyeceği her şeye karşı kendini hazırladı.

Çünkü geri dönüp kendini küçültmeyecekti. Ne yapmış olursa olsun, ne söz vermiş olursa olsun. Özgür olacaktı.

Ve cehenneme gidebilir.

ON ALTINCI BÖLÜM

LYON az uyku ve çok fazla öfkeyle koşuyordu. Cristhian Sterling'in malikânesine vardığında hiç değilse yorgunluktan sakinleşeceğini düşünmüştü ama Beau'nun kendisiyle konuşmadan kaçtığını öğrendiği her dakika öfkesini daha da artırıyordu.

Cristhian'ın personeli ve ardından Cristhian'ın kendisi Lyon'u Beau'dan uzak tutmaya çalıştığında, bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Son edep ve imaj kaygıları ne olursa olsun

duman olup gitti.

Karımı görecekim.

Ve onu durdurmaya çalışabilecek herkesle savaşılmaya hazırды. Ama Cristhian gittikten sonra uykulu adamın yanından geçerek ona hoş karşılanmadığını söylemeye çalışıyordu.

Karşılama kimin umurunda?

Sessiz sesler duymuş ve onları takip etmişti. Koridorda. Odaya dalmıştı ama birden durdu. Beau'yu hemen gördü. Rahat görünümlü bir kanepede oturmuş, tüylü pijamalar giymişti. Saçları arkaya toplanmıştı. Ama onu durduran şey kadının muhteşem, mükemmel görüntüsü değildi.

Kucağında o güne kadar gördüğü en küçük bebek vardı. Bir an için bu manzara onu öylesine hazırlıksız yakaladı ki söyleyecek söz bulamadı. Sadece bakabildi.

Böyle birkaç dakika geçirdikten sonra ayağa kalktı. "Gecenin bu saatinde insanların evlerine öylece giremezsiniz," dedi.

dedi ona, mağrur ve asil bir edayla. Cristhian'a doğru ilerledi ve bebeği ona teslim etti.

Sonra ona döndü, çenesi yukarıda, gözleri parlıyordu.

"Yine de buradayım," diye karşılık verdi, onu hem istiyor hem de aynı ölçüde sarsmak istiyordu. Parmağıyla onu işaret etti.

"Ve sen de beni dinleyeceksin."

"O parmağı nereye doğrulttuğuna dikkat edeceksin," dedi Zia, parmağıyla Beau'nun arasına girerek.

Evleneceği kız kardeşini inceledi. Bir zamanlar onun yüzüğünü bile takmıştı. Tüm bunlar sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. Sanki o zamanlar farklı bir insandı. Öyle olduğunu sanıyordu.

Ve şimdi burada durmuş, kendi çocuğunu kucağına almış, kocası da onu dikkatli gözlerle izliyordu.

"Ah, benim eski nişanlım." Lyon kısa ve alaycı bir selam verdi. "Artık dünür olduğumuza göre seni tekrar görmek çok güzel."

Gözleri kısıldı. "Şimdilik."

Cesedinin üzerinden.

Ama Zia umurunda değildi. Karısını önemsiyordu. Bu loş odada gözlerinde öfke ve incinmişlik ışıltısıyla duran ve hiç utanmayan karısını. Kaçtığı için utanç duyması gerekirken.

Cristhian karısına, "Belki de onları yalnız bırakmalıyız," diye mırıldandı.

Ama Zia gözlerinde hançerlerle Lyon'a bakıyordu.

"Cesedimi çiğnemedi."

"Kimin kaldığı ya da gittiği umurumda değil," diye mırıldandı Lyon, Zia'nın etrafından dolanarak Beau'nun onun önünde olmasını sağladı. Bu kadın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu yüzden odadaki diğer iki kişiyle ilgilenmeyi bıraktı ve neden burada olduğuna odaklandı.

Söylenmesi gerekenler üzerine.

"Kaçmamalıydın, Beaugonia." Bunu söylemenin daha iyi yolları, buna başlamanın daha iyi yolları olduğunu düşündü. Buraya gelirken uçakta prova ettiği konuşmalardan herhangi birinin daha iyi gidebileceğini düşündü.

Ama tek düşünebildiği buydu. Bu kadını seviyordu, çocukluğu yüzünden onu geride tutan tüm saçma şeyleri bir şekilde onun sayesinde fark etmişti ve o da kaçmıştı.

"Bir an önce Divio'ya dönmelisin," diye cevap verdi. "Olay çıkarıyorsun ve neredeyse sabah oldu. Dikkatli olmazsan akşam yemeğini kaçıracaksın."

"Yemeğin canı cehennem!" Bağırды. Gerçekten bağırды. En son ne zaman gerçekten bağırmasına izin verdiğini hatırlayamıyordu.

Çok iyi hissettirdi. Kaygan zemin. Belki de öyleydi. Hissetmesine izin vermek. Duygularıyla koşmasına izin vermek ve bu yüzden bir hata yaptı. Belki de her şeyi mahvediyordu.

Ama eğer her şeyi mahvederse ve kız ona geri dönerse, her şeye değecekti.

Ona göz kırptı. Sonunda tamamen şaşırmıştı. İçinde bir şeyleri yaktı. Şımartmaması gereken o tehlikeli ateşlerden biri.

Ama burada ne önemi vardı ki? Sadece o ve kız vardı.

Kız kardeşi, eniştesi ve iki bebeği vardı ama artık kraliyet ailesinden bile değillerdi. Ve bebekler konuşamıyordu. Bu yüzden.

"Neden bu kadar kızgınsın bilmiyorum Lyon. Ama geri dönmeyeceğim. Biz... Biz uygun değiliz. Bunun senin için bir sorun olacağını biliyorum ama kalmak da öyle. Eminim kamuoyundaki imajımızı korumak için bir tür özel anlaşmaya varabiliriz. Ama ben yapamam-"

Onun bir kelime daha söylemesine izin veremezdi. "Neden kılgın olduğumu bilmiyor musun?" Öfkeyle daha fazla tutuşabileceğini düşünmemişti ve onun da çok... aşırı derecede saçma. "Bana yalan söylediğin için kılgınım. Benden bu kadar önemli bir şeyi sakladığın için kılgınım.

Ben de nezaketen bir jest yaptım ve eşim olarak katılmanı istediğim yemeğe katılmamana izin verdim. Ortağım olarak. Her şeyin olarak... ve sen kaçtın. Tek kelime bile etmeden."

"İyilik mi?" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Nezaket mi? Utanç verici olduğum için değerli yemeğinize katılmamamı istemeniz mi?"

"Utanç mı?" O da hemen bağırdı. Terbiyenin ve diğer her şeyin canı cehenneme. O kadar öfkeliydi ki kucağında bebekleri olan iki kişinin sessizce odadan çıktığını bile fark etmedi. "Kim böyle bir şey söyledi? Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Senin için her şeyi yaparım. Ve benimle tartışma nezaketini göstermek yerine kaçtın."

"Saklanmayacağım. Bir daha olmaz. Senin olmayacağım kirli sır. Beni geri sürükleyemezsin-" Ve sonra sanki söylediği şey onu yakalamış gibiydi. Kısa bir süre durdu. Nefesi yüksek sesle, keskin bir rüzgarla çıktı. "Ne dedin sen?"

Çok güzel görünüyordu. Açıkça söylediğini düşündüğü sözler onu çok şaşırtmıştı. Yüzünde bir neon işareti olduğunu düşündü. O yumuşak nokta. Annesinin onu suçladığı o dikkat dağınıklığı.

Ve sanki hiç aklına gelmemiş gibi tamamen şok olmuş görünüyordu.

Çünkü belli ki öyle olmamış. Kendi başarısızlıklarının ve belki de onunkilerin bir karışımı.

Ama bu ona artık öfke yerine umut da veriyordu. Tutunacakları bir şey onları olmaları gereken yere götürebilirdi.

Ona doğru ilerledi ve kız geri çekilmeyip, sanki bir kafası daha çıkmış gibi ona bakmaya devam edince, ellerini kızın ellerinin arasına aldı. Gözlerinin içine baktı. Ve bu sefer kelimeleri bağırarak değil, suçlayarak değil, içinde hissettiği her şeyle söyledi.

"Seni seviyorum, Beaugonia. Hayatım boyunca bir araç oldum. Bir borcun ödemesi. Kimse neyi sevebileceğimi ya da isteyebileceğimi umursamadı. Ta ki sana kadar. Senden istediğim şeyi okudun. Sen Yolculuktan nefret etsen de dağ evinden keyif aldın. Bana karşı dürüsttün, bana karşı dürüst olduğunu sanıyordum. Sonra bunu sakladığını fark ettim..." Bunu ifade edecek bir kelimesi yoktu.

"Başarısızlık mı? Yanıklık mı? Zayıflık mı?"

Ona baktı. Yüzündeki öfkeye. Bu şeylere inanmıyordu. Kesinlikle... Kesinlikle bunlara inanmıyordu. Kendine hakim prensesi. Ve sonra kafasına dank etti.

Kız ona hiç bakmamış gibi baktığında Dağ evinde söylediği bir kelimeyi anladığında, büyükannesinin sözlerinden bahsediyordu. Büyükannesinin ona aktardığı şeylerin doğruluğunu gerçekten düşünmüş olsun ya da olmasın.

Yani bu sözler Beau'ya ait değildi. Onun bile değildi. Daha önce gelmişlerdi. Onun yüküydüler. Hiç şüphesiz, babasının sözleriydi. Ve o bunun farkında bile değildi.

Ama bunlar muhtemelen babasının onu sakladığında kullandığı kelimelerdi ve aynı şekilde tehdit etmesinin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti. Belki farklı nedenlerden dolayı, ama sorun da buydu. İkisinin de tam olarak anlayamadıkları, tam olarak yüzleşemedikleri pek çok nedeni vardı.

Ama şimdi yaparlardı.

* * *

Beau onun titrediğinden emindi ama Lyon'un elleri hala onunkini tuttu. Sanki aniden dillerde konuşmaya başlamış gibi ona bakıyordu.

"Seni tanımlamak için bu kelimeleri bir kez bile kullanmadım, Beau," dedi, çok sakin bir şekilde. Çok dikkatli bir şekilde. "Neden böyle düşündüğünüzü şimdi anlıyorum ama panik atak umurumda değil. On beş yaşımdan beri anksiyete ilaçları kullanıyorum. Beyin kimyanızın durumu beni dehşete düşürdü. Yalan söyledin ve kendini benden sakladın."

Adamın, kızının bir şey yapamayacağını iddia ettiğinde Onu seviyorum, ama bu... Sanki sorun yokmuş gibi söyledi. Sanki... istikrar ve saygınlık hakkındaki tüm konuşmalarının

ile... Anksiyete ilacı kullandığını söyledi.

Hiçbir şey.

"Ne yaptın?"

"Yaşadığım şeye panik atak demezdim ama sürekli felaket düşünme döngüsü derslerime engel oluyordu. Annem..."

Kaşlarını biraz çattı, sanki

Bir şeyin farkına varmak. "Geriye dönüp baktığımda, sanırım bir şey yapmazsa büyükannemin benden çok mutsuz olacağından korkuyordu. Bu yüzden bana bir terapist buldu. Ben reçeteli ilaç. Sonsuz derecede yardımcı oldu."

"Yardım ettim," diye yineledi. Aptalca. Ama... Adamın kaygıları olabileceği milyon yıl geçse de aklına gelmezdi. Gerçek endişeler, sadece takıntılı endişeleri değil. Saygınlık. Bir tür müdahale gerektiren gerçek bir durum. "Oturmam lazım."

Ve gitmesine izin vermedi. Onu kanepeye götürdü ve kız koltuğa yığılıp kaldığında yanına oturdu.

"Beau, panik ataklarının söylediğin kelimelerden kaynaklandığını düşünmüyorum. Onlar senin sözlerin. Benim değil."

Ancak tüm bu yeni bilgilerin gerçekliğiyle orada otururken, bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Kendi sözleri değil. Gerçekten doğru değildi. "Panik ataklarımı hiç önemsemedim.

O şekilde değil. Elimde değil, o yüzden bu konuda kendimi hırpalayacak değildim."

"Ama baban bunu senin için yaptı."

Onun gözlerinin içine baktı. Onu sevmeden önce bile, her zaman farklı olmaktan çok benzer olduklarını düşünmüştü, ama bu... Onu bu kadar iyi anladığı nasıl doğru olabilirdi? İyi mi? Birbirlerine bu kadar mı benziyorlardı?

Seni seviyorum.

Bunu o söylemişti. Açıkça ve basitçe. Çok gürültülü bir sahnenin ortasında. Bağırıldığı ve kimin duyduğunu umursamadığı bir yerde.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu fısıltıyla.

"Hatta..."

"Buradayım, tesoruccia. Anneme yemeği halletmesini

söyledim. Zamanında dönmeye niyetim yok. Niyetim

her şey doğru. Böylece birlikte bir hayat kurabiliriz. Dengeli ve istikrarlı bir hayat... ama imajlarımız uğruna kendimizi feda ederek değil. Halkımız bizim de insan olduğumuzu bilmeli. Sevgi. Yumuşak noktalar. Kaygılar."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Ve yine de...

Zia'nın söylediklerini düşündü. Al-ver hakkında.

O rahatlık verdiği, nazik davrandığında o da vermişti ve almıştı. Ama sadece nadiren

ne yaptıklarını tartışıyorlardı ve bu yüzden belki de birbirlerini anlama şansları olmamıştı. Verdikleri ve aldıkları dikkatliydi, örtülüydü, çünkü ikisi de onları sevmesi gereken ama bunun yerine sadece alan insanlar tarafından yakılmıştı.

Onu neyin şekillendirdiğini, aynı fikirde olmasa bile neden böyle hissettiğini çok iyi anlıyordu ama konu kendisi olduğunda onu anlamakta belki de en iyi yargıcın kendisi olmadığını şimdi kabul edebilirdi.

Çünkü muhakemesini gölgeleyen kendi yükü vardı. Ama o, bunun ötesini görmesine yardım ediyordu. Aşk bunu yapmıştı.

Ve yükü muhakemesini gölgelediğinde, kelimelerini kullanmıştı. Ona mirasından bahsetmişti. Kendisine ait olduğunu düşündüğü borcu ödemek için ne yapması gerektiğini. Belki yanılmıştı ama asla kaçmamıştı. Dürüst davranmıştı.

Olmamıştı. "Özür dilerim."

"Öyle mi?"

"Ben... sonuçlara atladım. Kendi sorunlarıma dayanarak. Çok mutsuzdum. Ama seni mutlu ettiğimi söyledin ve ben de

için. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Çünkü seni seviyorum Lyon. Nezaketini. İçindeki doğru olanı yapma arzusunu. Ama ihtiyacın olan o şey ben olamam.

İstediğim kadar iyi rol yapamıyorum. İstemiyorum her gece aynı yatakta uyumak. Senin istediğin gibi bir robot olabileceğimi sanmıyorum. I-"

Ellerini birbirine kenetledi. "Yanlıştı. Ya da en azından yanlış yönlendirilmişti. Ama öğreniyoruz. Yeni bir yol çizeceğiz. Bu bir meydan okuma olacak. Ülkenin yükü bize karşı yığılmış durumda, ancak kendi yükümüzü taşımayı öğrenirsek, birbirimize kendi yükümüzü boşaltmada yardımcı olursak, belki de kraliyet ailesiyle aynı."

Kulağa bir rüya gibi geliyordu ama aynı zamanda... mümkündü. Ve bunun neden aklına gelmediğini merak etti. Neden her şeye verdiği tepki ya hep ya hiçti. Sefalet ya da kaçış. "Sanırım ikimizin de kendi uzlaşmacı."

Adamın ağzı kıvrıldı ve kadın umut etmeye başladı... gerçekten umut etmeye.

"Annemin eninde sonunda yola geleceğinden eminim ama bu zaman alacaktır. Parlamento bunu ya da beni umursamayabilir ama Divio halkı umursayacaktır. Buna inanıyorum. Onlar için ya da sizin için mükemmel olamam, yine de deneyeceğim. Ama olabileceğimi bildiğim şey orada. Dengeyi bulabilirim. Eğer bir şey paylaşırsan benimle yaşa, Beau. Bence her şeyi başarabiliriz."

Herhangi bir şey.

Bu çok büyük bir vaat, çok umutlu bir gelecekti. Hayallerinin her zaman ne kadar küçük olduğunu fark etmesini sağladı. Çünkü daha önce hiç hayal etmediği bir aşkın paniğiyle ilgiliydi. Asgari şeyler dışında hiçbir şeyin hayalini kurmasına izin vermemişti.

"Ben çok küçük bir kızken, hayatımda yaptığım tek şey kendi küçük yerimin hayalini kurardım. Babamdan uzakta. Sadece ben ve Zia. Bir sürü hayvan ama hiç insan yoktu. Zia dışında kimsenin beni olduğum gibi görebileceğine asla inanmadım."

Onun yanağına dokundu. "Tesoruccia..."

"Çaba gösterdin. Beni tanımak için, beni sevmek için. Bana bir hazine diyorsun ve ben sana kadar hiç hazine gibi hissetmemiştim. Nasıl çaba göstereceğimi bilmediğim için üzgünüm, sevinebilir bir şey göreceğine inanmadığım için. Ama öğreneceğim. Kaçmak yerine kalmayı, saklanmak

yerine uzanmayı öğreneceğime söz veriyorum."

"Benimle eve gel. Karım ol. Benim prensesim. Her şeyi birlikte çözelim."

Ellerini onunkilerden çekti ama sadece boynuna sarabilmek için. Ve onun gözyaşlarına rağmen döküldü. Sevgi sözcükleri fısıldadı, sırtını okşadı. Ona hiç sahip olmadığı kadar çok şey verdi, Çünkü Zia her ne kadar onun yanında olmaya çalışsa da, ilişkilerinin büyük bir kısmı Zia'nın babasıyla arasında bir bariyer görevi görmesinden ibaretti. ve onu, aslında teselli edememek.

Ve bu kadar güzel, bu kadar harika bir şeye sahip olabileceğine inanmak gerçekten korkutucuydu. Hayatının büyük bir kısmında ona bunun için yeterince iyi olmadığı söylenmişti. O yaraların ne kadar derin olduğunu fark etmediğinde.

Ta ki yeni biri onu sevmeye çalışana kadar. Ve bu her zaman doğru ya da iyi olmamıştı. Çünkü ikisi de kendi açılardan kusurluydu. Ama bunda doğası gereği yanlış bir şey yoktu. Ne denediysen, ne konuştuysan, ne de sevdiiysen.

"Sadece bir daha asla kaçmayacağına söz vermelisin," diye mırıldandı saçlarına karşı.

Başını salladı, hâlâ ona tutunuyordu. "Tutuyorum. Söz veriyorum. İkimiz de ne kadar saçmalıyor olursak olalım, her şeyi yoluna koymaya. Bir daha kaçmayacağım, ama sen de aynı sözü vermelisin."

Hafifçe geri çekildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben asla kaçmadım."

"Sen yaptın. Benden uzaklaştın, kendini benden sakladın. Belki tam olarak aynı değil ama aynı hissettim. Sanki bir uzvunu kaybetmiş gibiydi."

Yavaşça başını salladı. "Evet, aynen öyle. O zaman söz veriyorum, amore mio. Tüm varlığımla. Seni seviyorum, Beau. Her zaman buna geri dönmenin bir yolunu bulacağım."

Güzel sözler, ama güzeldi çünkü onları kastediyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu ve çünkü onu tanıyordu.

Lyon Traverso tutamayacağı sözler vermezdi. Ve bu söz

onlara bir ömür boyu yetecekti.

EPILOG

DOKUZ çocuk şu anda Divio dağlarındaki dağ evinin dışında karda yuvarlanıyordu. Boğuk çığlıklar ve kahkahalar, Beau'nun kız kardeşiyle omuz omuza durup bu gece iki aileyi de doyuracak bir güveç yaptığı mutfağa doğru ilerliyor, bir yandan da büyük pencereden olan biteni izliyorlardı.

Bu gibi anlar, mükemmel, güzel, kristalleşmiş birliktelikler -çocuklar tüm dikkatini talep etmeyecek kadar uzaktayken- Beau'nun hissedebildiği anlardı tamamen sevgi, neşe ve rahatlama ile doluydu, çünkü bu onun sürmesi gereken hayattı.

Cristhian ve Lyon dışarıdaydı, küçük çocukları kızaklarla çekiyorlar, kardan adam yapımına yardım ediyorlar ve aynı ölçüde fiziksel hale dönüşecek gibi görünen kavgaları ayırıyorlardı.

Dışarıdaki çocuklardan beşi Zia'nındı ve önümüzdeki aylarda altıncısını da dünyaya getirecekti. Beau kendi hamileliğini düşündü. Henüz çok yeniydi, sadece Lyon biliyordu ama çocukları tatil için dağ evine götürmeden önce bir doktor randevusu almışlardı. Her şey yolundaydı ve Beau bunu kız kardeşine söylemek istiyordu.

Ama bir an için sadece kocasını ve çocuklarını izledi. Kayınbiraderini ve yeğenlerini.

Ve minnettarlıkla dolmasına izin verdi.

İşler her zaman yolunda gitmemiştir, hatta Lyon'la birlikte Divio'ya geri dönmüştü. Yeni evli bir çift olarak bazı büyüme sancıları çekmişlerdi ve dengeyi sağlamak her ikisi için de yavaş ve zahmetli bir süreç olmuştu.

rahattı. İlk çocuklarına hamile kalmakta biraz zorluk çekmişlerdi. Ama sonra Lucia

Beau'nun ela gözleri ve Lyon'un ciddi ağzıyla mükemmel ve canlı bir dünya.

Her şeyi düzeltmemiştir ama Lyon'un annesine verdiği ilk torun, Beau ile kontes arasındaki kırgınlığı biraz olsun hafifletmiştir.

Daha fazla çocukla birlikte daha fazla mücadele ama daha fazla sevgi geldi.

Daha fazla umut. Daha fazla neşe. Bir aile olarak büyüdüler ve gelişti ve sevildi. Bir ülke olarak Divio, Lyon'a bir lider olarak yaslanabileceğini öğrenmiştir. Yine de işler yolunda gitmedi. Lyon gibi

ülkesini daha modern düşünme biçimlerine açmaya çalışmış ve en büyüklerinin varis olmasına izin vermiştir.

Kız çocuğu olmak, ruh sağlığının önemi hakkında tartışma yolları açmak gibi konularda

Muhalefet. Çok fazla çamur atma. Ama Lyon kararlı, adil ve mükemmel bir lider olarak kalmıştır. Ve haklıydı, eğer birlikte çalışırlarsa her şeyi başarabilirlerdi.

Vatandaşların çoğu bu değişiklikleri istediğinden, parlamento halkın iradesini tamamen görmezden gelmekte zorlandı.

Böylece Beau ve Lyon, birçok kişi tarafından sevilen veliaht prens ve prenses olarak kaldılar. Özellikle de aileleri büyüdükçe.

"Hiç arkanıza yaslanıp kendinizi övdüğünüz oluyor mu?" Zia ona sordu. Güveç hazırlıklarını bitirmişlerdi ama hâlâ ayakta ailelerinin oyunlarını izliyorlardı.

"Ne için? Hâlâ işitebildiğim için mi?"

Zia güldü. Ama Beau'ya döndü. "Her şey seninle başladı. Yuva kurup Lyon'la evlenmeden önce hafta sonu özgürlüğüm için kaleden kaçmama yardım ettin. Bunu yapmasaydın, Lyon'la asla tanışamayacaktım. Cristhian."

"Ama sen kaçmasaydın Lyon'la ne tanışabilirdim ne de evlenebilirdim."

"Teknik olarak, bunu babam yaptı."

"Ve seni bulması için Cristhian'ı tutan da babam. Sanırım onun sırtını sıvazlamamız gerekiyor."

Birbirlerine baktılar ve sonra gülüştüler.

"Asla," dedi Zia kararlılıkla.

"O zaman sanırım onun bizim için istediğinden çok daha iyisini arayacak kadar cesur olduğumuz için sırtımızı sıvazlamamız gerekecek."

"Bunu sevdim," dedi Zia başını sallayarak. Bir kez daha dışarı baktı, sonra Beau'ya yan gözle baktı. Yakınına eğildi. "Hamile misin?"

Beau kaşlarını çatı. "Sana söylememe hiç izin vermedin!"

Zia çılgık attı ve ellerini birbirine vurarak Beau'yu kucakladı. "Oh, birbirlerine çok yakın olacaklar." Gerçi Traverso ve Sterling kuzenler söz konusu olduğunda yaşın pek bir önemi yoktu. Sürü birbirine kardeş kadar yakındı ve her zaman birbirlerini daha fazla görmek için yalvarıyorlardı, böylece Zia ve Cristhian son birkaç yıldır zamanlarının çoğunu Divio'da geçirmeyi kabul etmişlerdi.

Yine de güzeldi. Aynı yerde olmak, deneyimlerini paylaşmak. Artık birbirlerinin koruyucusu ya da kurbanı değillerdi. Sadece kız kardeşler. Harika bir hayat yaşıyorlardı.

Zia geri çekildi, Beau'nun yüzünü inceledi. "Benim yavrularım hâlâ seninkilerden sayıca fazla olacak."

Bu da Beau'nun sırtmasına neden oldu. Çünkü bu hiç de doğru değildi. "Tekrar dene. Bu sefer ikizlerim olacak. Beraber olacağız."

Zia güldü, sonra onu tekrar sıkıca kavradı.

Önce birbirlerini sevmiş ve korumuşlardı, şimdi de kocalarıyla, çocuklarıyla nasıl paylaşacaklarını öğrendikleri sevgiyi paylaşmaları gerekiyordu.

Ve karla kaplı bir yığın çocuk, sıcaklık ve yiyecek talep ederek koşarak içeri girdiğinde, ardından karla kaplı iki gerçekten iyi adam geldiğinde, Beau her zaman ve hala okumayı sevdiği tüm aşk kitaplarının haklı olduğunu biliyordu.

Aşk her şeydi.

Prenses Gelin Takası sizi daha fazlasını istemeye itti mi?

O zaman Asi Prensesler düetinin ilk bölümüne
bayılacaksınız

Onun Gizli Kraliyet Varisleri
Ve neden bu diğer Lorraine Hall hikayelerine dalmıyorsunuz?

Sicilyalıdan Saklanan Bir Oğul
Arzuladığı Yasak Prenses
Sicilyalı'nın İntikam Oyununu Oynamak
Meydan Okuyan Külkedisine Bir Elmas
İtalyan'ın Çalınan Karısı

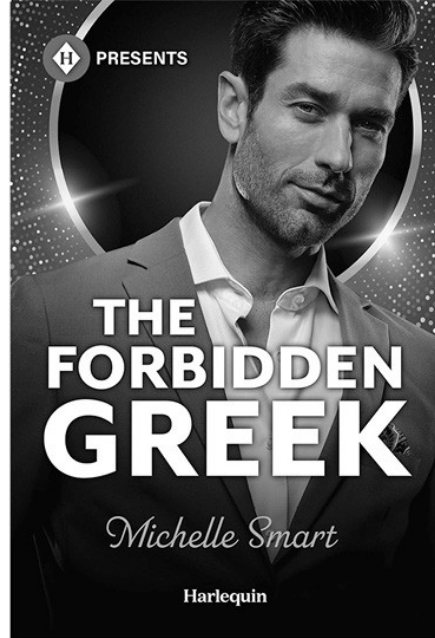
Şimdi hazır!

After-Party Consequences'tan bir alıntı için okumaya devam edin
Heidi Rice tarafından.

Tutkunun sınır tanımadığı egzotik yerlere kaçın.

Tutkunun sınır tanımadığı kraliyet ailesinin ve milyarderlerin göz alıcı hayatlarına hoş geldiniz. Lüks, zenginlik ve egzotik yerlerle dolu bir dünyaya sürüklenin.

Her ay sekiz yeni kitap!

Parti Sonrası Sonuçlar

tarafından Heidi Rice

PROLOGUE

Dört yıl önce.

"HEY, BAY LANDRY, İngiliz kötü kızlarını bu kadar seksi yapan Şey nedir, sizce...?"

Cade Landry, Las Vegas'ın nl Strip'inin ışıkları panoramik pencerelerden otuz beş kat aşağıda parıldarken etkinlik alanında durmuş, ilk arabasından daha pahalı olan bir kadeh eski model baloncuğı yudumluyor ve özel mekânın diğerk tarafındaki söz konusu kötü kıza kaşlarını çatarak bakıyordu. Kız bir masanın üzerinde dans ediyordu, ince vücudu duyusal bir ritimle hareket ediyordu.

mücevherli kırmızı saten, poposunu zar zor örtüyordu.

"Bilmiyorum, Chad," diye bağırdı resmi etkinliğink ardından geceyi biraz eğlenceyle bitirmek için para dediğı dünyaca nl DJ'in müziğinin üzerinde. Vahşi ocuk ve ekibi sayesinde eğlence iyice ğırından çıkmıştı. "Ama o her kimse, gidiyor," diye ekledi.

Tam olarak kaÇ yaŐındaydı? Çünkü çok fazla tekila içmiŐ, kontrolden çıkmış bir çocuğı benziyordu ve iki içmesi yasal bile değildi. Gvenliğink ondan kurtulmasını söylemişti. On dakika önce geldiklerinde, gardiyan da onun maskaralıklarından en az etrafındaki diğerk adamlar kadar etkilenmiŐ görünüyordu.

"Onun kim olduğunk bilmiyor musunuz, Bay Landry? Chad tekrar söze girdi, sesi hayretle doluydu. "O Charlotte Courtney.

Lanet olsun.

Charlotte Courtney'i duymuştu. Yarı zamanlı model, tam zamanlı vahşi ocuk, bir yıl önce tüm saçlarını kestirip kazançlı bir sözleŐmeden kaçtığında manŐetlere sert bir Şekilde vurmuŐtu.

Bardağını yanından geçen bir tepsiye bıraktı ve öfkesinin artmasına izin vererek kalabalığa doğru ilerledi.

Evet, Cade Charlotte Courtney gibi çocuklar hakkında her şeyi biliyordu. Zavallı, küçük, zengin bir kızdı ve asla çizgiyi aşmak zorunda kalmamıştı.

Louisiana'lı fakir bir çocuk olarak, annesi onu beş yaşındayken sisteme sokmuştu, çünkü onu besliyordu alışkanlığını beslemek arasında çok fazla sorun çıkarmıştı, ona nasıl ders verileceğini öğretmek için mükemmel bir kişiydi.

uslu duracaktı. Ve onun pahasına onun yerinde bir kargaşaya neden olmaz.

Bu da kalabalığın içinden bir el uzanıp KİÇİNİ tokatla.

Kız yüzünde öfkeli bir aşağılama ifadesiyle döndü ve Bay Handsy'ye bir tekme savurdu. Cade, kızın etini kesecek kadar keskin bir İngiliz aksanıyla adama verip veriştirdiğini duyabiliyordu. Koruyuculuk dalgasına öfke ve ona karşı aynı derecede sinir bozucu bir hayranlık dalgası da eklenmişti.

Sallanmaya başlayan masaya ulaştığında başka bir adamın çok yaklaşmasını engelledi.

Charlotte adama, "Çek ellerini üzerimden, seni sürüngen," diye bağırdı.

"Seni buradan çıkarmama ne dersin evlat?" diye bağırdı müziğin üzerinde.

"Kimsin sen?" diye sordu. Yine de gözlerindeki öfke parıltısı -ki gözleri çarpıcı, ışıltılı ve Şaşırtıcı derecede berrak zümrüt, hayranlığının hızla kaybolmasına neden oldu.

Kim olduğunu sanıyordu ki? Bir grup asalakla onun etkinliğini basıyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor?

'Cade Landry,' diye bağırdı. 'Burası benim yerim ve benim partim. Sana davetiye vermediğim için gitme vaktinin geldiğini düşünüyorum.'

Kaşlarını çattı, belli ki onun ses tonundan hoşlanmamıştı. Bu yüzden, "Tamam, teşekkürler Sör Galahad," diye bağırıp masanın üzerinden uçarcasına atlayarak kollarına atladığında onu hazırlıksız yakaladı.

Yüz kilodan fazla olmayan kıvrak dişi üzerine düştüğünde sendeleyerek geri çekildi. Onu yakalamak ve ikisinin de popolarının üzerine düşmesini engellemek için tam zamanında kendini topladı. Kadın ellerini adamın boynuna doladı ve

etkileyici bir çeviklikle bacaklarını adamın beline doladı.

Onun kokusunu bir ciğer dolusu içine çekti - vahşi yaz çiçekleri ve temiz kadın teriyle acılarını dindirdi. Güzel yüzü -yüksek elmacık kemikleri ve geniş yeşil gözleriyle- bir sırtışa dönüştü.

'Burada öylece durma Galahad,' diye buyurdu. 'Hareket et. Yarının internet sansasyonu olmadan önce.

Artık kimseden emir almıyordu ve Özellikle de şımarık zengin kızları. Ama Cade onun etraflarındaki cep telefonu ışıkları yanıp sönerken kalabalık hakkında bir noktaya değindi.

Onu buradan, meraklı gözlerden uzak bir yere götürdüğünde kameralı telefonlar, ona aklının bir parçasını verebilirdi. Kalabalığın arasından ilerledi, kibar bir adam olmadığı halde kibarca davranmak zorunda kaldı, her adımda öfkesi artıyordu.

Sonunda asansör lobisine ulaştılar, arkalarından müzik sesi geliyordu. Başka bir güvenlik görevlisi kapının yanında duruyordu.

"Bay Landry, efendim?" dedi, tırnakları ensesinde gezinirken Cade'in kollarındaki kızın görüntüsüne bakarak -Hiç hoşuna gitmeyen bir şeyin sarsıntısını vücudunda hissetti.

"Geri kalanları da buradan çıkarın," diye hırladı. 'Ve meslektaşına kovulduğunu söyle,' diye ekledi.

Adam başını salladı ve Cade kargosunu onun ayaklarının dibine bırakırken hızla mekâna geri döndü.

"Biraz şımarıklık yaptığınızı düşünmüyor musunuz, Sör Galahad?" dedi nefes nefese, yüzünde şakacı bir pırıltı

yarı saydam yeşil gözleri -zümrüt rengi ona bir zamanlar Mardi Gras sırasında Bourbon Caddesi'nde düzinelerce servis ettiği El Bombası kokteyllerini hatırlatıyordu- ona lanet bir şaplak yemeye ne kadar yakın olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını söylüyordu.

Değiştiremeyeceği bir geçmiş yüzünden insanların onu yargılamasını engellemek için on yıldan uzun bir süre boyunca haftanın yedi günü, günde on sekiz saat çalışmıştı ve o, maskaralıklarıyla tek bir gecede neredeyse her şeyi mahvetmişti.

Asansör çağrı düğmesine bastı. "Sence?" diye homurdandı.

"Evet, sanırım," dedi o keskin aksanıyla, adamın sinirini daha da artıran dumanlı bir mırıltısı vardı. "Oldukça gergin görünüyorsun.

Bal kahverengisi buklelerden oluşan kısa başlığını yüzünden geriye doğru fırçaladı ve adam onun kocaman geyik gözlerini daha da büyük gösteren parıltılı kozmetik lekesini fark etti.

Bakışları kadının vücudunda gezindi. Yer paspası büyüklüğündeki ışıltılı kırmızı elbisesi ve ayak bileklerini kıran topuklu ayakkabıları sayesinde bacakları yaklaşık bir mil uzunluğunda görünüyordu. Ayakkabılarının verdiği yükseklikle yüzü neredeyse onunkiyile aynı hizadaydı ki bu, altı-üç yaşında olduğu düşünülduğünde, nadir görülen bir durumdu. Ama boyuna rağmen vücudu ona bir ceylanı hatırlatıyordu; ince ve sıkı ama aynı zamanda kırılğan. Sütyen giymemiş olması da ayrı bir şeydi. cesedi not edildi. Ve sonra bir kenara atıldı. Bakışları tekrar kızın yüzüne kaydı.

"Adil bir uyarı, evlat," diye hırladı. 'Bir dahaki sefere kışını masanın üzerinde sallamaya karar verirsen, bunu benim yerimde yapma.

Dudakları düzleşirken yüzündeki kızarmış heyecan kayboldu ve göğüsleri öfkeyle inip kalktı. Büyüleyici gözleri, sanki El

El bombası patlamak üzereydi....

Yani küçük Bayan Court Trouble hayır denmesine alışık değildi. Çok sert.

Cade Landry'nin pervasız davranışları kınamak gibi bir sorunu yoktu.

Yüzeysel güzellik sadece sığ ve kazanılmamış bir şeydi. Önemli olan bir insanın özüydü. Ve şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa, Charlotte Courtney de tıpkı diğerleri gibiydi.

Kendini yetişkin sanan ama nasıl yetişkin gibi davranacağını bilmeyen zengin bir çocuk.

* * *

Charley uzun boylu, esmer, inanılmaz derecede sinir bozucu yakışıklılığıyla lobideki tüm oksijeni emen adama ters ters baktı.

Ne kadar tipik. Charley Courtney'nin parlak zırlı yakışıklısı, bir mil genişliğindeki omuzları kadar geniş bir yargılayıcı çizgiye sahip olduğu ortaya çıkıyor.

"Anlıyorum, peki beni tam olarak nasıl durdurmayı planlıyorsun?" diye sordu, ona kendini beğenmişliğini hatırlatarak.

Güneyli erkekleri ve onların davranışlarını biliyordu. Bir mankenlik şirketi tarafından işe alındıktan sonra birkaç tanesiyle tanışmıştı.

On altı yaşındayken ajansa girmiş ve ABD'de podyumda çalışırken kendinden çok daha yaşlı bir sürü adam tarafından asılmış. Tabii ki, Cade Landry aslında ona asılmamıştı. Aksine, şaşırtıcı bir şekilde hiç etkilenmemiş görünüyordu... Ama ona biraz zaman ver.

'Seni tutuklatmakla başlasak nasıl olur?' diye cevap verdi, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup smokininin dikişlerini şişkinlik...dikkat dağıtıcı.

"Yaşımın küçük olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu, kendini tutmaya kararlıydı.

Bakışları, kızın tüm sinir uçlarını diken diken etmeye yetecek bir kayıtsızlıkla poposuna kaydı. "Beni güldürme, çocuk.

Güneyli aksanıyla 'çocuk' demesi, denese bile kulağa daha küçümseyici gelemezdi. Bu yargılayıcı yaklaşım yeniydi, hakkını vermeliydi ve biraz da beklenmedikti. Bugünlerde erkekler nadiren onun davranışlarını

düzeltmeye çalışıyordu... Ama öyle bile olsa...

"Ben çocuk değilim," diye kekeledi. "On sekiz yaşındayım. Aslında o sabah on sekiz yaşına girmişti.

Bu gece Caesars Palace'taki fotoğraf çekiminden arkadaşlarıyla dışarı çıkmasının tek nedeni babasının son pasif-agresif mesajının doğrudan etkisinden kaçıyordu - son görevinden sonra Londra'ya döndüğünde onu görmeye vakti olmayacağını bildiren bir satır. Doğum gününden bahsetmemişti. Ama bu ilk unutuşu da değildi.

Belki kutlaması biraz kontrolden çıkmıştı ama başka kimse onu durdurmaya çalışmamıştı. Bu adamın kalabalığın arasından bir intikam meleği gibi ortaya çıkıp kendini beğenmiş bir pislik olması ne kadar da tipikti...

Neden Bay Yüce ve Kudretli ve onun şişkin pazuları libidosu üzerinde talihsiz bir etkisi olduğunu bilmiyordu.

Davranışlarının incelenmesinden nefret ediyordu ve hayatı hakkında tek bir şey bilmeyen insanlar tarafından isteniyordu. Ayrıca seksten hoşlanmıyordu bile, çünkü bekaretini New York'taki ilk podyum gösterisinden sonra bir fotoğrafçıya kaybettiğinde bunun tamamen abartıldığını keşfetmişti.

"Benim durduğum yerden bakınca hâlâ bir çocuk..." dedi ama sonra o soğuk ifadenin ardında bir şeylerin titreştiğini gördü.

"Benim bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten mi?" diye meydan okudu, küçümsemekten başka bir şey gördüğüne inanmak için çırpınıyordu.

Bakışları karardı ve kaşlarındaki çatıklık bir kratere dönüştü.

Gerçekten de aptalca yakışıklıydı. Uzun boylu ve kaslı, düzensiz siyah saçları vardı, derin bronzluğu ya güneşlenmek için çok zaman harcadığını ya da açık havada yaşadığını gösteriyordu. Kadın aylak bir adam olduğundan şüpheliydi, çünkü fiziği -Ve onu yakalayıp hiç terlemeden dışarı çıkarma şekli, sanki

pahalı bir spor salonu yerine ateş. Kaşını ortadan ikiye bölen küçük yara izi ve bir diğeri Çenesindeki kirli sakal, büyüğü bir hayat sürmediğini açıkça gösteriyordu. Ama o da öyle. Tek fark onun yara izlerinin görünmemesiydi.

Tam da sonunda üstünlüğü ele geçirdiğini, aralarındaki cinsel gerilimin Bay Yüce ve Kudretli'nin bile inkâr edemeyeceği kadar yükseldiğini düşündüğü anda, adam sert bir kahkaha attı. Ve kaşları çatıldı.

Sert dudakları alaycı bir gülümsemeyle öylesine şehvetli bir şekilde kıvrıldı ki kalp atışları karnına saplandı.

"Bu gece yeterince ateşle oynadığını düşünmüyor musun Charlotte?" dedi kollarını açıp asansör panelindeki düğmeye basmak için yanından geçerken.

Adam ona doğru yaklaşarak onu yukarı bakmaya zorladı. Yeni bir deneyimdi, çünkü topuklu ayakkabılarının içinde 1.80 boyuyla nadiren bu kadar boy dezavantajına sahip olurdu.

Onun adını nereden biliyordu?

Ama sonra, nasıl yapılacağını biliyordu ve yüzünü buruşturmamak için mücadele etti.

Bir yıl önce Paris Moda Haftası'ndaki çöküşünden sonra herkes öyle düşünmedi mi?

'Benim adım Charley. Kimse bana Charlotte demez' dedi, adamın odunsu parfümünden ya da gömleğinin açık yakasında sergilenen adem elmasının ağız sulandıran yakın çekim görüntüsünden etkilenmemeye kararlıydı özenle yapılmış bir dövmenin titreyen alevlerinin yanında.

Onu oradan, boğazındaki nabzın külotundaki nabızla birlikte attığı yerden öpseydi ne yapardı?

Soğuk mavi gözleri yakıcı bir safire dönüştü ve bu da nabız gibi atan farkındalığın aynı anda hem gerilmesine hem de erimesine neden oldu. Elbette o da bunu hissetmeliydi.

"Burayı ben inşa ettim Charlotte," diye mırıldandı. "Ve az önce aptalca bir eğlenceye dönüştürmeye çalıştığın partiye ben ev sahipliği yaptım... Durakladı, onu yargılamaktan açıkça zevk alıyordu - ateşli, kendini beğenmiş bir pislik. "Çocukça davranışlarınla.

"Çocukça...?" diye tısladı, hiçbir zaman çocuk olmadığını biliyordu. Pek sayılmaz.

Adamın gözlerindeki eğlence pırıltısını fark edince öfkesini geri çekti. Kasıtlı olarak onu kızdırmaya mı çalışıyordu? Çünkü kesinlikle işe yarıyordu.

Yanakları gerildi. Gülmemek için bir savaş veriyordu, saklamaya çalıştığı bir şey vardı.

Adrenalin gövdesine doğru yükseldi. Bu bağlantı kıvılcımını neden bu kadar heyecan verici bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu bir

bir erkeğe ilgi duymayalı uzun zaman olmuştu. Ya da biriyle flört etme arzusu duymayalı. Ama Cade Landry'de bir şeyler vardı - ve onu bir kız olarak görmek yerine içindeki şeytanları çağıran bir kadın.

O dudakların tadına bakmayı o kadar çok istiyordu ki. Ona kendisini gördüğünü ve önemli olduğunu itiraf ettirmek istiyordu. O şehvetli dudakların acımasız bir öpücükle kendininkini alması nasıl bir şey olurdu? Heyecan verici mi? Heyecan verici? Doğrulayıcı?

Seksindeki zonklama kulaklarındaki kan akışıyla eşleşti. Adamın nefis kokusunu, misk ve çam ormanlarını ciğerlerine çekti. Dudaklarından onu içeri davet eden bir teslimiyet hıçkırığı döküldü.

Kolunu kaldırdı ve parmaklarını onun ensesine doladı. "Öp beni Landry," diye fısıldadı, güçlenme hissi onu coşkulu hissettiriyordu. "İsteddiğini biliyorsun.

Ama onun dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmek yerine, elini boynundan çekti ve geri çekildi, gözlerindeki küçümseme açıktı.

"Seni öpmek mi?" diye mırıldandı. Karnındaki coşku keskin ve tırtıklı bir hal aldı; ses tonundaki hoşnutsuzluk

Daha önce babasından duyduğu bir şeydi bu. "Neden davranış problemi olan bir çocuğu öpmek isteyeyim ki?

Asansörün kapıları arkasından hızla açıldı, sesi kalp atışlarının acımasız gürültüsü maskeledi.

"Şimdi polisleri aramadan önce evimden defol," diye bitirdi, gözlerindeki tiksinti ruhunu yakıyordu.

Adam arkasına bile bakmadan dönüp etkinliğe geri dönerken, kadın utançtan dili tutulmuş bir halde bakakaldı.

Birdenbire ondan ve kulaklarında yankılanan reddedilişten uzaklaşmak için çaresizce asansöre koştu. O düğmeye yapıştı, sıcak ve öfkeli gözyaşları gözbebeklerini yakıyordu. Asansörün kapıları nihayet kapanırken gözyaşlarının düşmesini engellemek için dudağını ısırıldı.

Sekiz yaşındayken annesinin öldüğü günden beri ağlamamıştı. Üstünlük kompleksi olan, sıkıcı, kendini beğenmiş bir hıyarın birkaç sert sözünün şimdi onu ağlatmasına izin vermeye kesinlikle niyeti yoktu.

Ancak neon şehir manzarasının parlak ışıltısı asansörün uzak tarafındaki cam duvarda ortaya çıkarken, Cade Landry'nin keskin sözleri içinde tekrar tekrar yankılandı Başını. Midesi bir taş gibi düştü, Las Vegas'ın muhteşem manzarası kendisini daha küçük, daha aptal ve önemsiz hissetmesine neden oldu.

Cade Landry'den babası kadar acımasız ve umursamaz olduğu için nefret etmek istiyordu. Onu görmemesi neden umurunda olsun ki? Onu istememesini? Diğer erkekler isterken?

Ama manzaralı asansör binanın yanından aşağı inerken ve midesindeki sefil batma hissi ayak parmaklarının dibine inerken, kendini dürüst, vahşi ve bağımsız hissetmek yerine, gerçekten hissettiği tek şey çocukluğu boyunca hissettiği şeydi. Savunmasız... ve sevilmez... ve görünmez... ve korkunç derecede yalnız.

Telif Hakkı © 2024 Heidi Rice
tarafından

HARLEQUIN ROMANTİZMİNİ SEVİYOR MUSUN?

KEŞFET

En sevdiğiniz serilerden gelecek ay hangi kitapların
çıkacağını şu adresten öğrenin

Harlequin.com/Shop/Pages/Coming-Soon.html

KEŞFET

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir
seriden ücretsiz bir kitap indirin

TryHarlequin.com

BAĞLAN

En son haberler için @HarlequinBooks'u Instagram'da takip edin
Yeni çıkan kitaplar, sahne arkası içerikleri, yazar soru-
cevapları ve daha fazlası dahil olmak üzere bayıltan
romantizm!

[Instagram.com/HarlequinBooks](https://www.instagram.com/HarlequinBooks)

**Sosyal medya hesaplarımız @HarlequinBooks'u takip
ederek promosyonlar, haberler ve özel içerikler
hakkında ilk siz bilgi sahibi olun.**

ISBN-13: 9780369754950

Prenses Gelin Takası

Telif Hakkı © 2024 Lorraine Hall tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

TM ve ® Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markalarıdır.

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41. Kat

Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.